Scris de autoarea bestsellerului
«**Fructul interzis.** Romanul erotic
al unei femei din lumea arabă»

Eros&Co
Roman

NEDJMA

PRIN ȚARA SIMȚURILOR

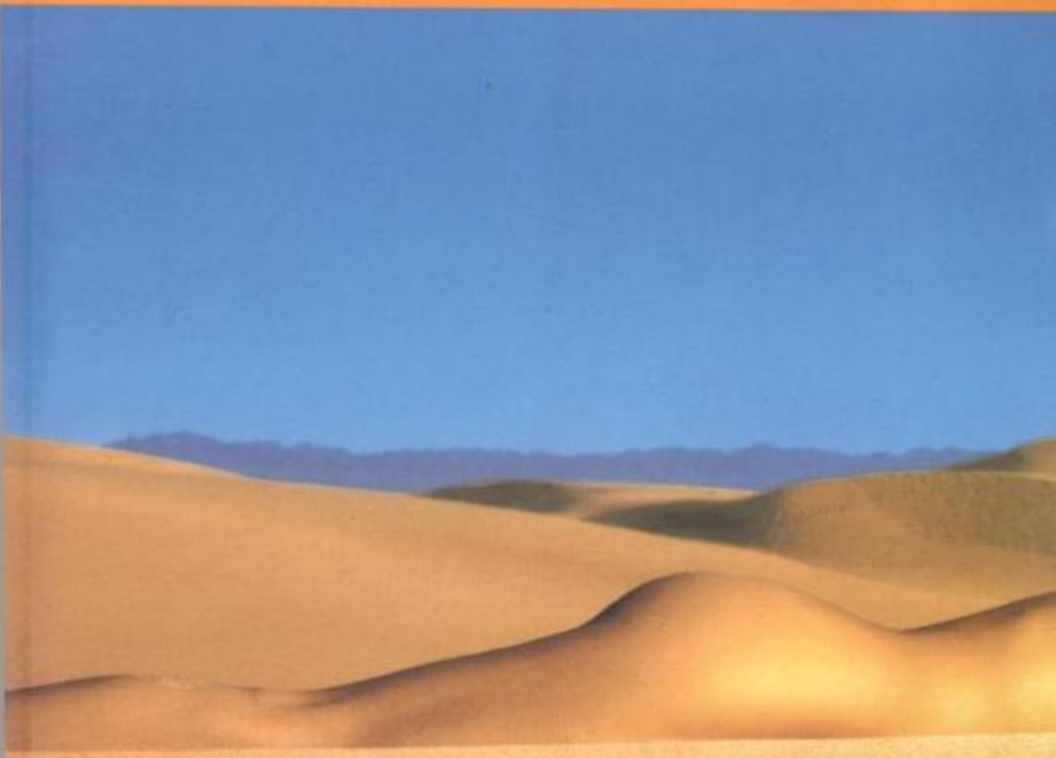

3
TREI

Nedjma
Prin tara simțurilor

Scris de autoarea bestsellerului «Fructul interzis. Romanul erotic al unei femei din lumea arabă»

O călătorie inițiatică în țara simțurilor, dorințelor și a tabuurilor spulberate. O poveste orientală care depășește limitele și interdicțiile.

Frumoasa Leila este căsătorită din voia părinților cu un bărbat neîndemânatic, care nu reușește să facă față primei nopți și să o dezvirgineze pe tânăra lui soție. Se stârnește o dramă de proporții, Leila este acuzată că nu ar fi virgină și este alungată. Apare Zobida care susține că de fapt, Leila este legată (exista obiceiul ca himenul fetițelor să fie legat prin vrajă, astfel încât ele să nu-și piardă virginitatea înainte de căsătorie). Îi propune Leilei să meargă împreună să o găsească pe femeia care a legat-o în copilărie și să-i ceară dezlegarea vrăjii. Călătoria pe care Zobida o propune Leilei are drept scop emanciparea fetei, care nu este încă pregătită să accepte faptul că în spatele prejudecăților ei stă de fapt o educație represivă, menită să țină o femeie închisă într-un iug al familiei. Romanul se încheie cu o poveste de dragoste din care cu greu reușești să te smulgi.

Celebritatea Nedjmei a început în 2005, când a publicat primul roman în Franța: L'amande, apărut în limba română cu titlul Fructul interzis. Cartea a fost tradusă în aproape toate limbile, bucurându-se de un succes enorm. Identitatea autoarei este misterioasă.

«În viață, unora le este dat să învețe bunele maniere, altora să își educe spiritul ori să își întărească tot mai mult credința. Nu am avut privilegiul de a mă bucura de niciuna dintre acestea, ba

nici măcar nu știu să citesc ori să scriu, din cauza pasiunii pe care mi-a insuflat-o Cel de Sus pentru plăcere. Numai un mijloc îmi mai rămâne pentru a face o faptă bună înainte de a muri: să inițiez o tânără în arta iubirii. Firește, în cel mai mare secret. Fiindcă țara asta s-a hotărât să proscrie sexul și să se acopere cu faldurile celei mai mincinoase virtuți. Dacă aș fi identificată, cu siguranță m-ar aștepta spânzurătoarea.»

Nedjma

Se știe că Nedjma (numele este un pseudonim) este o femeie arabă, care nu a apărut în media decât extrem de rar și atunci cu voalul pe față. Primul ei roman, Fructul interzis, relatează o poveste autobiografică. În vârstă de 40 de ani, Nedjma a fost obligată să se căsătorească la 17 ani, evident cu un bărbat necunoscut ei. În ciuda tradiției, ea a ales să fugă din căsnicie, a trăit o viață liberă și a povestit totul într-un roman tandru și erotic în același timp. A dorit să-și țină sub pecetea secretului adevărata identitate, de teama unor represiuni islamiste.

NEDJMA
PRIN ȚARA SIMȚURILOR
Poveste erotică

Traducere din franceză și postfață de
Doru Mareș

EDITORI
Silviu Dragomir
Vasile Dem. Zamfirescu

DIRECTOR EDITORIAL

Magdalena Mărculescu

COPERTA
Faber Studio (S. Olteanu, A. Rădulescu, D. Dumbrăvician)
© Gulliver, Getty Images, pentru foto copertă

REDACTOR
Gabriela Riegler

DIRECTOR PRODUCȚIE
Cristian Claudiu Coban

DTP
Eugenia Ursu

CORECTURĂ
Roxana Samoilescu
Rodica Petcu

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României NEDJMA
Prin Țara Simțurilor/ Nedjma; trad.:
Doru Mareș – București: Editura Trei, 2009
ISBN 978-973-707-282-5
I. Mareș, Doru (trad.)
821.411.21-31=135.1

Această carte a fost tradusă după
La traversee Des sens de Nedjma, Editions Pion, France
Copyright © Pion, 2009
© Editura Trei, 2009 pentru prezenta ediție

ISBN: 978-973-707-282-5

PRELUDIUL PRELUDIILOR

În viață, unora le este dat să învețe bunele maniere, altora să își educe spiritul ori să își întărească tot mai mult credința. Nu am avut privilegiul de a mă bucura de niciuna dintre acestea, ba nici măcar nu știu să citesc ori să scriu, din cauza pasiunii pe care mi-a insuflat-o Cel de Sus pentru plăcere. Numai un mijloc îmi mai rămâne pentru a face o faptă bună înainte de a muri: să inițiez o tânără în arta iubirii. Firește, în cel mai mare secret. Fiindcă țara asta s-a hotărât să proscrie sexul și să se acopere cu faldurile celei mai mincinoase virtuți. Dacă aș fi identificată, cu siguranță m-ar aștepta spânzurătoarea.

P/O: Zobida Aït Lemsène

PRELUDIU

Mă numesc Zobida. Ăsta nu e un prenume, susură Ali muşcându-mi sânii, e un program de futut! Zici Zobida şi-ţi şi miroase-a umezeală lipicioasă şi-a spermă fierbinte. Ţi se topeşte ca zahăru-n gură numele ăsta. Ajunge doar să-i mesteci silabele. Ia-ncearcă: ZO-BI-DA! Numele tău are-n el tot ce trebuie pentru a duce direct în iad pe-oricare bine-credincios: *zob*, *bai- se* şi *bide* („pulă, futut şi pântece” – n. trad) în limba

necredincioşilor franţuji, iar în araba cea curată: *zid* – „hai, mai hai!“, *zad* – „comoara de lucruri minunate“, şi *bi- da* – „frumosul sacrilegiu”! Să-i ierte Dumnezeu pe cei care ţi-au pus astfel de nume!

Mă distrez de câte ori îl ascult pe Ali. Vorbeşte de parcă ar face dragoste, săltând spectaculos în şa şi înghiţindu-şi chicotelile. Habar nu are că nu doar din numele meu pot rezulta asemenea combinaţii. Că mai e şi viaţa mea. Şi că visez să mi-o scriu. Cel puţin, despre ce-am făcut la Zebib. Ah! Nu sunt decât Zobida. Expertă în sex, dar complet neştiutoare-ntr-ale spiritului. O cântăreaţă-a dorinţei ce-ar fi vrut să fie maestră a vorbelor!

Iată de ce m-am hotărât să îmi iau un iubit literat, după lungul şir de puli analfabete. Şi-anume pe el, pe institutorul Ali, cel cu priviri vicioase şi bucile nervoase, tare şi-n caracter şi-n şurubelniţă, în coada-nfoiată şi-n lungimea ei! Îl iau în pizdă de două ori pe săptămână, fară să ştie nimeni, fară să afle cretinii lui de elevi că, dacă-i curg cuvintele din gură ca din izvor în timpul zilei, asta este fiindcă noaptea şi-o adapă din plin la fântâna mea.

Tocmai mă pregăteam să îl călăresc eu de data asta, când am lăsat să-mi scape:

— Răul a sosit odată cu mine. Să mă ierte Dumnezeu, dar am semănat haosul în sat!

— Ai luat-o razna, pisicuţo, s-a mulţumit să îmi răspundă cu mâinile prinse zdravăn de şoldurile mele.

— De-acum e prea târziu, răul e-n fruct.

— Se zice „viermele” e-n fruct.

— Dacă vrei...

— În definitiv, ce-ai făcut...? a mormăit, călcându-şi pe inimă, fară a-şi pierde concentrarea.

— Tot ce-a trebuit pentru a transforma fecioarele-n destrăbălate.

— Tii, ce mai coardă! Chiar meriţi să te trag în ţeapă!

Ali mi-a înlănţuit mijlocul pentru a putea să mă ridice mai bine, să mă aşeze la loc cum se cade în spada lui caldă, pătrunsă-n adâncul blăniţei mele, în păsărică mea înghiţindu-l

lacomă și dându-i drumul cu mii de regrete, reteveiul înălțându-i-se tot mai fălos înainte de a ajunge până la capăt în căsuța mea ospitalieră. Mi se părea că mă mișc între cer și pământ, că viața însăși intră și iese din mine, că sufletul amenință să-mi iasă pe acolo, prin găurică.

Nu vroiam încă să îmi dau drumul, așa că era necesară o diversiune:

— Să-ți povestesc ceva.

— Nu acum!

— Bine, mai târziu, dar îți voi povesti!

— De-acord.

— Cu două condiții. În primul rând, să nu spui nimic altcuiva, altfel oamenii din Zebib mă vor omorî cu pietre, ca pe un câine.

— Și a doua?

— Să notezi ce ai să auzi.

— Am altceva de făcut decât să-ți scriu memoriile...

— Știu, să mă fuți...

— E mai plăcut.

— Tocmai de aceea.

M-am ridicat.

— Nu! întoarce-te! Hai mai departe!

Mi se ținea de umeri, înfigându-și capul sexului între buzele alui meu.

— De ce vrei să îți scriu povestea? Crezi că ai să ajungi vreo savantă înainte de a fi început măcar școala?

— Când le scrii, lucrurile își trăiesc o a doua viață.

— Iubito, ce e cu păsărească asta?

— Mă aștept să o pui tu la punct cu stil de adevărat scriitor.

— Adică?

— Adică îngrijit, nu ca un „labă tristă". Într-un fel pe care să îl înțeleg și eu și care să mă impresioneze.

— Adică vrei să te dai arteziană și de spirit, nu doar de uța-fântânuța?!

— Doar n-oi fi făcut tu degeaba carte!...

— Și cu ce mă plătești?

— Îți dau pizdă la fiecare încheiere de capitol.

— Nu te temi c-am să te dau în gât?

— Nu, că ți-l am pe sculărel la mână. Lasă că n-o să îndrăznești tu să calci porunca lui Alah și să mărturisești public că ți-ai pus-o cu o femeie fară binecuvântarea imamului. Cu atât mai puțin tu, domnule învățător, care știi să citești în Cartea Sfântă!

I-am simțit-o cum se-nmoaie și l-am auzit dintr-odată spunând cuvintele arzătoare ale soțului meu: Nu voi lăsa bărbaților, după mine, mai mare blestem decât femeia.

— Aha! Și-ăsta o știe!

A izbucnit în râs. Iar eu m-am apucat de povestit.

De fiecare dată când Sadek mă biciuia, împroșca saliva ca pe o burniță infernală, curgând băloasă, din abundență, dând pe-afară ca apa murdară din canale, scăpându-i pe la colțurile gurii, umflându-se ca niște bube, mânjindu-i barba odată cu aceleași cuvinte, pe care le învățasem pe de rost. Cuvinte care mă izbeau în creștet la fel de tare ca loviturile de bici. Le-mproșca în ritmul cravașei ținute ferm în mâna dreaptă, niciodată în stânga, fiindcă era haram: „Profetul a spus: Nu voi lăsa bărbaților, după mine, mai mare blestem decât femeia. Și n-a greșit! “ Aceeași frază. Iar și iar. Îți închipui că pentru mine, care nu citisem nicicând cele spuse de Profet sau Coranul, însemna tot ce putea fi mai rău. De la prima silabă, scuipată cu cea dintâi picătură de salivă, eram gata. În numele Celui Trimis, n-ai să scapi, mă amenința! îmi apăram doar fața și capul, lăsând în voia urii și disprețului lui tot restul: pieptul, spatele, brațele, fesele. Totuși, încercam să pricep. Să îmi pun la treabă inteligența, pe când pielea îmi șiroia de sânge. În căpșorul meu de femeie izolată de lume și analfabetă, căutam motivele biciuirii și ale acelor cuvinte.

Sadek mă lăsase întotdeauna să înțeleg că nu făceam nici două parale. La fel și tatăl și frații mei. De unde și fraza aceea, atribuită Profetului, Alah fie cu el, care sugerează că femeile nu sunt decât un spin în talpă, cauza tuturor necazurilor și că, fară ele, credincioșii ar fi fost scăpați de mizerie, ca părul de păduchi? Ele dau totul peste cap, fiind, într-un fel, un soi de degustare a infernului, mai rele decât ciuma sau războiul!

Mă tot gândeam, încercând să găsesc un răspuns și, așa, uitam de ce mă bătea bărbatul. Îmi ziceam: fără fiicele Evei, pământul nu ar fi ceea ce este și bărbații s-ar plictisi. Blestemul face sarea și piperul, născând motive pentru a-ncepe lupta. Poate că din această cauză a creat Dumnezeu femeia. Un rău necesar.

Îmi strângeam între coate capul și gândurile care se ciocneau unele de altele ca niște muște. Blestemul acela, ura, să țină, oare, doar de femei? Nu e scris pe fruntea noastră că suntem făcute pentru plăcere și pentru a le-o-nmuia când li se scoală? Pe scurt, cine cui a declarat război? Și cine împotriva cui a început ostilitățile?

Mă gândeam la toate acestea nu fiindcă mi-ar fi făcut vreo plăcere, ci fiindcă descoperisem în asta cel mai eficient mijloc de a uita de lovituri. Pe măsură ce mă pierdeam în sensurile frazei aceleia, durerea se micșora. E-o nebunie cum ne pot face capetele să abandonăm trupurile, când se pun ele pe gândit!

Conform soțului meu, Profetul însuși, Alah să-l binecuvânteze, și-a prevenit fidelii asupra războiului dintre bărbați și femei. Își făcuse dintr-o singură mișcare datoria de profet, avertizându-i, repetându-le credincioșilor: atenție, eu m-am cărat, dar vă las o problemă, una mare, damele astea de care trebuie să vă feriți, rezolvați-o, nu e treabă ușoară. Cine are credință de crezut, să ia aminte!

Aparent, bărbații au vrut să se descurce singuri, fară să țină cont de părerea femeilor. Și-or fi zis: n-ai cum să pui răul la treabă în folosul binelui. Poți evita încă și mai bine răul, domesticind femeile cu metodele necesare. Însă mie tot nedrept mi se părea să mă bată bărbatul. Uneori se întâmpla să mai protestez printre dinți, căci lacrimi de plâns nu mai aveam: „Chiar ești sigur că Profetul a zis ce spui?“ Sau: „Poate-o fi fost și el nervos, în ziua aia, din cauza vreuneia dintre neveste. O fi fost vorba doar despre o decepție personală. Nu cred că ți-a cerut ție, Sadek Chioru', să mă cotonogești! Și-apoi, putem și noi să găsim altă ieșire, altă soluție!” Numai că Sadek Chioru' nu auzea nimic. Își număra loviturile, în crescendo, iar barba-i părea a lui Dumnezeu în persoană!

Oare pentru a mă răzbuna pe răposatul soț, sau pentru a-i da dreptate m-am hotărât să pun cuvintele acelea în practică și să merg până la capăt în linia logicii lor? Nu mai aveam decât o singură dorință: să aduc blestemul, să provoc discordia în satul acesta liniștit, în care m-am mutat ani de zile după ce mi-am înmormântat bărbatul și am scuipat pe mormântul lui.

— Prințișorule, ai destul material pentru cel dintâi capitol! i-am zis ridicându-mă. Îți permit să îmi schimbi cuvintele, dar îți interzic să modifici detaliile sexuale. Știu eu că bărbații n-au coaie.

S-a ridicat pe jumătate din pat pentru a-mi prinde sânii, dar i-am scăpat.

— Mă-ntorc mâine, după miezul nopții, ca de obicei. Vezi să nu dea nimeni târcoale casei.

Adevărul este că nu mă cheamă Zobida. Mi-am inventat prenumele sosind la Zebib, inspirându-mă, poate, de la litera Z cu care începe numele satului, înrudirea fonetică ajutându-mă cumva să mă familiarizez cu localitatea aceasta izolată. Chiar așa: ce idee să mă fi mutat într-un târgușor din vestul extrem, unde nu se cunosc nici gustul sărat al mării, nici savoarea anotimpurilor intermediare! în acest Zebib suspendat între cer și pământ, între munți și văi, la jumătatea distanței dintre țărână și un Dumnezeu pe care locuitorii de aici îl sanctifică în moschei, dar de care nu mai țin cont în dormitor, de care se tem în public, dar nu încetează să-l tot înșele în intimitate!

Într-adevăr, am greșit pretextând că aparțin Uled-Mail, un trib berber care locuiește pe platourile din înălțimi. Nu cunoșteam aversiunea celor de aici pentru kabyli, pe care îi consideră niște renegați, un fel de maimuțe trăitoare în munți. Încă mai puțin aflasem despre convingerea lor că lumea s-a născut odată cu arabii, că tot ce fusese mai înainte nu era decât a dam, adică neant, și, prin extensie, o magmă informă, existență zero, o stare de stupefacție absolută, ca-n gaura neagră și fără sfârșit a curului vrăjitoarelor. „Căcăreze din nas“, ar fi zis simplu de tot micuța mea nepoată Badra, prima expresie cu care ne-a lăsat paf când a-mplinit doi ani, adică

ultima oară când am văzut-o, cu vreo zece-n urmă.

În fapt, toți zebibienii se declară „coborâtori din Profet". De la sânul lui s-au tot rostogolit până la noi, pe o filieră protejată, purtând pe piele ștampila mărcii „arab", o marcă prin ea însăși încărcată de tot respectul, dovadă sipetele pe care vi le deschid sub nas, într-un ceremonial ridicol – simțiți moscul de Arabia, efluviile de chihlimbar și șoaptele mătăsii?! —, din care scot niște foi decolorate de trecerea timpului și-a metodelor de falsificare, habar n-am, pe care vi le arată plini de mândrie – priviți, citiți literele acestea aurite! —, vă zic vrăjiți, urmărindu-și arborele genealogic cu ramuri aplecate de greutatea filiațiilor închipuite, trimițându-și originile până la nu știu ce verișor, strănepoțică ori chiar nepot al Profetului, Alah să-l binecuvânteze! Eu, ce e drept, nu l-am văzut niciodată pe Profet, dar mi-e tare greu să cred că are vreo legătură cu țărănoii ăștia slabi de minte, cu părul scurt și creț ca zegrasul, cu ochi de un negru murdar, maimuțoii ăștia de fund de vale!

Cu tot handicapul sângelui berber, mi-am făcut o reputație dată naibii. Se spune despre mine că sunt bună, serviabilă și puțin vrăjitoare, din cauza subitelor mele dispariții. Nu-i contrazic. Bârfele astea sunt ca niște ramuri ce-mi camuflează trecutul și mă apără de zilele în care am suferit atât de mult din cauza soțului meu! Tot ele-mi acoperă nopțile de dragoste în brațele unor bărbați cărora nu le voi da numele! îi acopăr și eu, la rândul meu, cu întreaga greutate a recunoștinței ce le-o port, fiindcă m-au făcut să gust plăcerea și mi-au redat dorința de a exista. Vei fi ultimul dintre ei, Ali, m-am jurat, fiindcă o ai lungă și energică, desigur, dar, mai ales, fiindcă te folosești de cuvinte frumoase și acestora trebuie să le revină privilegiul de a încheia destinele noastre.

Cu siguranță numai tânără nu mai sunt, dar nimeni nu mi-ar da vârsta pe care o am în realitate. Fără îndoială, pentru că nu am rămas niciodată gravidă. Nici bărbatul legiuit, nici iubiții nu mi-au făcut vreun copil. Nici nu știu dacă din cauza lor ori a mea. Așa a vrut Dumnezeu. Și, indiscutabil, și pântecele meu.

La Zebib, statutul de văduvă îmi oferă respectul de care doar virtuoșii sfinți au parte. Ca și cum ar fi de la sine înțeles că ești

încoronat ca sfânt în schimbul unei centuri de castitate, pe care nu ți-o mai descui niciodată! în cătunul acesta împuțit, a te abține de la sex este condiția necesară pentru a fi admis în clubul bărbaților. Și, uite așa, în câteva luni m-am trezit îndreptățită să fac treabă de cadiu. Mergeam să le sfătuiesc despre absolut orice pe mamele care nu mai găseau soluții, mustram, la grămadă, fete ori băieți fară a mi se întoarce vreodată un cuvânt măcar şi alergam la chemarea taților de familie care mă convocaseră pentru a-mi da cu părerea despre logodne, ba chiar despre litigii financiare. Nimeni nu ezita să mă invite în propria-i viață, în care pătrundeam cu aceeași îndreptățire ca la mine-n casă, necazurile și bucuriile zebibienilor devenindu-mi familiare, căsătoriile și divorțurile lor fiind de fiecare dată însoțite de sfaturile mele atât de potrivite.

Dintr-un asemenea motiv mă aflam într-o zi la familia Omran. Trimiseseră după mine cu noaptea-n cap, iar când am ajuns parcă aterizasem în plină înmormântare. Tatăl își clama furia, stând în picioare în fața casei, sub cerul încă prins pe jumătate în tenebre: „Curve, toate sunt niște curve!“, începând cu „ea“, cu mama copiilor lui, „Rupea-i-ar Dumnezeu oasele!” „Cinci fete-a fatat, ca vacile! Oricum, dintr-o curvă, doar curve pot să iasă!“ Tot mai mânios, le-a tras o porție și strămoșilor care și-au luat-o, fiecare, conform gradului de rudenie: „Niște pui de cățea, curiști de doi lei, escroci, cârpe, pești de colț de stradă, niște avortoni! Cum altfel să-mi explic că lucrurile stau cum stau?!“

Știam că, pentru zebibieni, insulta era o practică la ordinea zilei, iar furia o tendință naturală. Așa că l-am ocolit pe tată și m-am îndreptat către curtea interioară. Din ochii fetei celei mari, lacrimile curgeau ca apa la robinet.

— Ce s-a-ntâmplat? am întrebat-o pe Asmahan.

— Soră-mea n-a sângerat...

— Nu e vina Leilei că nu i s-a sculat lui Tareq. Doar era virgină, Dumnezeule mare!

— Da, dar acum toată lumea se-ndoiește.

— Vezi de treabă, n-a știu el cum să i-o pună. Un flăcăiaș ne-

nceput, și-atât!

— Nu știu ce să mai zic. Doar că Leila a fost alungată de noua ei familie, după ce i-au azvârlit cu imineii în cap.

Nu mai era nevoie să îmi descrie scena, la ordinea zilei sub cerul Zebibului. Leila fusese nevoită să se întoarcă acasă cu zestrea cărată de două perechi de brațe caritabile, fară a-i fi aruncat cineva măcar o privire încărcată de milă, fară să se fi auzit măcar un ululu, strigătul acesta al nostru ascuțit și nesfârșit. Gata cu cântecele, cu călărețiii și cu puștile slobozite în aer. Doar luna mai rămăsese, martoră tăcută, cu reflexe roșiatice, a rușinii.

— Vino, intră, m-a invitat Asmahan, luând-o înainte către una dintre cele trei camere ale casei.

M-am așezat în fața Leilei. Încă în stare de șoc, aceasta părea să nu își dea seama de ce se petrecea în jurul ei. Repeta, doar, cu privirile rătăcite:

— N-am... N-am făcut nimic... Nu sunt eu de vină! Țipetele, țipetele... înjurăturile. Erau mânioși. Toți. În spatele porții...

I-am luat mâna în mâna mea. Continua, fară să-i pese că mai eram și eu pe acolo:

— Cearșaful, cearșaful! Mereu cuvântul acesta. Și el zicea: vine, vine. Dar, pentru Dumnezeu! Hai să mai încercăm. Și-am mai încercat... Au strigat: ia vino să-ți iei fata! Are o problemă. Curvă-mpuțită, ce i-ai făcut lui frati-miu?! Au zis...

— Liniștește-te, Leila. Nu te mai amărî atâta.

Am cerut puțină apă de flori de portocal și i-am dat să bea.

După care a reînceput să-mi vorbească, mai calmă:

— Nu înțeleg. Tanti, dar eu nu m-am apropiat niciodată de vreun bărbat. Sunt curată.

— Nu te pune nimeni la zid, iubito. Haide, povestește-mi cum s-a-ntâmplat.

— Ți-am urmat toate sfaturile. M-am pregătit înainte de intrarea lui. Am pus cearceaful alb între fese, pentru sânge. Mi-a cerut să mă întind, ceea ce am făcut. L-am auzit citind versetele din Coran. Mi-a dat să mușc de trei ori dintr-o prăjitură cu migdale. Mi-a pus două perne sub șolduri și s-a întins peste mine. Auzeam la ușă fetele cântând și băieții

bătând în tobe.

A tăcut cu ochii duși în amintirile încă proaspete:

— Continuă...

— Tarek, degeaba a...

A roșit.

— Nu-ți mai fie rușine, fata mea, de acum, că tot ai cunoscut bărbatul, poți vorbi despre treburile astea.

— Degeaba s-a tot frecat, că nu s-a întâmplat nimic. Mi-a zis: „Trebuie să înceteze odată cu zgomotul ăsta groaznic, dincolo de ușă!" Iar eu îmi spuneam, în gând: să nu cumva să scapi cearșaful de sub fund, trebuie neapărat să sângerezi. O oră mai târziu, cum nimic nu se întâmpla, membrul lui a cedat și nu l-am mai simțit. A zis: „Nu înțeleg ce e cu tine, verișoară?" Nu i-am răspuns, fiindcă nu știam ce. Apoi a strigat: „Gata! Este! Am redevenit bărbat!" S-a suit pe mine și a luat-o de la capăt. Eram ruptă de oboseală, de trei ceasuri tot căuta drumul, așa că am vrut să îl dau la o parte. S-a supărat, a spus că i-am făcut farmece, că dacă îl refuzam însemna că aveam eu ceva să-mi reproșez...

— Și că l-ai lăsat pe altul să te necinstească... Știu refrenul.

Leila și-a acoperit fața cu mâinile și a început din nou să plângă.

— „Blestemată-ți fie familia!" Numai asta am auzit din gura surorilor lui, care m-au dat pe poartă afară.

— Și soțul tău?

— A încercat să mă apere. I-au răspuns că asta e o treabă a femeilor. Cele mici strigau și ele, odată cu cele mari: „Las-o-ncolo, e o curvă, nu e fată mare!"

— Liniștește-mă măcar pe mine, a rugat-o Asmahan, îngenunchind în fața surorii ei. Nu cumva ai cunoscut vreodată un...

— Cum aș fi putut-o face fără a pleca de acasă? Doar știi bine! a întrerupt-o tânăra nevastă desfăcându-și coapsele în care lovea până la sânge.

Am privit-o pe Asmahan prinzând-o de mâini, în timp ce mă gândeam la noaptea nunții mele. La bătrânul Sadek sub care fusesem întinsă, într-o noapte de toamnă, când nu știam prea

bine nici cine era, nici ce căuta la mine în cameră. Căsătorie surpriză. Prea băteam toți coclaurii și nu ascultam sfaturile pentru buna purtare a femeilor. L-aș fi tras de bărbuța aia pe Sadek doar așa, ca să râd. Numai că și-a scos mătărânga. Iar eu am început să mă zbat. Și încă atât de abitir, încât mama m-a legat și mi-a acoperit gura cu mâinile ei, lăsându-l să se suie pe mine, ca un animal, dar cu încă mai multă lipsă de tandrețe.

M-am uitat la fața Leilei. Un oval perfect, ochi de gazelă, piele de mătase. Aveam îndoieli că fata nu era conștientă de propria ei frumusețe. Dar s-ar fi putut altfel pe la țărănoii ăștia tot atât de avari cu complimentele pe cât de sărac le e dialectul în cuvinte blânde? Numai tu, Ali, continui să te juri că Zebib a fost cândva inima vie a unui imperiu ce avea o sută de cuvinte pentru dragoste, cinci sute pentru cur, tot atâtea pentru a lăuda crupele generoase, metafore cât să umple multe dicționare și tone de tratate pe care ni le-au furat cruciații ca să le poată face curte frumuseților din țările lor.

Cer să văd cu ochii mei! în așteptare, eram convinsă că Leila fusese crescută alături de surorile ei fară să fi auzit vreodată nici cel mai mic cuvânt de laudă pentru fizicul ei și ignorând cu desăvârșire ființa care-i dormea în trup... în trup? Ce este acela un trup? Hrană pentru viermi, îi tot repeta Fatema, mama sa, dacă nu cumva și un culcuș pentru bărbat, o saltea, de preferință bine umplută, pe care acesta se poate culca sau se poate pișa, după cum îi vine. Corpul femeilor nu pe ele le interesează, adăuga aceeași mamă, ci pe soții lor. Firește că Leila înghițise nemestecat hapul matern. Firește că nici nu se uita la trupul ei. Oricum, nici nu ar fi avut când să o facă, din moment ce muncea din greu de dimineața până seara, alergând între mașina de gătit, puț și curtea de orătănii. Știa, totuși, ca toate fecioarele din Zebib, că bărbații erau o altă planetă, necesară, totuși, dacă nu aveai de gând să crăpi în propria familie și să te îngropi de vie la umbra mustăților paterne. Apropo: îmi amintesc de dispariția mamei Leilei într-un accident stupid, cu treisprezece luni în urmă. Fatema își petrecuse întreaga viață între patru pereți, ieșind doar ca să chiuie și ea ululu pe la vreo nuntă sau să verse o lacrimă la vreo

înmormântare. Cu excepția unor asemenea ocazii, nu se aventura niciodată în afara casei, sfârșind prin a suferi de patologia feminină curentă sub cerul nostru, care e incapacitatea de a mai păși cum se cade. Lucrul a costat-o în dimineața aceea: la două aruncături de băț de casă, o simplă alunecare i-a pus capăt zilelor.

Încă îi mai scrutam chipul frumos, când Asmahan a renunțat la tăcere, zicând cu voce autoritară:

— Las-o pe tanti Zobida să te verifice.

Fata mi-a aruncat o privire în care nu puteam distinge speranța de teroare.

S-a sculat în picioare, și-a ridicat rochia și a coborât încet chiloții. I-am cerut să depărteze coapsele. M-a ascultat. I-am desfăcut petalele vulvei și am privit cu atenție. Și-a închis ochii. Mucoasa era albă, semn că niciodată sămânță de bărbat nu se vărsase pe acolo. Doar pereții exteriori, iritați, erau roșii ca o rodie. Am introdus degetul ceva mai adânc. Găurica era strâmtă ca-n ziua-n care se născuse. Am dat verdictul:

— Sunt sigură că Leilei nu i-a tras-o nicicând un bărbat. Himenul e întreg.

Cele spuse de mine nu au părut deloc să liniștească tânăra. Mi-a răspuns:

— Poate că virgină mai sunt, dar viața mi-e terminată! Terminată! Nu mai sunt bună de nimic.

Habar nu aveam cum să o consolez și căutam o manevră ca s-o întind, când Asmahan a strigat:

— Știu!

— Ce știi?

— E din cauza mamei.

— Morții nu-i vorbești decât de bine!

— Trebuie că i-a legat-o și ei la pubertate, cum a făcut și cu ale noastre.

— Cum adică? a întrebat Leila cu ochii cât cepele. Ce-a făcut mama?

Asmahan nu i-a dat atenție. Cu sprâncenele ridicate, cu bărbia în palmă, murmura, conversând cu defuncta ei mamă:

— Cu siguranță ai uitat să o dezlegi înainte de căsătorie!

— Ce a făcut? a mai întrebat fata o dată.

— Nu avem decât să o dezlegăm noi, a continuat Asmahan, surdă la întrebările surorii.

Cuvintele ei m-au atins ca o revelație. Nu am lăsat să mi se vadă uimirea și i-am zis celei mari:

— Așa e. Atâta doar că, după cum bine știi, doar persoana care a legat-o o poate și dezlega. Numai aceea poate pronunța formula.

— Adevărat! a exclamat Asmahan trăgându-și o palmă peste obraji. Cine a legat-o pe Leila? Dumnezeule mare! Cine a legat-o pe Leila?

M-am abținut să nu izbucnesc în râs uitându-mă la Asmahan cea voinică învârtindu-se prin curtea interioară, cu trupul înotând în caftanul de nuntă de culoarea șofranului, cu figura crispată, cu fruntea întrebătoare, cu palma izbind tot timpul obrajii și repetând într-una:

— Cine a legat-o pe Leila? Cine a legat-o pe Leila?

Apoi, schimbându-și starea:

— Ce proastă sunt! Mama cred că a vorbit cu Zubida. Doar ea ne-a legat și pe mine și pe celelalte surori.

— Dumneavoastră? a întrebat Leila privindu-mă uluită. Ce mi-ați făcut?

— Nu, idioato!, i-a răspuns Asmahan, nu tanti Zobida. Zubida din Wasakh.

M-am întors către Leila:

— Îți amintești de cea care te-a legat?

— N-am nicio idee despre ce vorbiți și nimeni nu vrea să îmi explice. Ah, dac-ar mai trăi mama!...

A început să plângă.

— Trebuie s-o găsim pe Zubida! a hotărât Asmahan pe ton milităros. Neapărat, în seara asta. Trebuie să salvăm onoarea Leilei!

Am așteptat până la căderea nopții pentru a putea traversa satul. Siluetele noastre înfofolite și pașii noștri febrili se strecurau printre lătratul câinilor și surâsul malițios al lunii.

O urmam pe Asmahan care mergea iute, cu pași mici, înfășurată în văl, crezând că mă luminează asupra motivului

real al temerilor ei:

— Toți cei care nu mi-au avut niciodată la inimă familia vor avea acum o adevărată bucurie în a ne vorbi de rău, începând cu cumnatele mele!

— Taci din gură, noaptea are urechi.

Asmahan nu mai ținea cont de sfaturi:

— Am văzut-o eu pe cea mai mică dintre ele, după scandal. S-a grăbit să ia pudra de hena pe care o împărțea cu Leila, de teamă să nu aibă aceeași soartă!

Am urmat cursul ued-ului, râul ăsta pe care seceta îl usucă de tot. Cum ploaia nu mai căzuse de multe anotimpuri, în albia lui nu mai creșteau decât bolovani și mărăcini.

La vederea celuilalt mal, Asmahan și-a înfășurat și mai strâns vălul în jurul chipului, așa că jumătate din cele ce spunea se pierdeau în țesătură:

— Ticăloasele!... Fățarnicele! Dar și mama lui Tarek... Să ne mânjească ele reputația... Cine s-or fi crezând? Și ce mare brânză mai e și fi-su?... L-or fi crezând profetul Iosif ori califul Arabiei! Un amărât de grefier, un funcționar oarecare...! Dacă în pat s-a arătat un... ce vină are soru-mea?!

Malul de sud ni se arăta haotic și rupt în bucăți, parcă, plin de colibe înecate într-o liniște suspectă. Doar câteva luminițe se iteau din cuptoarele de lut lipite de niște grajduri improvizate, pe unde umblau găini prăpădite și cocoși jumuliți. Umbre masculine, împleticindu-se cu brațele întinse, cotrobăiau în întuneric căutându-și casele.

Știi la fel de bine ca mine, Ali, la Wasakh locuiesc cei mai amărâșteni, mai antisociali indivizi, toate ghicitoare le-n cafea, hoții de catârce, șomerii, fetele vesele, toți cei pe care Dumnezeu i-a poprit în zona aia în care sărăcia și păcatul fac casă bună, acolo unde Zebibul își aruncă pubelele o dată cu bolile, spaimele și mizeriile sufletești, acolo unde se seamănă și de unde se recoltează cele mai macabre fapte diverse. Numai jandarmii se aventurează prin muntele acela de murdării, punându-se în pericol pe riscul lor, unii jucând mezuar, ciudați judecători însărcinați să pună prostituatele să plătească o taxă proporțională cu semnele lor particulare, uneori cu vârsta, de

ce nu, după alte toate, cu forma sexului fiecăreia! Tot pe acolo se strecoară în fapt de seară notabilitățile târguşorului, garanții onorabilității noastre, la lumina zilei, pe care o calcă-n picioare noaptea, între pulpele târfelor. De exemplu, bărbatul lui Asmahan. Nu ştie ea, dar eu ştiu. N-am niciun gând să-i spun şi, oricum, şi dac-ar afla-o, tot s-ar face că habar n-are. Poate că nici nu s-ar speti să dreagă reputația soră-sii dacă nu s-ar teme s-o vadă pe-a ei terfelită de cocaru' lu' bărbati-su.

Ne-am îndreptat hotărâte către cea dintâi formă feminină, ghemuită în fața unei colibe:

— Ştii unde stă Zubida?

— Cine?

— Zubida.

— Halima? N-o cunosc! ne-a răspuns baba cu gura căscată într-un zâmbet drăcesc.

— Nu! Zubida! Zubida!

— Badra?! Asta-i luna. Zubida e un mare futai. Şi eu nu m-am mai futut de mult.

— O căutați pe Zubida?

Ne-am întors. O negresă uriaşă îşi făcuse apariția, ca o geamănă a nopții:

— O cunoşti?

— Da.

— Poți să ne spui unde stă?

— A plecat la Ranger, în sud, şi sunt puține şanse să se mai întoarcă, a adăugat cu voce plină de mister.

După care, aruncând o pătură pe spinarea hodoroagei, ne-a întrebat:

— De unde veniți?

— De pe malul de nord.

— Nevestelor de bogătaşi le pute curu', scuipă baba în urma noastră.

Zebib la căpătâiul fecioarei! Condoleanțe pentru deflorarea ratată! Câtă grabă în a o compătimi pe Leila din partea acelor zeci de țărănci care o strângeau la pieptul în care colcăia minciuna, la inima lor născută pentru complot! „Ei, nu e grav, draga mea! Dumnezeu să-i orbească pe dușmani şi să le taie

limbile-mpuțite!“ Șoapte și lacrimi curgând pe făgașul unei bucurii secrete, pot pune pariu, aceea de a fi evitat o asemenea dramă. Cotoroanțele degustau bârfele, împrăștiindu-le în patru zări, cu aerul că nu se întâmplase nimic deosebit, scuturându-și cearșafurile pe terase sau mestecând în cuș- cuș. Și, de altfel, de ce-ar tot freca ele cușcușul, zi de zi, te-ntreb, dacă nu fiindcă nu au nimic de făcut femelele astea ajunse niște vipere, niște greutăți fără rost ce apasă dușumelele casei, bestiile astea pe care Dumnezeu le-a uitat prin cine știe care cursă de șoareci, sub amenințarea nuielei masculilor care-și trec timpul pișându-se pe copaci ca niște câini, scărpinându-se la coaie de parc-ar avea râie și așteptând ora rugăciunii pe care și-o fac de frica imamului, nu de a lui Alah, că n-oi fi fraieră să cred altceva!

Tatăl Leilei vedea defilând toată această lume dincolo de storurile coborâte. Nici că va mai îndrăzni să scoată nasul din casă, nici măcar pentru a merge la moschee. Cât despre fetele cele mari, s-au dus fiecare la ea acasă, cu drapelul în bernă și sufletul învinețit. Numai Asmahan se hotărâse să mai rămână o vreme sub acoperișul părintesc, de frică să înfrunte batjocura familiei soțului, dar și în speranța de a găsi o ieșire pentru sora ei – repeta gânditoare, cu palma definitiv lipită de obraz.

Îmi petreceam timpul între casa mea și cea a familiei Omran, lipsind doar cât aveam nevoie ca să îmi rezolv treburile personale. Pe vremea aceea aveam un iubit care locuia la două leghe de Zebib și la care mă duceam la căderea nopții. Mă strecuram în patul lui fară să mai aștept, el mă primea, mă scutura de tot ce aveam pe mine, mi-o trăgea în tăcere și mă aducea acasă înainte de ivirea zorilor. Tot ce am reușit să aflu despre viața acelui bărbat este că făcea comerț, luând la rând toate satele învecinate, în așa fel încât să își poată vinde marfa. Mă întâlneam cu el de fiecare dată în alt târgușor, mereu după asfințit și, fie că era vorba despre o fermă, dosul unor căpițe de fân, adăpostul coroanei unui copac ori albia secată a unei ape, eram mereu dispusă să o facem.

Da, știu, am promis să nu amintesc despre iubiții mei, dar nu sunt în stare, fără ei nu aș fi ceea ce sunt. Vroiam doar să spun că toate deplasările astea datorate dragostei mi-au permis să

înțeleg în ce măsură li se albise atunci, tuturor, noaptea, nu zgâindu-se la sângele roșu al Leilei, ci umplând-o ochi de bârfe! în ce măsură sufletele caritabile puteau ațâța focul denigrărilor, indignându-se că nu au văzut, că nu au văzut ele cu ochii lor cearșaful pătat, șoptind teza acelui *tqaf*, a legării: „Leila a fost legată în adolescență și familia a uitat să o dezlege înainte de noaptea nunții", dar, mai ales, versiunea conform căreia: „Fata Omranilor n-a ajuns virgină la măritiș, ci gata găurită, spartă sub burtă și cu privirea aia perfidă a golăncilor care-au dat deja de gustul bărbatului."

O febrilitate nemaivăzută de la epidemia de ciumă din secolul trecut cuprinsese întreaga vale. Nimeni nu mai zicea nimic despre viitoarele recolte, despre sacrificiile datorate sfinților, ca să nu mai amintim despre hotărârea guvernatorului de a ne închide frontiera cu Jumhuriyya vecină, care râvnea la probabilele noastre bogății. Umbla vorba, într-adevăr, că providența ne-a luat sub aripa ei, după ani și ani de sărăcie groaznică și de pământuri fară roade, că măruntaiele patriei noastre iubite s-au dovedit în sfârșit binecuvântate, pământul ei doldora de comori ca saltelele bătrânelor și că nu peste multă vreme va fi suficient doar să râcâi puțin ca să țâșnească sămânța neagră și fară de sfârșit care să ne umple tuturor toate găurile. Văzând așa ceva, străinii cu ochi albaștri vor fi invitați, iar ei vor sosi cu zecile, pretindeau aceleași vorbe care, de când cu drama fetei lui Omran, nu mai treceau nici ele dincoace de liziera colinelor înconjurătoare.

Uitate erau, deci, toate acestea! Istoria avea de acum un singur nume: „Himenul Leilei". Țara putea fi anexată de o alta, credincioșii puteau fi uciși de necredincioși, munții nu aveau decât să crape ca niște harbuji, râurile să fie înghițite de vânt, doar nu astea erau grijile țăranilor. Cineva din ceruri supraveghea sexul femeilor, iar bărbații riscau să fie lipsiți de dreptul la paradis dacă nu l-ar fi urmărit și ei cu același ochi vigilent. Și cum zebi- bienii nu întreprind nimic pe aici, pe jos, despre care să nu-și închipuie că ar da bine pe lângă Cel de Sus, era de așteptat ca negustorii ăștia ce contabilizau viața de dincolo de mormânt să își facă în primul rând griji pentru

membranele fecioarelor și să se declare cei mai buni paznici ai virtuții.

Treburile țării interesau încă și mai puțin femelele ei. De altfel, nici nu le-ar fi cerut cineva părerea, lumea mergând înainte și fară, mai bine chiar, cum zicea fostul meu soț, Dumnezeu să-l înece-n mocirlă și-n balegă pe-acolo pe unde-o fi!

Cu toate acestea, iată că tinerele zebibiene își asumau riscul de a se apleca asupra propriilor păsăruici (ce premieră prin alcovuri!) și să își pună întrebări legate de instrumentele care le vor desțeleni. Se interesau despre practica „legatului" la care erau supuse fără știrea lor. Mamele ridicau din sprâncene în semn de dezaprobare, înainte de a declara că „legarea" era „lege a lui Alah". Gura și curul trebuie-nfundate, altfel lumea risca tot ce putea fi mai rău! Imamul, până la care ajungeau toate aceste vorbe, părea că se sufocă de indignare, zicând că nu e adevărat, că zgripțuroaicele erau lipsite și de minte și de credință, că Dumnezeu va spânzura de pleoape păgânele!

Cu toate acestea, mamele se grăbeau să recurgă la practica respectivă, ca la un vaccin împotriva turbării, și zeci de fete au fost astfel supuse ritualului, știu prea bine, fiindcă eu însămi l-am oficiat, inventând de fiecare dată o nouă modalitate de a lega membranele grație magiei care știe să adune la un loc puterea obiectelor și a formulei, aceeași în astfel de împrejurări, oricare ar fi fost natura legării.

— Niciun bărbat nu se va mai putea apropia de tine, sufletul meu. De ce? Fiindcă membrul lui va ajunge un fir de ață, iar himenul tău un zid. Repetă după mine: „Fie ca membrul lui să devină un fir de ață, iar himenul meu un zid. Amin!"

La metoda „cusutului", care constă în a pune fata să treacă de trei ori printre niște fire, cu ochii închiși, pronunțând aceeași frază, adăugasem o practică pe care o învățasem de undeva, din estul țării, ridicând rochiile tinerelor, aplecându-mă deasupra coapselor lor pentru a le înfige un vârf de ac, cu mână ușoară și zâmbet încurajator pe buze:

— Nu te mișca, inimioaro. Nu-ți fie frică, doar o mică zgârietură, n-o să te doară! Doar o picătură de sânge, nimic mai

mult, n-o să curgă deloc, doar vezi, și acum dă-mi bucățica de stafidă pe care o ții în mână, o s-o-nmoi în minunatul tău lichid purpuriu, uite-așa, gata, și acum hai! Mănâncă-l! Cum să fie murdar, Mariam, doar e sângele tău! Haide, înghite stafida! N-ai decât să te gândești la altceva și gata treaba! Acum tu, Naima. Nu-ți face griji. Ia uite cum am terminat!

Îmi mărturisesc totuși preferința pentru o metodă mai carnală, în care distracția era în concurență cu obscenitatea. Cum soseam, ceream ca fecioara să fie închisă undeva, în așa fel încât să nu vadă nimic din cele ce se puneau la cale sub acoperișul matern, apoi solicitam să mi se aducă plumb, pe care îl puneam la încălzit pe un brasero, după care îl dam la o parte, îl lăsam să se mai răcească după care îl frământam încetișor, ca să îi dau forma unui sex feminin, a buzelor mari, mai ales, din când în când ridicând privirea către mama aplecată spre mine, tăcută și idioată, curgându-i balele în fața migdalei pe care o formam, netedă și rotundă, întredeschisă, două feliuțe între care curgea un lichid transparent care nu era altceva decât transpirația propriilor mele degete.

— Voi ascunde cu mare grijă lucrul acesta la mine acasă. Vii să ți-l caut în ziua căsătoriei. Îl voi reîncălzi și-i voi deschide buzele în fața fiicei tale. Va fi de ajuns să pronunț formula și va fi ca untul de moale!

Și așa, îmi făceam publicitate în fața mamelor nepricepute în asemenea practici. Deseori mă rugau, înainte de a mă vedea plecată:

— Zobida, te rog, ascunde cu grijă figurina! Știi bine că dacă o pierzi, pentru fata mea totul va fi terminat. Nimeni nu o va mai putea deschide.

— Firește, firește! repetam râzând în hohote, în sinea mea.

Zebibul împărțit în două. Pe de o parte, erau cei care se dovedeau în favoarea fetei lui Omran, crezând neclintit în teza „legării", de cealaltă, cei care invocau viclenia feminină, imputând nereușita deflorării comportamentului dezmățat al logodnicei. La centru, erau partizanii teoriei complotului și adepții magiei negre. Aceștia spuneau, întinzând un deget acuzator spre sudul satului, că tot răul de acolo, de jos ne vine,

de la vrăjitoarele alea care au ajuns la mare preț, ele fac tot felul de farmece, leagă și dezleagă, doar cel care bagă rău-n tine mai știe să-l scoată, așa că, haide o dată, Asmahan! Du-te cu ea la Wasakh, tanti Zobida!

Nu m-am băgat, lăsând lucrurile să își urmeze cursul.

Nicio presupunere, niciun sfat nu putea pune capăt tristeții Leilei. Gazela mea plângea mai ceva decât o văduvă:

— Cât am visat să-mi văd curgând sângele virginității...

Se văita că surorile ei mai mari avuseseră mai mult noroc. Cearșafurile lor circulaseră prin întreg satul, chiar ea le dusese expuse pe o tavă, sute de degete și le smulgeau unele altora, femeile le adulmecaseră, le priviseră cu atenție, ca și cum sufletul fetelor, esența existenței lor s-ar fi imprimat pe acestea, după care Leila adusese înapoi tava plină cu monede de aur și de argint, din care ceruse o cotă parte. În zilele care urmaseră, Fatema întinsese cearșafurile pe fațada casei pentru ca toată lumea să poată veni să verifice cinstea copilelor ei. Nevestele le atingeau înfierbântate, ca pe moaștele unui sfânt, căutând în ele norocul acela pe care să-l poată duce fetelor lor virgine, de acasă.

— Până și pe babe le-am văzut frecându-se la ochi după ce le atinseseră! Ziceau că e împotriva orbirii.

Și Leila povestea iar și iar despre nunțile acelea, despre cearceafuri, sânge, caracterul miraculos al lenjeriei pătate. Obsedată, geloasă, îmbolnăvită de faptul că nu a înroșit și ea culcușul nupțial.

— Ce e de făcut? se plângea Asmahan, rămasă în stare de prostrație, în mijlocul curții. Ne-am făcut de rușine în tot satul. Tata e fiert de supărare, iar sora mea nu o va mai duce mult.

Peste încă șapte zile, considerând că a venit momentul, am lăsat să-mi scape:

— Nici nu se pune problema ca Leila să rămână în starea asta. Trebuie să plece.

— Unde? m-a întrebat Asmahan, pălmuindu-se ca de obicei.

Nu am avut nevoie să mai cad pe gânduri pentru a răspunde:

— Pur și simplu, în căutarea celei care a legat-o.

— Nici să nu te gândești! Nicio femeie de pe la noi nu s-a

îndepărtat vreodată de sat.

— Va trebui să se resemneze și să o facă.

— Și cine o va însoți?

Am lăsat o clipă de liniște, apoi am zis:

— Mi se întâmplă adesea să îți văd mama în vis, Dumnezeu să o aibă în pază! De fiecare dată îmbrăcată în alb, între ramuri înverzite, ca o hurie din rai. Figura ei răspândește lumină. Leila, te rog, n-o lua de la capăt cu plânsetele! Mai bine, ascultă-mă. De fiecare dată, mama voastră, dusă din lumea aceasta, mă ia de mână și mă pune să jur pe Coran că voi avea grijă de voi.

Am tușit și am adăugat:

— În amintirea Fatemei și pentru a-mi ține promisiunea, sunt gata să o însoțesc pe Leila și până la capătul lumii!

Nu știu dacă satisfacție ori uluire a fost ceea ce le-am citit pe chipuri. Le-am luat-o însă înainte, ca să nu le las timp să își exprime temerile sau să protesteze:

— Nu mă leagă nimic de casă, nici bărbat, nici copii. Așa că voi face călătoria alături de Leila. Când se va întoarce, își va putea spăla onoarea.

Așa ne-am început periplul, la acel sfârșit de primăvară al anului care tăia secolul în două părți egale. Călătoria trebuia să se sfârșească înainte de trei luni, altfel riscam ca diavolul să ne facă vrăji pentru a ne smulge de sub steaua cea bună, după cum pretindea familia logodnicului, ceea ce, în cuvinte mai simple, însemna că, după respectiva perioadă, Tarek urma să o repudieze pe Leila.

În aceeași dimineață, noutatea a dat ocol satului, iar familia Omran a făcut în așa fel încât nimeni să nu rămână neștiutor în legătură cu motivul plecării: găsirea Zubidei și recuperarea statuetei care-i întruchipa vulva, prin care fusese legată. Astfel, Leila va putea pronunța formula magică de dezlegare, căsătoria va avea loc, Zebibul își va regăsi liniștea, femeile vor vorbi mai puțin despre sex, imamul nu va mai face scandal, cocoșii se vor trezi mai târziu, câinii nu vor mai urla ca la mort, Dumnezeu va fi mulțumit și le va dărui bogății oițelor lui pe lumea aceasta și speranțe mari pentru cealaltă. Leila se va mărita cu Tarek, Tarek se va însura cu Leila și, în acest fel, cuplul va popula

pământul cu o droaie de mici musulmani.

Am plecat luându-ne drept bagaje două boccele, un al-karaz, un coș mare plin cu bucăți de carne uscată, făină și coarne de gazelă, prăjiturile acelea delicioase cu miere. Am întârziat puțin, pentru că mai aveam câteva lucruri de pus la punct, dar fix la ora șapte ne-am așternut la drum.

Burnuzurile ne apărau de privirile și de curiozitatea celor pe care îi întâlneam. Leilei nu i se vedeau decât labele picioarelor, date cu pudră de hena. Cum trecusem de vârsta până la care o femeie trebuie să se înfofolească de parcă ar fi o mumie, legea îmi dădea voie să las să-mi scape câteva șuvițe de păr ori să-mi descopăr gleznele, pe motiv că am trecut de patruzeci de ani și, în consecință, niciun bărbat nu mai risca să i se scoale din cauza mea. Dumnezeule! Cât de tare se înșală, nepunând la socoteală bucuria dorinței de a se refugia sub pântece coapte și între sâni hrăniți cu omagieri repetate.

În corsaj strecurasem banii care urmau să ne ducă la destinație și de care tatăl Leilei se despărțise călcându-și pe inimă.

O parte din drum am facut-o în cotiga unui țăran. Ne mai rămâneau vreo zece kilometri de mers pe jos, înainte de a ajunge la gară.

În plin câmp, am reluat conversația, hotărâtă să mă întorc la motivul plecării:

— Soțul tău nu te-a putut deschide fiindcă himenul tău a rezistat asalturilor lui.

Obrajii Leilei s-au făcut roșii ca macii dimprejur.

— Țin să știi exact ceea ce ți s-a întâmplat. Înțelegi cât de cât ce îți spun?

A bâlbâit:

— Am mai auzit eu așa... spunându-se cuvântul... legată, dar nu am încercat să aflu despre ce e vorba.

— Nu mai ții minte nicidecum momentul în care ți-au închis-o?

— Nu, deloc.

Ce proastă sunt! Bineînțeles că nu mai ține minte, doar eficacitatea legării cu plumb constă în a-i ascunde operația celei

interesate.

— Dar am auzit-o o dată pe mama, a reluat Leila foarte concentrată, șoptindu-i viitoarei mele soacre: „Nici armata faraonului n-ar putea să-i dea de cap himenului fetei. “ Nu am căutat să-nțeleg.

Am încetinit pasul:

— Știi ce este acela un himen?

— Ceea ce mi s-a cerut întotdeauna să îmi păzesc.

— Bine, bine, dar ce e el, de fapt?

— E ceva ca o pânză de păianjen, care apără intrarea în...

Cu un gest, am încurajat-o să continue:

— Abia dacă mi-am atins... de teamă să nu mă deflorez din neatenție. Mama îmi pipăia sânii, șoldurile și coapsele pentru a fi sigură că mijlocul mi-e tare, burta la locul ei și fundul neschimbat. Trebuia să fiu atentă cum mergeam, alunecam ori săream și, pe cât posibil, am evitat să îmi desfac picioarele. Știam că acesta era prețul pentru a menține pânza la locul ei.

Mi-am amintit de propria mea mamă. Și de aceleași consemne, de aceleași verificări ale stării corpului. Pe atunci, aprobând din cap cercetările ei, făceam tot ce puteam pentru a uita cât mai repede atingerile pe care le consideram obscene. De cum rămâneam însă singură, făceam iar și iar turul trupului meu, mă frecam de orice obiect pe care mă puteam întinde, de la marginea saltelei, a patului ori a mesei până la balustrada scării. Într-o fermă părăsită sau la marginea râului secat îmi lăsam verii să se avânte până la buzele păsăricii. L-am considerat ca făcut pentru mine, proverbul care circula în tribul nostru, zicând: „Sărută-te și fă nebunii câte poftești, dar ai grijă să păzești locul care e doar al bărbatului tău!“ Acea legătură care mă ținea, în chip fericit, laolaltă cu propriul meu trup, a fost întreruptă într-o zi de Sadek, care l-a luat în proprietatea lui.

Era prea devreme pentru a face astfel de confidențe tinerei, care continua să-mi vorbească foarte serios:

— Poate că m-au legat, dar cred că n-ar prea fi trebuit. Am fost întotdeauna convinsă că trupul meu nu este al meu.

— Ah, da?!

— Mama spunea că trupul femeilor nu le aparține lor. Înțeleg...

— Ce înțelegi?

— Că a trebuit cusut ceva în mine care, dacă s-ar fi deschis, ar fi putut deveni izvorul multor necazuri.

Sarcina mea se anunța dificilă.

— Ți s-a închis păsărică fiindcă avea ceva periculos, acolo, înăuntru, nu-i așa?

— Da... mama zicea: „în tine locuiesc toți demonii pământului, ai grijă să nu-i lași să scape, fiindcă atunci ar muri toți bărbații."

Dintr-odată, auzindu-se cum pronunță cuvântul mamă, Leila s-a întors către sat, scuturată de suspine.

— Ce s-a întâmplat?

— Nu vreau să mă îndepărtez de ai mei. Nu trebuia să fi plecat de acasă.

Am încercat să o împac:

— La ceva-ceva tot o fi bună și nenorocirea. Fără ea nu ai fi avut nicicând norocul să călătorești.

Am dat să schimb cursul conversației:

— Cel puțin, îl iubești?

— Pe cine?

— Pe cel cu care te pregătești să te unești pe viață.

— Păi, Tarek nu mi-a făcut nimic rău, așa că nu am de ce să-l urăsc.

— Dar simți ceva pentru el?

— Este văr cu mine, așa că îl consider ca fiindu-mi un fel de frate. Nu m-am gândit la el ca la un soț, până acum. Dar ce, chiar contează dragostea?

Eram deja departe de sat când Leila a luat-o de la cap cu plânsul, repetând că vrea să se întoarcă acasă. Nu mi-am mai putut stăpâni exasperarea:

— Încetează să te mai porți ca un copil! în loc să-ți tot plângi soarta, gândește-te la ceea ce ești pe cale să faci acum. Acum, când ești dincolo de zidurile casei tatălui tău, când ești liberă, departe de Zebib și de baligile lui! Oricum, și dacă ai fi sângerat în prima noapte, tot nu ți-ar fi folosit la nimic! Ți-ai fi petrecut

zilele spălând pe jos și oferindu-ți curul bărbatului, care s-ar fi dat mare văzând cum îți crește burta până la nas, ai fi suferit, ai fi rămas gravidă, ai fi plâns și-ai fi născut, pentru ca, apoi, să te bagi iar sub el. Asta-i viață? Prefer să te anunț că nu pierzi nimic dacă mai aștepți puțin. O să te-ntorci acasă și-o să te îneci în existența asta de zi cu zi de tot căcatul! Aia el

Leila a făcut ochii mari. Ai fi zis că mă vede pentru întâia oară în viață.

Am lăsat-o mai moale:

— Ai văzut casa socrilor tăi? Zidurile sunt tot atât de înalte ca ale unei închisori. A, nu ai văzut niciodată o închisoare... Nu ai avut timp să trăiești cum se cade experiența de a fi închisă. Află că a trece de sub acoperișul părintesc sub cel al soțului înseamnă să schimbi o pușcărie cu alta. Iar a socrilor e și mai rea. Tavane joase, ferestre care dau în coridoare întunecate ca niște burți de șarpe boa și, dacă îți ridici capul, nu vezi nimic altceva decât barba lui Dumnezeu. Și ce face ea, barba asta? Păi te somează să lași fuguța ochii-n pământ și să îți îndeplinești datoriile față de bărbatul tău și de toți ceilalți masculi ai tribului. Și atunci te întorci la aceleași treburi, muncind pe brânci, convinsă că, fie zi, fie noapte, plăcerea și viața aparțin bărbatului tău, și nicidecum și ție. Auzi, ia să mai cânte și la altă masă cu figura asta!

— Femeia e făcută să servească bărbaților. Mama zicea că o femeie fară bărbat e o...

— ... Curvă, zi-o pe-a dreaptă!

— Mai bine curvă decât sclava unui bou de bărbat.

S-a poticnit.

— Da, da! De acum o să ciulești urechile și n-o să te mai roșești de câte ori zic bou sau curvă, de acord?

S-a mulțumit să mormăie, doar pentru ea:

— Mai bine aș fi murit. Când mori virgină, mergi în rai.

— Să mori din vina unui flăcău nu e tocmai ce s-ar putea numi o moarte frumoasă.

— Flăcăul acesta mi-a fost ales, iar eu trebuie să îl iubesc.

— Dacă l-ai fi iubit cu adevărat, nu ai mai fi așteptat ziua nunții ca să îi dăruiești virginitatea!

— Poftim?

Se sufoca. I-am repetat cele spuse, cuvânt cu cuvânt. A înghițit în sec și mi-a răspuns:

— Tanti, himenul meu nu îi aparține decât bărbatului meu. Este un bun al întregii familii, iar eu trebuie să am grijă de el. Și uite că, acum, suntem bârfiți și eu, și el. Înțeleg furia tuturor...

Cum începuse iarăși să se smiorcăie, am fost gata să fac calentoarsă.

Leila mergea înainte, iar eu mă gândeam: trebuie bătut fierul cât e cald, haide, Zobida, bag-o o dată pe treabă pe virgina asta, altfel o să prindă mușiță până la sfârșitul zilelor. Ia nu-i mai menaja tu inocența și sensibilitatea că, dacă nu, o să se întoarcă la Zebib la fel de fată mare cum a plecat! Trebuie acționat repede și bine, trebuie vorbit puțin și pe șleau. Fata asta a trecut de vârsta metaforelor și a piruetelor de limbaj, împinge-o până la capătul trupului, al sufletului și al tribului ei, fa în așa fel încât niciodată, niciodată să nu mai fie ca înainte! Chiar cu prețul de a o șoca, șocheaz-o, am încredere-n tine!

Am renunțat la tăcere pentru a o întreba:

— La ce vârstă ai fost închisă în casă?

— La doisprezece ani.

— De câte ori ai mai ieşit din Zebib de atunci?

— O singură dată, la nunta verișoarei mele, la Ain Hara.

— Te-ai plimbat vreodată pe aici, prin vale?

— Nu mi-a dat prin cap. Și, de altfel, la ce folosește să mergi așa, fară niciun scop? mi-a răspuns fară să încetinească pasul, cu zâmbet răutăcios pe buze.

— Ca să îți miști oasele și să te uiți împrejur, ceea ce tot e mai mult decât nimic.

Am prins-o de braț, obligând-o să se oprească:

— Acum o să stai să-ți tragi sufletul și să observi ceea ce te înconjoară. Prima mișcare a libertății ne este dată prin zbaterea pleoapei care se ridică. Ochii noștri sunt cei care fac prima călătorie. „Totul poate fi închis în cușcă, zice un proverb al strămbunilor tăi, numai privirea nu.“ Așa că, înmoaie-ți pupilele în minunățiile naturii. Scrutează cerul, pietrele, frunzele furate de vânt, rămurelele care trosnesc sub pașii tăi. Admiră

câmpurile de grâu, florile pe care primăvara ni le-a lăsat în dar pentru vară. Știi că fiecare privire a ta le prelungește viața?

Mă asculta împietrită, cu aerul buimac al cuiva căruia i se povestește despre o lume supranaturală.

— Știi că mă plimb deseori singură, departe de sat. Bârfele mă dau drept magiciană, pretinzând că adun plante ciudate și omor reptile pentru a face poțiuni vrăjitorești.

A bolborosit:

— Așa e, zice că...

Am întrerupt-o:

— Nu e adevărat, chiar dacă nu am dezmințit niciodată... Ai tăi nu au înțeles că a vorbi cu natura este o datorie a fiecăruia dintre noi. Sigur că da, aparent, nimic nu este mai indiferent decât natura, dar, în fond, nici mai disponibil și mai plin de o dragoste de mamă. Să nu te înspăimânte tăcerea ei, o dată ce s-a obișnuit cu tine, îți vorbește fară ca nimeni altcineva să audă. Îți șoptește întreaga ei singurătate, care astfel devine și a ta. Îți așază în palme daruri, arome și mângâieri, fară a-ți cere altceva în schimb. Își ascute urechile pentru a-ți auzi bine suspinele, fară să fii nevoită să mai plângi iar și iar. Natura e un uriaș sipet, doldora de bogății. E aliatul nostru, al femeilor, fântâna care adăpostește în adâncul ei cuvintele noastre lipsite de sunet. Și câtă libertate ne oferă aceste cuvinte când se adresează cuiva care nu ne poate răspunde!

O urmăream pe Leila: scruta peisajul din jur cu urechea atentă la mine, ca un animal la pândă.

— Diseară vom număra stelele una câte una, dar, până atunci, profită de ocazie și hai de saltă liberă ca un mieluțel. Haide! Uite-aici, în fața mea. Plimbă-te cum te taie capul, lasă-ți pașii să te poarte la întâmplare. Aruncă-ți bocceaua și arată-mi cum știi tu să alergi!

La început, a sărit cu stângăcie, ca o oaie rănită. Apoi a făcut câțiva pași, tot mai grăbiți. Și-a lăsat vălul să cadă peste vârfurile unor spice, ca un lințoliu. Am văzut-o cățărându-se cu greutate pe delușorul dinspre răsărit, întorcându-se pe picioare, cu ochii spre cerul vecin, luând-o la vale, aruncându-se în iarbă și alunecând, alunecând parcă fară să se oprească. Întregul ei

trup nu mai era decât mișcare, copilul din ea țâșnea la fiecare pas, la fiecare salt, la fiecare scufundare în marea verde. Părea fericită. Se rostogolea în iarbă, fugea de-a lungul pârâiașului ce șerpuia la picioarele dealului, aruncând cu pietre și izbucnind în râs de fiecare dată când acestea făceau câte un „pleosc!“, spărgând oglinda liniștii dimprejur.

De-acum, Leila mergea lângă mine, cu pasul și respirația regulate.

— Cu cât mai mult vei putea cunoaște natura, cu atât îți vei cunoaște propriul trup, i-am zis.

Nici ea nu mi-a pus mai multe întrebări, nici eu nu am mai înaintat pe respectivul teritoriu.

Ceva mai departe ne-am așezat pe două pietre de lângă o fântână. Un nor de tristețe acoperise dintr-odată chipul fetei. A suspinat:

— Cu toate cele pe care mi le spunea mama, m-am gândit că, oricum, corpul tot nu mi-ar aparține decât pe jumătate. Restul este al Zubidei, care mi l-a legat. De parcă aș avea o casă, numai că a încuiat-o cineva și a plecat cu cheia. Nu mai pot intra ca mai-nainte...

Uite cum te deșteaptă natura, mi-am spus. Nu se-mpiedică ea de niște tâmpiți de pereți. Leila încerca să înțeleagă:

— E normal că încă nu am încredere în corpul ăsta. Păi, când am să-l deschid, ce-o să găsesc în el? Binele ori blestemul?

Va să zică, micuța a trecut și la metafore. Găsea repede drumul cuvintelor și, odată cu ele, pe acela al imaginilor. Nu aveam de a face cu o gâsculiță, lucru pentru care m-am felicitat.

Impresia mi s-a confirmat puțin mai târziu, când a început să îmi pună întrebări.

Ne găseam la jumătatea drumului spre gară, înaintând încetișor pe o potecă plină de pietre, când s-a întors către mine:

— La tine cum a fost, tanti?

— Ce, căsătoria?

— Da.

— Nu știam ce urma să mi se întâmple, dar eram mulțumită. Mulțumită și mirată. Fusesem îmbrăcată în cele mai frumoase rochii, mă tratau ca pe o regină, ca pe o sultană, ca în povești...

îți dai seama cum era?!... Țăranii plecaseră de la câmp, călăreții erau cu toți în șa, femeile pronunțau cu inima deschisă cuvinte atât de îndrăznețe încât mă întrebam dacă nu cumva înnebuniseră. Nu eram atât de surprinsă de considerația pe care mi-o arătau, cât de libertatea tonului lor, fiind încă doar un copil! Nevestele acelea atât de rușinoase și de rezervate, de obicei, râdeau în hohote vorbind despre picioare dezgolite, valuri de sânge și foc aprins între coapse. Tot ceea ce, până atunci, făcuseră efortul de a-mi ascunde, îmi dezvăluiau dintr-odată, fară pericolul de a fi fost pedepsite.

Am tăcut un moment, apoi am continuat pe un ton mai relaxat:

— Totuși, un lucru pot să recunosc: cred că, așa un pic, eram pregătită să le aud vorbind cum vorbeau. Ca și cum, dintotdeauna, cele ce mi se interziseseră erau în asemenea măsură interzise, încât ajunsesem să le știu.

Nu-mi făceam griji dacă Leila înțelegea ori nu sensul spuselor mele și, trecând peste aventurile mele de fetiță, am reluat pe un ton mai serios:

— M-am trezit într-o cameră pe care nu o cunoșteam, cu cineva pe care nu îl văzusem în viața mea. Am pățit-o exact ca sora mea. Mi-am dat seama abia când mă aflam deja în fața lui, goală ca un vierme. Fusesem măritată cu un căpcăun cu patruzeci de ani mai bătrân decât mine! Fața îi era acoperită de păr, iar în frunte avea o pată mare, de atâtea rugăciuni. Tocmai fusesem vândută pe trei oi și două vaci unui satir de-o vârstă cu tata, care, la rândul lui, trebuia să își mărite cele trei fete și să aibă grijă de unicul fiu, handicapat mintal. Pentru a enșpea oară făcuse încă un pariu pe care îl pierduse și pe care, dacă nu l-ar fi achitat, ar fi fost dezonorat. Mama era genul tăcut și supus. Încă nu cunoscusem bărbatul, deci încă nu-l puteam uri. Mă gândeam la tata și-mi ziceam că moșul nu-mi putea face niciun rău. Tare mă mai înșelam... în ziua aceea mi-am pierdut, odată cu virginitatea, și copilăria. Și-o groapă s-a căscat în timp.

Corpul mi s-a cutremurat la gândul celei dintâi răniri.

Nu i-am mai spus Leilei că mă bătea seară de seară fiindcă mă durea burta și nu vroiam să se suie pe mine. Nu putea

concepe că penisul lui flasc și puturos, respirația fetidă, burdihanul revărsat ca o pereche de pepeni constituiau motivele neînțelegerii. Pentru el, nu eram decât femeia lui, sclava, animalul lui de povară și, prin urmare, trebuia să-i suport toate hachițele, loviturile, bășinile, reumatismele, chinurile. Îl rugam, îi sărutam picioarele, îl invocam pe Allah. Mă trăgea de păr până în pat: „Nu murdări cu gura ta de fatătoare numele lui Allah. Doar el ne-a anunțat de câtă mârșăvie dau dovadă femeile și ne-a sfătuit să le batem până se vor târî la picioarele noastre." Tare-n surele pe care le interpreta în folosul lui, mă lega fedeleș și-mi trăgea treizeci de lovituri de cravașă, cu mare măiestrie. Se mai întâmpla să mă lovească din toate puterile, în cap, cu piulița, de se-mprăștia sângele peste tot, ori să-mi ardă pubisul cu jăratec. Nu vorbeam cu nimeni despre toate acelea, fiindcă nimeni nu mă putea ajuta. Uneori, întrucât fugeam mai repede decât el, îi scăpăm și mă ascundeam prin dulapuri sau, mai departe, în livadă, în cuptorul cel mare pentru pâine, mă cățăram în copaci, până în ziua în care a vrut să mă arunce în puț. Atunci mi-am luat picioarele la spinare și nu m-am mai oprit decât după douăzeci de kilometri, în locul în care locuia o mătușă din partea mamei, căreia i-am spus că mai bine mor decât să mă întorc la el. Am amenințat că o să beau dezinfectant, că o să-mi tai venele, că o să mă stropesc cu gaz și-o să-mi dau foc și multe alte scenarii cu finaluri la fel de nedemne pentru orice drept-credincioasă, dacă voi fi dusă cu forța înapoi, în casa lui. Bineînțeles că am fost arătată cu degetul. Mătușa, care fusese de acord să mă adăpostească, a avut de suferit tot felul de insulte și de lovituri josnice. Sadek și-a trimis emisarii, pe care i-am alungat cu lovituri de mătură. Până în ziua când fratele lui a venit să îmi spună că era pe moarte și că mă implora să îl iert. Și m-am întors. Pentru toată lumea eram încă nevasta lui, iar concubine nu își luase. Într-adevăr era bolnav și l-am observat cum piere, încet-încet, timp de câteva luni, fără să mișc un deget pentru a-l ajuta.

— Din ce cauză a murit soțul tău?

— De bătrânețe.

Ar fi trebuit să adaug „și de rău ce era“, dar am preferat să tac. Nu i-am spus nici că în noaptea în care, dând de cadavrul lui Sadek, am ieșit în curtea interioară, mi-am uns picioarele cu pudră de hena, mi-am înfășurat șoldurile într-un fular și am dansat până-n zori, sub ochiul complice al stelelor! Nu am suflat un cuvânt nici despre ritualul de vinerea, pe care l-am instaurat ceva mai târziu, luând drumul cimitirului odată cu plecarea bărbaților la moschee, pentru a ajunge să scuip pe mormântul lui. Treizeci de flegme, niciuna mai mult, niciuna mai puțin.

Tocmai traversam un ultim câmp cu grâu când un bărbat ne-a ieșit în drum de nicăieri parcă, de-ai fi zis că e dracul.

M-am gândit că o fi unul dintre străinii aceia care tot sapă-n măruntaiele pământurilor noastre, dar nici vorbă, ciutanul era de-al nostru, cu părul răsucit ca o claie de arcuri, cu cămașă cenușie de văcar ori de cioban. Cu toate că nu se vedea nici picior de animal până la orizont.

— Ia te uită, ce fată mare și mișto!

— Nu ca curu' tău! i-am răspuns voit agresivă și vulgară. Dă-te la o parte din drum că-ți crăp capul cu un bolovan!

Leila s-a grăbit să își acopere fața cu voalul, dar de-acum era prea târziu.

— Niciodată! Nu lași să-ți scape așa o bucățică... Cu piele de chihlimbar și ochi de căprioară!...

Învârtind deasupra capului ciomagul pe care-l ținea în mână, s-a apropiat de protejata mea:

— Ești frumoasă ca luna și atrăgătoare ca o hurie din raiul lui Allah.

În ochii Leilei am zărit o lucire în care se amestecau spaima și satisfacția. O privire în care am ghicit pentru întâia oară un lucru care avea să mi se confirme mai târziu: nebănuita lascivitate, absolut naturală, a tinerei.

Cum știam prea bine bărbații, am înțeles că acela nici că ne va da drumul. Înțepenise acolo, cu mâinile în șolduri, uitându-se pieziș la mine și căscând gura la Leila. M-am temut întotdeauna de ciobani, mai ales de cei care au un punct negru în ochi și sunt supranumiți „violatori de copii“. Știam că

singurătatea la care îi obligă viața în mijlocul turmelor le dopează, parcă, sexualitatea, așa că le este la fel de ușor să și-o bage-n orice gaură cum le e să bea apa din ulcioarele în care se păstrează proaspătă.

Și, Dumnezeu să mă ierte, dar în clipa aceea mi-a dat prin cap ideea. M-am gândit că un asemenea flăcău o-nfigea atât de amarnic că putea intra pân' la fund în orice pizdulice, chiar dacă aceasta nu vrea, ori era cât de strâns legată. O mătărângă care-o arde ca măciuca și scotocește ca un animal căutând urma prin ierburi...

Am luat-o pe Leila deoparte și i-am șoptit la ureche:

— Acum ori niciodată, poți să verifici dacă ai cu-adevărat legat himenul.

Fata a holbat ochii de parcă ar fi auzit o înjurătură.

— Nu e nimeni prin locurile astea, am adăugat fară să-i mai iau în seamă indignarea, așa că nu riscăm să ne surprindă cineva. Prefă-te că-i cedezi, dar când îi vei simți ciocanul, sari în sus și urlă. Vin eu atunci și te ajut.

— Păi, tanti, nici nu-l cunosc pe bărbatul acesta!

— Nici n-ai nevoie. Trebuie doar să verifici dacă o are la el și i se scoală doar când te miroase.

— Acesta nu-i un motiv ca să...

— Tu ascultă-mă și nu o să regreți.

Și, pe Messia, am și văzut-o cum se întinde în iarbă ca un mieluțel! M-am ascuns după un copac. Am văzut cum bărbatul o acoperă cu trupul lui pe jumătate dezgolit. S-a ridicat după câteva clipe și a plecat fără să mai ceară restul.

S-a ridicat și Leila, înspăimântată ca un iepure căzut în cursă, cu părul plin de bețișoare.

M-am grăbit:

— Ei?

— Habar n-am. Mi-a alunecat mie ceva printre coapse... Numai că am simțit pe loc un lichid cald...

— Ai dat peste un ejaculator precoce, fata mea. E o nenorocire, dar așa sunt făcuți jumătate dintre bărbați!

Am adăugat, pentru a o liniști:

— Dar e semn bun că i s-a sculat! Ceea ce înseamnă că

vrăjitoria își face efectul în corpul tău, nu în bărbații care se apropie de tine.

Nu părea convinsă. M-am corectat:

— Doar dacă n-o fi fost lichidul tău...

— Păi, de ce? Femeile pișă și ele de sub bărbați?

Doamne-Dumnezeule! Trebuia să îi explic cât mai repede gâsculiței aceleia până și lucrurile cele mai simple ale iubirii.

Ne-am continuat drumul cu o primă aventură pusă deja deoparte, în traistă. Fapt de bun augur. Călătoria se anunța bogată și îmi trebuia un mijloc de a consemna toate viitoarele peripeții. Reflex care m-a dus cu gândul la ticul pe care mi-l formasem, ca fetiță, de a calcula cu precizie numărul de povești dintre mine și băieți (un semn din ochi, un sărut pe fugă erau de ajuns), făcând câte un nod la un fular pe care îl ascunsesem în fundul cufărului mamei. Erau tot atâtea secrete strânse chiar sub nasul celor din preajmă, tot atâția iepuri adunați în tolba mea de vânător. După moartea soțului, am schimbat sistemul, marcând sosirea fiecărui nou amant cu un ac de arici pe care îl puneam în sticluțele de farduri, care începuseră să dea pe-afară. Râdeam de una singură zicându-mi: oricum, mai degrabă așa dau dovadă de milă, doar n-o să le tai sculărețele ca să-mi împodobesc rafturile cu ele! Știu eu că mă aricesc de poți să te tai în mine când mă superi, dar fac eforturi să par împăciuitoare și mângâioasă, pentru a-mbârliga mai bine fiarele de frați de specie ai lui Sadek!

Fiindcă bestii sălbatice ca defunctul meu bărbat există peste tot, dovadă satirul cu care a fost măritată verișoara mea Arem, mama micuței Badra. Nu ezitase să o stropească cu benzină și s-o frigă ca pe vânat numai pentru că o surprinsese în pragul porții, uitându-se cum trecea un alai de călăreți. Asta se întâmpla acum zece ani. În ziua în care mă hotărâsem să părăsesc Berberia natală și-mi strânsesem la piept pentru o ultimă oară nepoțica.

— Într-un ceas vom zări acoperișurile gării din Ain Hara.

— Inshallah!. A suspinat Leila.

— Nu uita că, din acest moment, pentru toți ceilalți ești fata mea. Minciuna asta ne va ușura misiunea și ne va scăpa de

curioși.

A clătinat capul, în semn că era de acord.

M-am uitat în urmă: absolut nimeni – nici vorbă de cioban, nici măcar de un fir de lână... Am întrebat-o:

— Ai văzut vreodată un sex de bărbat?

— Niciodată.

— Nici măcar pe cel al soțului tău?

— Nu, n-am îndrăznit...

— Nu i-ai surprins niciodată pe tatăl și pe mama ta în pat?

— Nu dormeau împreună.

— Dar cum de-ați venit pe lume tu și surorile tale?

— Prin mila Domnului!

— Aia el

Am insistat:

— Ești absolut sigură că n-ai văzut în viața ta nicio pulă de bărbat?

— De bărbat adevărat?

— Da. Că doar nu de maimuță!

— Nu, nu-mi aduc aminte.

Am chicotit văzând atâta ignoranță! Cât de închise om fi fost noi, în satul nostru, tot reușeam să aflăm mai multe. Degeaba lăsau părinții să se creadă că nu se atingeau unul pe altul, toți frații știam că tata se urcă pe mama după zgomotul scândurilor patului, care scârțâiau anormal. Cum mama obișnuia să culce ultimul născut cu ea, am avut, rând pe rând, ocazia să fim martori ai iubirii, cu excepția fratelui meu handicapat, care crescuse fără să înțeleagă nimic din viață. Odată ajunsă în pat, mama șoptea: „Hei, bărbate, oala te-așteaptă-nfierbântată!“ Propoziția aceea cu dublu înțeles, provocarea aceea parcă lipsită de consecințe, cuvintele acelea afrodiziace erau îndeajuns pentru ca tata să pună mână pe ea. Se aplecau amândoi spre copilul culcat între ei, pentru a vedea dacă doarme. Personal, eu nici măcar nu clipeam. Și atunci, tata se așeza peste mama. Fiindcă mereu era ea dedesubt, dar greutatea bărbatului nu părea să o deranjeze. Simțeam cum alunecă cearșafurile trase de mâna mamei. La drept vorbind, era greu de știut dacă mâna era aceea care trăgea plapuma,

dinții sau degetele de la picioare, dar odată dezvelită, cam tremuram. Tata mormăia, iar mama dispărea într-o noapte de tăcere. Doar gesturile ei crispate pe cearșafuri dovedeau că încă mai exista.

Dimineața o urmăream trebăluind prin curtea interioară, cu mâini agile și coapse lipsite de astâmpăr. Fredona, bătând lâna, cu ochii pironiți undeva, probabil în profunzimile în care fusese pierdută noaptea trecută. Mama nu se supăra decât când tata avea ghinion la joc și se întorcea acasă beat mort. Cum însă nu ridica niciodată tonul, se mulțumea să intre în greva pântecului, venind pur și simplu să se culce între noi, copiii, pentru a-i bara în întregime accesul.

Dacă noi, surorile, nu vorbeam niciodată despre îmbrățișările părinților, în schimb ne dădeam drumul la gură cu verișoarele. Dinspre partea mea, puteam reproduce perfect respirația gâfâitoare și mișcările cearceafurilor. Verișoara Arem ținea să știe și mai multe, așa că a propus să o plătim pe Haja Mahfuda pentru alte detalii. Bătrâna, adăpostită într-o seară de furtună sub strea- șina noastră, și aparent lipsită și de trecut și de viitor, ne-a povestit despre „măciuca" ce vizitează despicături-le de sub pântece, înfierbântată de focul lui Dumnezeu, luptându-se ca un viteaz cavaler! Am rugat-o să ne descrie mai exact măciuca. „Nu aveți decât să vă uitați la ale măgarilor!" ne răspunsese. Drept pentru care am tot alergat pe la ferme și pe la grajdurile din împrejurimi cu unicul scop de a observa măgarii, caii sau orice alte animale prevăzute cu sculă. Până la urmă ne-am speriat de chestia aceea enormă cât stâlpul unui cort și am acuzat-o pe Haja Mahfuda că ne-a mințit, fiindcă un asemenea instrument nu putea intra într-o femeie fără să o rupă-n două.

Mai târziu, în timpul serbărilor de la Aid, Arem și cu mine am profitat de vizita unui nepot care locuia la oraș, Brahim, a cărui față era acoperită de pete mari de roșeață cât niște cireșe, și ne-am închis cu el într-un hambar părăsit. Eu am fost cea care i-a cerut să ne arate „păsărică", iar el nu s-a împotrivit, cu condiția să i-o mângâiem pe pene. Pe rând, i-am atins chestia aceea micuță, curioase și înspăimântate, în același timp,

văzând-o cum se întărește, se umflă, de parcă i-ar fi suflat diavolul în ea! După care am alergat pentru a ajunge din nou lângă cei mari, cu inimile și pizdele fremătând.

Leila ar fi ascultat cu atenție de copil povestirea acestor prime aventuri. Însă țineam să o las să o ia cât mai repede cu putință pe propriul ei drum, fară să o încurc prea tare cu amintirile mele.

Un țăran care mâna doi catâri a trecut foarte aproape de noi. M-am înfășurat mai bine în văl și l-am oprit, propunându-i să ne lase să mergem călare până la gară, pentru un bănuț. A fost de acord, ne-a ajutat să ne suim pe animale și a luat-o pe jos mai departe, în urma noastră.

Foarte repede, Leila mi-a luat-o înainte. M-am uitat cum se clătina, cu sexul frecându-i-se de spinarea animalului. Cu toate acestea, mă îndoiam că simțea ceva. Crescută în absența oricărei aluzii privitoare la sex, doar mi-o dovedise, dispusă să lase să i se tragă prin toate găurile, ca o corvoadă, nici că auzise vorbindu-se despre plăcere ori voluptate. Habar nu avea care era partea aceea a corpului care te putea face să leșini doar mângâind-o, care s-ar fi umflat sub unduirile unui deget, care-ar fi scos capul la lumină ca un boboc, zemos ca un fruct. Tot așa cum trebuie că nu cunoștea spasmele care fac pântecele să tresalte, urcând vertebră cu vertebră, strângând pereții, aprinzând incendiul, până la explozia care te năucește, cu clitorisul zvâcnind ca o inimă, cu vaginul uluit de țipetele de fericire!

Am avut bucuria să gust din toate acestea. Cu unul dintre iubiții mei, al cărui nume îl voi trece sub tăcere – fiindcă am de gând să îmi respect promisiunea unei minime discreții! Să zicem, totuși, că se numea D. Ei bine, D nu avea încredere decât în mine. Sau mai degrabă în pizda mea. Nu eram niciodată satisfăcută, nici setea nu-mi era stinsă. Mi-o putea pune oricând ar fi vrut, ba chiar îl rugam să o facă chiar dacă eram bolnavă sau obosită. Îmi spunea că sunt posedată de diavol, iar eu îl amenințam că exact pe acesta mi-l voi face iubit dacă nu avea de gând să mă satisfacă el!

La lăsarea serii am ajuns la gară, pe unde trecea trenul către

Taj. Cu boccelele sub braț, ne-am așezat pe două locuri improvizate, printre găini, curci și baloturi de lână. Oboseala ne dărâmase, așa că am adormit amândouă, lăsându-ne sufletele și trupurile în mâinile lui Allah.

Însă, vai, Dumnezeu nu s-a dovedit vigilent în seara aceea. Când să coborâm din tren, nu am mai găsit nici urmă de bagaj. Mi-am dus instinctiv mâna la piept. Punga în care băgasem ceva bani dispăruse și ea.

— Fata mea, înapoi nu mai avem cum ajunge și nici cu ce ne plăti restul călătoriei, fiindcă mai este mult până la Ranger. Trebuie să ne oprim și să câștigăm ceva bani pentru a continua.

Orașul Taj, unde ne-a lăsat trenul, era un târg mare, presărat cu plantații de măslini și plin de fântâni și de jgheaburi pentru spălat. Pe la toate colțurile se dondăneau zgomotos fetițe venite să își umple ulcioarele cu apă, sub privirile concupiscente ale vânzătorilor de castane, stând pe vine, în așteptarea cumpărătorilor.

Ni s-a indicat o piață unde ne puteam oferi serviciile alături de multe alte femei venite să caute de lucru pe la cei bogați. Erau acolo tinere și mai puțin tinere, unele frumoase, altele schiloade, fete cu înfățișare periculoasă ori virgine înfricoșate.

Primul venit a refuzat să mă ia și pe mine. N-o vroia decât pe Leila. I-am răspuns nu, de o mie de ori nu, nu-mi las eu fata fără mine niciun pas. Era un bărbat bine, pe la vreo cincizeci de ani, cu burnus de mătase și pieptul larg cât un pat. Până la urmă a fost de acord să ne angajeze pe amândouă, cu condiția să plătească doar cât pentru una singură. M-am supus, fiindcă privirea lui deja mă vrăjise.

Nevastă-sa, slabă ca o ofticoasă, cu turbanul înălțându-i-se ca un minaret deasupra capului, ne-a primit cu răceală, trimițându-ne într-o cămăruță de la capătul unui culoar. Ne-a explicat ce aveam de făcut în casa cu trei etaje, fără copii, trăsnind a vomă de mahmur și a sămânță bărbătească. A plecat, apoi a revenit cu două djellaba și două perechi de papuci pe care ni le-a aruncat pe saltelele puse direct pe jos.

După câteva ore, în casă nu mai mirosea decât a săpun de Damasc și a tămâie. Scrobisem cearșafurile, scuturasem

covoarele, cususem saltele rupte, spălasem cu valuri de apă terasa de unde se deschidea o perspectivă minunată deasupra acoperişurilor Taj-ului.

Seara, ne-am dus iarăşi în cămăruţă, pentru o binemeritată odihnă.

I-am spus Leilei:

— În câteva zile vom avea cu ce merge mai departe, spre Ranger.

Nu mi-a răspuns şi am observat că mă privea cu un aer contrariat. Am ieşit să beau nişte apă de la fântâna din curtea interioară şi, la întoarcere, am găsit-o dezbrăcându-se. Şi-a ascuns sânii în djellaba şi i-am înţeles motivul ruşinii.

— Sunt şi eu femeie ca şi tine. Nu văd de ce te-ai ascunde. Mai mult, astfel am să pot şi eu să te văd goală.

A roşit.

— La mine acasă, nu e voie...

— Suntem departe de casa ta, aşa că te poţi învârti prin faţa mea goală puşcă, doar n-o să sar pe tine. Haide, dă chestia aia la o parte şi lasă-mă să te văd!

— Dar nu vreau să te uiţi la mine.

— Nu de mine e vorba acum, ci de gâsculiţa care eşti şi care, sunt convinsă, nu s-a privit nicicând.

A lăsat veşmântul să-i alunece până pe şolduri şi nu s-a mai mişcat.

— În loc să te uiţi fix la mine, mai bine ţi-ai coborî ochii şi te-ai uita la pântece şi la picioare. Haide, descoperă-te!

A ezitat, cu privirile paralizate.

— Fă-o odată, ori vin eu şi-ţi bag sub nas propriul tău corp!

Şi-a coborât mecanic ochii spre şolduri.

— Întoarce-te, din când în când, la trupul tău, aşa ceva nu-ţi poate face decât bine. Admiră ceea ce ţi-a dăruit Dumnezeu şi ce le-a dăruit şi celorlalţi, prin propria ta frumuseţe.

Tot mai stătea pe gânduri.

— Nu-ţi mai fie ruşine, trupul tău este însăşi frumuseţea!

— Nu este adevărat, mi-a răspuns dintr-o dată, mânioasă. Trupul meu este răul, păcatul, vrajba, altfel nu aş fi aici!

Am fost uimită de litania recitată pe de rost, mai mult decât

de cuvântul „vrajbă” într-o gură atât de proaspătă și de nevinovată.

M-am prefăcut că nu am auzit ce a spus:

— Ești frumoasă!

A luat-o de la capăt, privindu-mă în ochi:

— Nu e adevărat, nu am nimic deosebit. Totul este obișnuit la mine, inclusiv mijlocul. Nu am de ce să fiu mândră!

— Cine ți-a spus că bărbaților nu le plac femeile ca tine, nici prea mari, nici prea mici? Pot să te asigur că au chiar tendința de a le prefera pe cele mai micuțe fiindcă au senzația, când le acoperă cu trupurile lor, că le fac să dispară în ei înșiși, ceea ce le dă o îmbătătoare impresie de dominare. Vezi tu, sunt ei bărbați, dar sunt și niște căpcăuni puși pe înghițit pe cei mai slabi. Dragostea fizică nu funcționează, pentru ei, fără dorința tiranică de a se simți stăpâni. Mai lasă-mă cu discursurile false care ți-au fost băgate în cap. Bărbatul ia și nici că mai dă înapoi, iubito, iar dorința nu-i merge fară impresia că ești proprietatea lui.

M-am apropiat și am prins-o de încheieturi:

— Haide, arată-mi brațele. Ia te uită ce mai liane, blânde și suple! Dar degetele! Sunt lungi și fine, cu unghii tari și trandafirii, semn de sănătate. Fără crăpături, fără griji și de rotunjimea semilunelor.

— Și sânii sunt de mărime medie, a îndrăznit, desfacându-și sutienul.

— Sânii nu trebuie să fie nici prea grei, nici prea mici, nici prea moi, nici prea tari, fiindcă totul, în trupul unei femei, câștigă atunci când se arată dulce și voluptuos. Vezi, mijlocul îți este suficient de fin pentru ca bărbatul, înlănțuindu-l, să aibă senzația că își cuprinde întreaga proprietate. Când te va îmbrățișa astfel, pântecele nu ți se va suge, nici nu se va revărsa, iar fesele se vor bomba de va crede că s-au despărțit de tine. Când te vei cambra așa, bărbatul îți va ghici sexul primitor, iar când fundul ți se va clătina la o distanță respectabilă de pântece, se va hrăni fericit din bolul tău deplin în bogății.

S-a-nroșit din cap până-n picioare.

— Însă tot mai rămâne un lucru la care nu ne gândim

niciodată și care închide întreaga enigmă, un lucru la fel de îndepărtat ca străfundul despicăturii tale, locul acela de unde i se trage bărbatului și setea, și pierzania.

Curiozitatea i s-a citit pe chip, dar nu a scos niciun cuvânt.

— Ochii! Acolo e ascuns întreg misterul curului, iar bărbatul va observa, când îți vei da ochii peste cap și vei fi departe de lumea asta, în ce măsură ți-a oferit plăcere și cât ți-a împărtășit-o.

Și-a făcut curaj și și-a scos sutienul de tot.

Cât despre mine, am mormăit, alunecând sub cearșaf:

— Bine. Bucură-te de trupul tău, fata mea, bucură-te tu înaintea oricui altcuiva. La rândul lui, trupul îți va întoarce bucuria, când va veni momentul.

A doua zi, la aceeași oră, mi-am reluat lecțiile, după ce ne-am terminat treburile prin gospodărie.

Am așezat-o pe Leila în fața mea, i-am luat mâna și i-am plimbat-o încetișor peste întregul trup, cuvintele îmblânzidu-mi-se de parcă aș fi legănat un copil.

— Apleacă-te. Cuprinde-ți picioarele sub genunchi și plimbă-ți palmele până la tălpi. Masează-ți fiecare deget. Acum, urcă iarăși până la genunchi. Ești tu de talie medie, dar coapsele îți sunt tare frumos rotunjite. Numără-ți cu atenție alunițele și ia seama pe unde se ascund. O aluniță n-are rival în aprinderea dorinței. E mai eficace decât afrodiziacele.

— Ce e aia afrodiziac?

— Îți voi explica mai târziu. Deocamdată privește-ți pântecele: da, draga mea copilă, pântecele îți este cel dintâi acoperiș al ființei tale, așa că lasă-ți degetele să se joace sub el, îndelung, și-o să înțelegi fericirea pe care ți-o poate dărui. Acum prinde-ți sânii în palme, ridică-i spre ochi, oglindește-te-n ei, cântărește-i, lasă-i în voia lor. În mișcarea pe care vezi că au căpătat-o ți-au și luat-o înainte către plăcere, aleargă spre ea fară ca tu să mai faci vreun gest, cer să fie băuți și mâncați.

M-a ascultat urmând cuvânt cu cuvânt tot ceea ce îi spuneam.

— Știi cum este făcut un sex de femeie?

— Nu l-am privit nicicând în amănunt.

— Nici când făceai pipi?

— Nu mai departe de mica umflătură.

— De pubis, vrei să zici.

— Da, care mă-mpiedică să văd și restul...

— Cum presupun că n-o să ai curajul să duci până la capăt așa ceva în fața mea, uite cum o să facem: eu voi ieși din cameră, iar tu te vei ajuta de oglindă. Vei sta jos, îți vei desface picioarele și o vei așeza între ele, chiar în fața despicăturii. Și-ai să admiri tu, după aceea, peisajul care ți se va deschide în fața ochilor!

Luând dintr-un cui o oglinjoară de forma mâinii Fatmei, am adăugat:

— Poți să scotocești cu degetele, să desfaci blănița mătăsoasă, doar să nu te sperii când o să vezi ieșind la iveală o mică moluscă.

Apoi m-am îndepărtat, explicându-i:

— Găurica aceea îl primește pe bărbat. Cea din față. Cea dinapoi nu te mai obosi să o cauți și, oricum, nu e nici vreo urgență, nicio prioritate. Doar perverșii se folosesc de ea. Dumnezeu nu a creat decât o singură despicătură pentru plăcerea femeiască. Bărbații vor încerca să te convingă de contrariu. Să nu-i crezi. Dacă o vei face, îi vei lăsa să smulgă mai multă plăcere decât tine. O să te-ntoarcă ei pe burtă, cu viclenie, dar nu-i lăsa să facă cu tine decât ceea ce îți place. O să ai doar impresia că ești fericită, fiindcă dragostea te va face să uiți ce gaură ți-a umplut iubitul tău.

— Dumnezeule mare!

Deschizând ușa m-am izbit de trupul unui bărbat care, după toate aparențele, stătea cu urechea lipită de ușă. Am închis-o imediat, în urma mea, pentru ca fata să nu observe nimic. Negustorul era. Gâfâia, ținându-și în mână scula care țâșnea ca un obuz din șalvari.

Și-a aranjat pantalonii și s-a pregătit să se întoarcă și să plece.

— Acuma ascultăm și pe la ușile altor femei? am șoptit. Nu vă ajunge conversația cu nevasta?

S-a îndepărtat fară un cuvânt și am remarcat că încă își mai

mângâia testiculele.

Am așteptat câteva minute, după care am intrat la loc, în cameră, mi-am reluat postul și, gândindu-mă doar la sexul enorm pe care numai ce-l zărisem, am continuat educația fecioarei:

— Sper că ai făcut cunoștință cu despicătura. Pe acolo vin copiii. Dar mai are și alt rol. De acolo ne vine plăcerea, un soi de a doua naștere cu repetiție. Așadar, trebuie mângâiată și îngrijită cât mai bine.

— De unde pot să știu dacă a mea este frumoasă?

— Îți voi explica mai târziu. Acum, trebuie să dormim.

A întins mâna după djellaba, dar nu am lăsat-o să se mai îmbrace:

— Din noaptea aceasta, fă-mi plăcerea și dormi fară nimic pe tine.

Căscând, am rugat-o:

— Suflă tu-n lampă.

Am simțit că ezită, după care am văzut-o ridicându-se și îndreptându-se goală către opaiț. Observând că o priveam, a încercat să își ascundă sânii cu o mână și sexul cu cealaltă.

— Haide, doar de acum te cunosc! Ia lasă-mă să-mi bucur ochii cu minunățiile acelea, ori vrei să-ți trag o bătaie?! am amenințat-o în glumă.

Trecând prin fața mea, s-a oprit dintr-odată, și-a ridicat mâinile, mi-a trecut pubisul pe la nas, după care a luat-o la fugă, chicotind ca o puștoaică.

— Alta-acuma! Hai înapoi! Apropie-te și arată-mi bine păsărică, pentru ultima oară, și cu asta basta, nu o să mai ai de ce face atâtea acrobații ca să ți-o ascunzi. În afară de asta, așa o să aflu dacă merită să fie numită drăguță frăguța!

S-a întors, s-a apropiat, apoi a ezitat.

— Lasă figurile și arată-mi-o! E târziu și mi s-a făcut somn.

Astfel m-am convins încă o dată de anatomia perfectă a protejatei mele. Avea sexul îmbrăcat într-o piele fină și albă, acoperită de puf negru ce se întindea vesel, numai crețuri și bucle. O migdală perfectă, despicată-n două, admirabil desenată între coapse, înfiorându-i valea de sub pântece, care

se întredeschidea la capătul unui giuvaier ridicat din sipetul de carne. O perlă în cochilia-i. Un mugur de trandafir, o caisă timpurie, sfârcul unei hurii cereşti.

Clitorisul Leilei scosese nasul dintre cei doi pereţi netezi şi ţopăia, de-acum, în timp ce camera din spate îşi întredeschidea uşile, tapisată cu o piele strălucitoare, ca un cer înstelat.

I-am pus palma pe pântece, pronunţând ca pe o rugăciune:

— Asta ţi-e nervura, centrul de gravitaţie, revanşa contra morţii, hohotul de râs împotriva zeilor şi demonilor. Aici, sub pielea ta, sunt adunate cerul şi pământul, astrele şi cometele. Nici nu ştii cum şi când poate izbucni incendiul. Dar dacă izbucneşte, să nu cumva să te grăbeşti să îl stingi. Nimeni nu îi va vedea pălălăile, cu atât mai puţin bărbaţii. Mulţi dintre ei au declarat războaie şi au provocat dezastre ca să facă să zâmbească măcar fiinţa aceea dintre picioare. Nici c-or să afle vreodată cum se-ntâmplă. Misterul se cere bine păzit. Trebuie ca bărbatul să te vadă în culmea plăcerii, fără a şti cum s-a-ntâmplat miracolul. Nici tu nu vei şti. Doar vei vedea că pământul ţi se surpă sub tălpi, că o înfricoşare fericită aleargă prin tine cu viteza sângelui, urnind vânt şi maree, dăruind luna fară de vreun ajutor îngerului ori demonului care, la rândul său, ţi-a dăruit plăcerea. Şi-ai să crezi că o parte din tine s-a desprins pentru a redeveni nimic. Nimic. Şi-n acelaşi timp, totul.

— Înţeleg, a zis Leila.

— Ce înţelegi?

— Motivul pentru care tata nu ieşea niciodată fără a lua la el cheile casei.

— ???

— Îi era frică să nu o ştergem noi, fetele, din cauza poveştii ăsteia cu... plăcerea.

— Nu mai face pe proasta şi află că, într-o bună zi, trupul va începe să îţi vorbească. Ai de grijă! Bineînţeles că totul se poate încheia cu un fâsss! de petardă udă, ceea ce de multe ori se şi întâmplă. Şi-o să faci ca toată turma, o s-ajungi o cotoroanţă otrăvită şi o nevastă clonţoasă. Numai că s-ar putea ca trupul să-ţi explodeze ceva mai tare, şi atunci, altă ieşire decât nebunia nu vei mai avea. Se va pretinde că eşti posedată de

ființe de pe lumea cealaltă, de unde și comportamentul tău, pe când, draga mea, adevărații djinni în corpul tău locuiesc și niciunde altundeva!

În dimineața celei de-a patra zile, o stranie atmosferă de nervozitate a cuprins întreaga casă. Cel care ne angajase se hotărâse să nu mai iasă în oraș, refuzând să mai dea pe la presa de ulei sub pretext că îl doare un picior. Se mulțumea să se uite cum muncim din greu și să bea vin, eram sigură de asta, chiar dacă își luase precauția să îmbrace sticla într-un material prin care nu se vedea nimic. Nevastă-sa se tot învârtea încolo și-ncoace, uitându-se urât de fiecare dată când ajungea în apropierea noastră. Dintr-odată, a trecut pe lângă noi ca o vijelie, cu capul strâns înfășurat în văl, trântind ușa în urma ei. Bărbatul nu a părut impresionat, continuând să o mănânce pe Leila din ochi. Știam deja ce urzea și mă și pregătisem, doar vroiam să îi dăruiesc Leilei o primă noapte de dragoste.

— Dacă, din întâmplare, peste puțin timp se va petrece ceva sub ochii tăi, nu zice nimic, nu țipa, ci doar mulțumește-te să privești și să înveți. Până una-alta, fă-mi plăcerea, urcă pe terasă, și stai la taclale cu vecina. Dar, mai ales, să nu cumva să rămâi singură, nicio clipă măcar, cu căpcăunul ăsta.

Și, pretextând că am ceva de cumpărat pentru curățenie, am plecat.

Mă interesasem la vecina cu pricina, care își petrecea întreaga zi cocoțată pe un taburet, nescăpând din ochi tot ceea ce mișca în stradă. De la ea aflasem că cel mai dat dracului vrăjitor din regiune era un anume Madjdub, care știa să închege apele, să alunge bolile și să-ți arunce la picioare și pe cel mai încăpățânat dintre bărbați.

— Nu pentru mine. Ori, mai degrabă, aș vrea ca iubitul să mă confunde cu „ea“, iar numele acesteia să i se șteargă din minte și să-i rămână al meu, i-am explicat domnului aceluia de care-am dat la capătul unei fundături, cu picioarele încrucișate sub el, cu fața suptă și barba măturând pământul.

Nu a pus nicio întrebare, mi-a cerut doar prenumele meu și al protejatei mele, a murmurat niște versete din capul lui, fiindcă eu nici că mai auzisem așa ceva, și-a băgat capul într-un

fular impregnat de mirosul Leilei, a scuipat în palme, a scris trei rânduri pe o foaie de hârtie pe care a strecurat-o într-o sticlă umplută pe jumătate cu un amestec de apă dulce și de mare și, când literele au început să se dizolve, a îmbibat o altă hârtie în lichidul acela, a împăturit-o și mi-a băgat-o între sâni.

— Să-i dai bărbatului să bea asta, iar Dumnezeu îi va arde privirile. Te va lua drept „ea“ și nu se va juca decât cu tine.

Nu știu dacă formula a funcționat, dar cert este că, după ce l-am servit pe negustor cu ceai și m-am retras cu Leila pentru a ne face siesta, am văzut lupul intrând în bârlog! Mai întâi și-a ițit capul, apoi s-a îndreptat spre culcușul meu ca un somnambul, șușotind niște cuvinte care mi-au pus în mișcare ființa de sub pântece:

— Eu sunt... te iubesc... deschide-te!

Uimită, Leila a făcut ochii mari. Dar, amintindu-și de ordinul meu, n-a suflat o vorbă, ci s-a ghemuit într-un colț, cu palma la gură.

Mi-am desfăcut coapsele. Somnambulul meu vedea roșu-n fața ochilor, luându-mă drept Leila. Doar nu era să i-o spun, din moment ce deja grohăia peste mine, cum ar fi făcut-o peste oricare alta. Drace! Mai bine economiseam cele două drahme date vrăjitorului, pierzând din vedere faptul că bărbații orbesc de-a binelea când ți-au înfipt pisălogu-n piuliță. O gaură, doar asta suntem în ochii lor. Mai dă-le-ncolo de sentimente! Suflet, iubire, tandrețe – doar baliverne! Nu pot deosebi două cururi, cum nu pot deosebi mănușile din aceeași pereche. Haide, pula-n pizdă fară fasoane și mai dă-le-n mă-sa de elucubrații! Mă întreb de ce ne-or mai fi supunând pe fiecare dintre noi moralei lor șchiopătânde, din moment ce, când e vorba să ne-o tragă, suntem toate la fel pentru ei! Evident, gândurile acestea le păstram pentru mine, fiindcă mai rău ar fi încurcat-o pe protejata mea și ar fi făcut-o să își spună că și dragostea, ca și trupul ei, nici vorbă să existe.

Și-apoi, ce mai conta! Insul mi-o punea ca un zeu. Căci avea un membru de o grosime cum nu mai văzusem, o bădulă rotundă a cărei căpățână, de cât se frecase de nădragi, se asprise și se bătătorise, iar acum mă zgâria, mă pilea de o luasem

razna! Mă abțineam totuși să las să îmi scape vreun cuvânt, ca nu cumva să îmi descopere stratagema, dar și fiindcă nu vroiam să o deranjez pe Leila, căreia mi se părea că îi disting respirația trecând în gâfâit și ai cărei ochi îi ghiceam fixându-ne îmbrățișările. Aveam drept martor nevinovăția însăși, dar asta nu mă încurca nicidecum. Oferam astfel virginei o lecție de nesperat, de care nu avea cum da în nicio altă parte, poate doar în celebrele povestiri O mie și una de nopți în care este vorba despre sexul Șeherezadei, pe care iubitul meu M se distra citindu-mi-le uneori în pat pentru a mă educa, spunea mușcându-mi sfârcurile, repetând că, adăugat naturii, spiritul transformă iubirea într-o „operă de artă“, expresie care îi aparținea.

După ce a căzut lat pe rogojină, m-am întors către Leila. Era albă precum cearșaful de sub ea. Am șoptit:

— Începând de azi nu mai poți susține că nu știi ce înseamnă dragostea sau, cel puțin, fututul!

Cât despre mine, știam prea bine în forul meu interior că dacă m-aș mai fi lăsat o dată, chiar avea să-mi vină cheful de-a binelea. Ceea ce ar fi pus capăt expediției de căutare a doamnei Zubida.

Așa că, pe când negustorul sforăia, i-am sustras încetișor punga în care se găsea un pachet de bancnote gros cât o pasăre îndopată, i-am cerut Leilei să adune bagajele și ne-am grăbit să părăsim orașul înainte de întoarcerea stăpânei casei și de ridicarea lunii pe tronul ei de deasupra stelelor.

Am mers întreaga noapte și o parte din dimineață.

Sub tălpile noastre se succeda câmp după câmp. După grâu și măslini au urmat portocalii, migdalii, lămâii și merii, viile încovoiate sub greutatea ciorchinilor, toate acele daruri ale naturii care ne arătau că eram încă departe de nisipuri. Culegeam de drag fructele direct din pomi, uneori spre supărarea fermierilor care-și puneau dulăii pe urmele noastre. Dar ne-am și odihnit într-o livadă ai cărei proprietari s-au dovedit mai generoși. Ne-am mai și rătăcit, fiindcă habar nu aveam să citim panourile indicatoare. Câțiva țărani ne-au arătat drumul cel bun, dându-ne și niște plăcinte sau câte un ulcior cu

lapte. Le urmam sfaturile, mergând de-a lungul vreunei căi ferate, vreunui pârâu sau către vreun minaret ascuns printre coastele câte unui deal.

Leila se uita la mine cu surâsul pe buze. Își amintea de îmbrățișările mele cu storcătorul de ulei și eram sigură că dorea să știe mai multe. De aceea am încurajat-o:

— Nu-i așa că îți spui că există o vârstă de la care femeile ar fi cazul să se mai abțină de la sex?

— În sfârșit... poate... când n-ai copii...

— Nu am nici frumusețea, nici vârsta ta, i-am tăiat-o scurt. Nici ochii de gazelă, nici ținuta măreață. Ar ști însă toată lumea, dacă dragostea n-ar trebui să se facă decât de către cei și tineri și frumoși. Nu, fata mea, dorința nu are legătură nici cu frumusețea, nici cu numărul anilor. Ba chiar din contră: uneori tocmai din cauza unui defect răsare dorința mai abitir. Din cauza a ceva ce e fie prea puțin, fie prea mult. Vezi urmele de vărsat de pe frunte, gura cam prea mare și ușoarele scăpări ale ochiului meu stâng? Ei bine, cei mai vorbăreți dintre iubiții mei...

— Iubiții?

Aceeași expresie uluită, stupefiată, ca și în ajun se așternuse pe figura Leilei.

Îmi ziceam: „Ce idioată! își închipuie, pesemne, că m-am băgat sub storcătorul de ulei în virtutea cine știe cărui act de căsătorie ori că a trebuit să fiu măritată cu toate pulile pe care Providența le-a lăsat să-mi cadă în mână!“ Știind însă că fata nu cunoștea din persoana mea decât pe Zobida din Zebib, o femeie respectuoasă și respectată, și că e încă prea devreme spre a-i dezvălui trecutul meu – ar intra la bănuieli și întovărășirea noastră ar putea fi afectată – mi-am corectat tirul:

— Am spus „iubiți” ca să te impresionez și ca să îți deschid conștiința, așteptând să ți se desferece păsărică. De fapt, mă referem la cel de-al doilea soț al meu, Dumnezeu să-i odihnească sufletul, care jura că aveam ochii cei mai senzuali din lume, tocmai din cauza faptului că sunt un pic saşie. Pula îi intra în gura asta mare a mea, bucurându-se de privilegii deosebite, căci limba știa să o servească și să o alinte neobosită.

Răspândeam în jurul meu o aromă care-mi atrăgea bărbatul imediat ce aveam nevoie de el, ca să mai facem economie de cuvinte. Dar ceea ce îl minuna cel mai tare era chiar sexul meu. O pizdă cum puține au norocul să dețină, mă lăuda, lacomă și generoasă, totodată, aplicată și veselă, știind să facă pula prizonieră și să o elibereze la vreme, să o aspire și să o strângă, să o pompeze cu nesaț și să o dea afară cu tot respectul cuvenit.

Roșie ca racul, Leila a făcut eforturi pentru a-mi putea răspunde:

— Storcătorul de ulei nu a avut la dispoziție tot atâta timp ca al doilea soț al tău, Dumnezeu să îi odihnească sufletul, pentru a vedea toate astea.

N-am fost în stare să ghicesc tonul pe care își formulase fraza. Să se fi ascuns ironia în glasul Leilei sau fata aceasta poseda un lucru extrem de rar printre ai noștri: un spirit lipsit de plăcerea criticii.

Am conchis, așadar, sub pecetea aceleiași ambiguități, care mi se părea potrivită cu situația:

— El avea nevoie de-o pizdă și eu de o pulă. Nu e nici-un fel de vrăjitorie în afară de asta.

Soarele se lăsa către asfințit când am pătruns într-o livadă întinsă de măslini. Un bărbat călare pe un catâr încărcat de coșuri mari ne-a făcut semn către un deal ca o semilună, pe care se înfășură un sătuc. Pentru câteva drahme ne-a vândut două blănuri de oaie și o rogojină.

— Puteți s-o duceți doar cu astea. Nici măcar noaptea nu e frig pe aici, pe la noi.

Și înainte de a apuca eu să îl întreb ceva, a adăugat:

— Nu aveți cum căuta găzduire în satul de sus. Nu-i niciun suflet pe-acolo.

— E părăsit?

— Se povestește că a fost atacat de un soi necunoscut de corbi, mari cât niște tancuri, cu ciocurile ascuțite ca niște cuțite.

— Groaznic! a exclamat Leila. Ce nenorocire!

— Și-au meritat-o! a răspuns dur bărbatul, trăgându-și voalul din care-și înfășură turbanul, pătat de cât scuipase la

tutun de mestecat. Locuitorii erau și nebuni, și inconștienți. Adorau o zeiță păgână, una, Finus. Păi ce, noi suntem musulmani ori idolatri?! Apostații ăia îi ridicaseră vrăjitoarei statui pe străzi și, în loc să-i învețe pe copii Coranul, preferau să le recite versuri, de parcă ăi mici ar trebui să învețe ce e dragostea înaintea religiei! Mai rău: înlocuiseră rugăciunea de vineri cu un concurs oratoric, iar poemele considerate cele mai frumoase le lipeau pe pereții moscheii. Marele nostru muftiu a spus că e haram, că sunt blestemați. Poeții sunt indivizi fără credință și fară de lege, iar concursurile de poezie sunt interzise, fiindcă amintesc de Jahiliyya, de haosul de dinaintea Profetului, Allah să-l binecuvânteze!

Ascultam fară a comenta. Nici nu s-ar fi așteptat la așa ceva, însă a adăugat cu răutate:

— Dacă, cu toate acestea, vă hotărâți să vă petreceți noaptea printre ruine, fiți fară grijă, nu veți fi singurele.

M-am dus cu gândul la djinni și la spiritele morților, care se știe că zboară prin întuneric. Dar m-a corectat:

— De cu totul altcineva veți da!

Observându-ne scepticismul, ne-a explicat:

— Vă aflați în Valea Lacrimilor.

— Și cum îi zice satului din vârful dealului? l-a întrebat Leila.

— Ichq (Dragostea), i-a răspuns izbucnind în hohote de râs, înainte de a-și înfășură iarăși fața în turban și de a se îndepărta grăbit, cu mâinile înfipte în spinarea măgarului.

Am lăsat bagajul sub un migdal și am urcat către ruine.

Satul era făcut numai din ulicioare și din fundături. Străzile ocoleau mici boschete arse, iar de-a latul lor erau prăbușiți copaci cu trunchiurile mâncate de putregai. Drumeaguri desfundate duceau spre tot felul de obstacole, după care dispăreau ca vrăjite. Ici-colo apăreau urmele unor grădini luxuriante. Ca un ultim vestigiu, în picioare, în mijlocul uneia dintre ele, se găsea un măslin cu trunchiul noduros și frunzele nemișcate. Din pământ ieșeau, din loc în loc, coloane ca niște gâtlejuri cu capetele tăiate, nu departe de șănțulețele care nu mai purtau decât amintirea apei. Și a bucuriei, probabil.

Casele, pe jumătate distruse, aveau turnulețe și ferestre fară

de storuri, prin care se puteau vedea pereții scorojiți, marmura spartă a curților interioare și fântânile lor, coridoare ducând spre dormitoarele cu paturi cu baldachin, ale căror voaluri se făcuseră de multă vreme praf ori serveau drept pânze păianjenilor.

Am regăsit-o pe Leila la intrarea în sat, aplecată spre un firișor de apă, cel din urmă, fară îndoială. Tânăra își umezea iar și iar palmele, trecându-le peste părul liber, pe care soarele, în drumul lui către asfințit, îl aureola cu o minunată nuanță roșiatică. Spectacolul acesta contrastant, al frumuseții sclipitoare în mijlocul celei mai mari tristeți, era cu deosebire straniu.

— Ei? Suntem mulțumită să descoperim că avem și noi un chip și că e chiar interesant să ne uităm cu atenție la el?

Nu a părut deloc deranjată să mă audă și, întorcându-se spre mine, am observat cât de frumos îi era zâmbetul. Ba chiar mai mult. Era un zâmbet de o absolută puritate lascivă. Mi-am amintit expresia ochilor ei în fața complimentelor ciobanului și mi-am zis că, în surâsul Leilei, ca și în privirile ei, se ascundea, de fapt, dorința. Buzele dantelate, umflate ca un fruct pârguit erau cea mai cinstită chemare la sexualitate pe care o văzusem vreodată!

Avusesem dreptate să i-o trezesc în întreg trupul, știind că acela care nu și-l iubește, nici nu simte plăcerea, nici nu știe cum să o dăruiască. Dar, mai ales, nu mă înșelasem în legătură cu natura înflăcărată a tinerei. Totul în ea insinua sexualitatea, fară s-o știe, fără s-o vrea, iar voluptatea țâșnea din chiar nevinovăția ei. Trupul îi era tot o chemare, precum cea mai frumoasă dintre ofrande, iar zâmbetul i-o spunea mai mult chiar decât dulcea-i migdală. Până și eu, pe care Dumnezeu m-a făcut femeie, muream când îi vedeam surâsul care te lăsa să-i întrezărești porțile plăcerii, lucru care mă făcea deseori să visez la pielea ei, la sexul alb și rotunjor, la sânii care împungeau pe sub djellaba ca două rodii coapte.

Îmi întorceam privirile, blestemând diavolul purtător de idei condamnabile și de gânduri urâte.

În timp ce urcam către Ichq mă tot miram de tulburarea pe

care o resimțeam pentru întâia oară în viață. Până atunci nu-mi plăcuseră decât bărbații și nu mi-ar fi dat prin cap ideea de a căuta plăcerea alături de vreo femeie, nu din ruşine ori scrupul, fiindcă nu aveam așa ceva când era vorba despre voluptate, ci fiindcă întotdeauna îmi spusesem că a face dragoste cu cineva de același sex cu tine trebuie să fie de o plictiseală...! Corpul meu, el singur, era rezumatul tuturor corpurilor feminine. Și avea numai el atâția sâni, atâtea pântece, atâtea găuri și fante moarte de nerăbdare, cerând să fie umplute, supte, mâncate, că aș mai fi avut nevoie de multe veacuri până să mă satur de-a binelea. Prin cel mai straniu dintre miracole, martirizându-mi trupul și sufletul, bărbatul legiuit nu mă îndepărtase de ceilalți, nici nu mă dezvățase de gustul lor ci, din contră, mi-l afundase în carne, ca și durerea pe care mi-o provoca, aprinzându-mi dorința de a avea neîncetat, în mine, masculul.

Am tras concluzia că o clipă de slăbiciune nu putea să mă scoată de pe poteca luminoasă care, până-n clipa aceea, mă îndreptase către ceruri și mă dusese-n pragul paradisului. N-o să dau eu pulile pe pizde. Nici măcar pe-a Leilei.

În amurg, am zărit un convoi de siluete îmbrăcate în negru, umplând linia orizontului, înaintând încet, dar hotărât și intrând, nu peste multă vreme, printre ruine.

Odată cu tenebrele, apropiindu-se, ne-am dat seama că erau femei îmbrăcate în rochii, în șalvari, în qamis sau în niște rochii fară mâneci, ca niște patrafire, decolorate, dacă nu chiar rupte. Musafirele, de toate vârstele, purtau părul lung sau scurt, câteva erau chiar rase pe creștet, unele aveau pielea neagră ca măslinele, altele albă ca dinții Profetului. Mi-am adus aminte de aluzia țăranului la o anume „tovărășie“ și am priceput-o.

Fără să pară mirate de prezența noastră, ne-au salutat, după care s-au așezat în cerc, în piața satului părăsit.

Luna se ridica deasupra capetelor noastre, învăluind locurile în îmbrățișarea conturului ei care luase forma unei urechi uriașe, gata să ne asculte. În același timp, de nu mai știu unde, poate din măruntaiele stâncilor, dacă nu cumva era ecoul trecutelor veri fericite, a început să se audă țârâitul greierilor și orăcăitul broaștelor.

Au fost rostite noi saluturi, mâinile se apucaseră de trebăluit, pe jos s-au întins rogojini, din boccele au apărut cafeaua și ceaiul, focul a trosnit în câteva brasero improvizate, apa a început să fiarbă.

Nu am întârziat să pricep că toată lumea aceea nu trecuse peste dealuri, n-o apucase pe cărărui, nu înfruntase pericolele drumului și riscul aventurii decât pentru a spune lângă ruine povești de dragoste la fel de ruinate. Femeile care, după toate aparențele, ziua se ascundeau, iar noaptea își făceau apariția, nu găsiseră altă modalitate de a alunga răul decât povestindu-l. Cuvintele le erau leșia, cu ele ștergeau ungherele mizerabile ale vieții lor, cutele cele mai întunecate ale sufletelor. Aflam pentru prima oară în viață asemenea lucruri, incapabilă încă să îmi explic fenomenul.

Eu și Leila le ascultam cu același interes punctat de repetate aprobări din cap, de „Maktub!“, de „Doamne-aju- tă!“. Am remarcat că, tot vorbind, obișnuitele de la Ichq schimbau între ele diferite mărfuri: curmale, lapte, ori tot felul de obiecte adunate de prin alte sate.

Halima a vorbit cea dintâi. O vedeam foarte bine, fiindcă luna strălucea din plin. Îi distingeam conturul nasului și sprâncenele unite, care-i mărgineau fruntea. Era din Zaua, un trib în care era admisă căsătoria doar între veri, conform milenarei devize: „Puritatea sângelui ori moartea!”, laitmotiv care le străbătea cărțile, conștiințele, sărbătorile și țesăturile.

Într-o zi, când stătea la fereastră, Halima l-a observat sosind pe Tahar, un străin. S-a îndrăgostit de el la prima vedere și a făcut în așa fel încât s-o afle și bărbatul acela. Și-au dat întâlnire, a urmat o primă noapte, apoi altele. Ea sărea zidul și îl găsea așteptând-o într-o fermă părăsită. Se iubeau până când auzeau moartea dându-le târcoale. Se întorcea acasă înainte de cântatul cocoșilor. Mai mult decât frica de părinți, obsesia ei era să nu dea nas în nas cu imamul, poreclit „Djinnul zorilor”, fiindcă obișnuia să străbată satu-n lung și-n lat înainte de răsăritul soarelui și de cea dintâi rugăciune. Apoi, într-o bună zi, s-a săturat. S-a săturat să-i tot fie frică de tatăl ei, de veri, de

imam şi de cocoşi. S-a hotărât să fugă călare, împreună cu iubitul ei, la familia acestuia. Dar, vai! Sărmanul bărbat era condamnat la moarte de o boală nemiloasă, care i l-a şi răpit. Soacra, care n-o acceptase decât neavând încotro, a alungat-o cu pietre când trupul iubitului ei nici nu fusese băgat în pământ. Fata s-a hotărât să se întoarcă la părinţi. Dar, iarăşi, vai şi vai! Nimeni nu-i uitase purtarea din trecut, aşa că întreg satul s-a ridicat ca un singur om, alungând-o. De atunci bate drumurile nu departe de locurile în care a trăit, fără a se mai putea întoarce acolo vreodată. Numai satul acesta, Ichq, îi oferea adăpost...

A continuat Jauida. Voce curgătoare, ochi de pisică. Îi făcuse vrăji, zicea, cealaltă femeie a bărbatului ei. „încă din ziua în care am trecut pragul noii mele case, pe prima nevastă a soţului meu a cuprins-o o mânie drăcească şi s-a apucat să urzească tot felul de viclenii pentru a mă distruge. Eram tânără şi frumoasă, ba chiar, mai rău, riscam să-i dăruiesc soţului băiatul la care nădăjduia."

Totul a început cu gustul ciudat al ceaiului, cu amuletele pe care Jauida le găsea strecurate în saltea ori în ulcioarele cu cuşcuş. Au urmat pergamente murdărite de tot felul de hieroglife, pe care le descoperea prinse în ace sau lipite pe dulapuri, prafurile cu care erau unse scândurile patului, capetele de cameleon ori degetele de cadavru uman pe care le dezgropa în patio. De fiecare dată când cealaltă îşi punea voalul pentru a ieşi la cumpărături, Jauida se ruga, speriată că într-o zi va aduce nişte amestecuri vrăjitoreşti din care i se va trage moartea.

Rivala trecuse la metode mai sofisticate, iar Jauida şi-a pierdut încrederea în ea însăşi, începând să nu mai fie atât de sigură că bărbatul ei o iubea. De fiecare dată când se apropia de el, acesta făcea gesturi de nebun, urla şi fugea din aşternut. Apoi a devenit violent, bătând-o cu regularitate şi ameninţând-o că o s-o strângă de gât. Aşa că Jauida a înţeles ce are de făcut. A mers la hamam în aceeaşi zi ca şi cealaltă femeie, s-a apropiat de ea pe la spate, a privit-o îndelung, apoi, cu o mişcare bine gândită, a împins-o în bazinul cu apă clocotită. Şi-a fugit fără

urmă de regret.

Cât despre Fatiha, aceasta fusese surprinsă cu vărul și iubitul ei. Cei doi îndrăgostiți au așteptat ca familia să plece în satul vecin pentru a se refugia în grajdul de lângă casă. Băiatul o dezbrăcase, îi mirosise gâtul, îi sărutase sânul. Ea se minunase să îl vadă atât de frumos și de încordat. Și uite-așa grajdul ajunsese locul lor de întâlnire până în ziua când se auzise focul de armă, iar trupul iubitului se prăbușise peste ea. Fatiha ridicase privirile și își descoperise tatăl: „îmbracă-te, curvă-mpuțită, și urmează-mă!“, i-a zis aruncând pușca. Fatiha nu știa cine îi condusese mâna, dar se aplecase, luase arma de pe jos și-i trăsese în spinare. Tatăl s-a prăbușit și el, la rândul lui, peste corpul iubitului. Iar ea a deschis ușa și a plecat șoptind: „Mare e pământul lui Dumnezeu. Oi găsi eu pe undeva un adăpost.”

Baya cânta de mică. Era închiriată pentru circumcizii și căsătorii în schimbul cuvintelor frumoase și al complimentelor, fiindcă familia ei nu avea nevoie de bani, posedând titluri funciare pe care le putea revinde. Își lipea o palmă de obrazul drept și vocea îi urca atât de pură, de melodioasă, încât ai fi zis că râurile își opreau cursul și, intimidate de vocea ei, păsările făcuseră înțelegere cu toatele să nu mai scoată un sunet. La șaisprezece ani părinții au vrut să o mărite. Ea a cerut un răgaz sub pretextul unui lung șir de opreliști. La optsprezece ani, ai ei deja se temeau că o să rămână fată bătrână. Nimeni nu purta de grijă iubirii ei pentru cântec, considerându-se esențial măritișul. Împotriva voinței ei, a fost dată celui mai mare dintre veri. A fugit cu o trupă venită într-o seară să cânte în apropiere de casa lor. Dar care poate fi soarta unei fete de familie bună într-o trupă de saltimbanci?! Mai rău: niciunul dintre cântăreți nu accepta ca o fată să fugă de la familia ei, pe care să o expună, astfel, rușinii. Drept pentru care noii ei tovarăși s-au și grăbit să o anunțe: se comportase ca o târfa, așa că se considerau în drept să se folosească de ea ca atare! Au violat-o pe rând, apoi au vândut-o bărbaților din mahalalele pe unde cântau. A fugit din infernul acela preferând un altul, un bordel pentru marinari dintr-un oraș de la malul mării.

Cu moartea-n suflet își desfăcea picioarele sub clienți,

închipuindu-şi că îşi mai uită nenorocirea cântând de câte ori se ivea ocazia. Fusese trezită într-o noapte şi împinsă în patul unui client care tocmai sosise. Nu avusese puterea de a mai aprinde vreo lumânare. Lăsase străinul să îşi facă treaba, intrând şi ieşind din ea, grohăind şi scuipând, lovind-o cu măciuca de parcă ar fi fost supărat pe întreg pământul. În zori a ieşit în curte, iar ultimele stele i-au amintit de copilărie, aşa că a început să cânte: „o tu, flacără, spadă ce mă vei străpunge-n ziua-n care iubitu-o trece pragul!”... Un zgomot a făcut-o să se oprească. S-a întors. De acum era deja ziuă. A ridicat ochii spre fereastră şi a zărit chipul bărbatului care i-o trăsese întreaga noapte. Sunetele i-au rămas în fundul gâtului. Clientul nu era altul decât propriul ei frate!

Şi după? Nu-şi mai aducea aminte. Atâta doar că a fugit, a tot fugit, până la dealurile din împrejurimi. Ştia prea bine că nicio ţară nu-i va putea adăposti ruşinea, că nici-un adăpost nu o aştepta pe acest pământ în afară de Ichq. Şi mulţimea aceasta de nefericite.

Sosise miezul nopţii. Un nor negru a trecut prin dreptul lunii, ascunzând-i o treime din chip. Ai fi zis că îşi trăsese şi ea voalul spre a-şi ascunde durerea în faţa acelor destine sfâşiate.

Baya tocmai îşi încheiase povestea când plânsetele şi jalea încetaseră. Semne de relaxare cuprinseseră adunarea. O vecină mi-a explicat că acesta era obiceiul: odată scăpate de amărăciune, femeile se dedau exerciţiului lor preferat care însemna descrierea celei mai rele creaturi a lui Allah – bărbatul.

Efectiv, diatribele se întreceau în virulenţă, amintind în versuri sau proză, în tirade şi proverbe, grozăvia şi urâţenia masculilor, nenumăratele lor defecte. Nici Dumnezeu, presupus a fi de sex masculin, nu a scăpat de glumele lor deşănţate.

Leila observa amuzată acea societate feminină isterizată de atâtea nenorociri, râzând cu lacrimi după ce plânsese, cu turbarea ascunsă-n dorinţa de a supravieţui, dorinţă cu atât mai clară, mai transparentă, cu cât ţâşnea în tăcerea unui sat mort.

La rândul meu, înţelegeam că providenţa se însărcinase, în seara aceea, să mă răzbune împotriva răposatului meu soţ. După ce am ascultat câteva femei acoperindu-şi de insulte

bărbații cu „coaie seci“ și „cârpe de sule“, nu m-am abținut să nu îmi aduc și eu contribuția, în picioare în mijlocul auditoriului, sub privirile pline de mândrie ale Leilei.

Am denunțat, astfel, lașitatea și meschinăria fiilor lui Adam, îngrozitoarea lor spaimă în fața durerii, covârșitorul sentiment al agoniselii, vanitatea mai presus de orice, avari și fanfaroni cum sunt, făuritori de planuri prosteşti, răi în credință, asasini de inimi, profanatori ai naturii, ca să nu mai zic de multe altele... Mi se părea că mi-a venit și mie rândul să-l biciuiesc pe Sadek Chioru', iar gândul că a murit nu-mi scădea nimic din imensa ușurare pe care o resimțeam. Uite că și eu, acum, prin insultele aduse, puteam lovi! Și, oricum, mai bine mai târziu decât niciodată! Realizam numai pe jumătate cum cuvintele împrăștiau și ele, în jur, puterea magică de a exista!

Luna și-a aruncat voalul și a defilat așa, goală, la fel de lipsită de umbră de nor precum eram și noi de povara bărbaților.

M-am uitat la Leila și i-am redescoperit surâsul. O săgeată mi s-a înfipt în inimă și în mine s-a strecurat îndoiala. Ceva îmi șoptea că înclinația mea pentru bărbați dezvăluia, probabil, o întunecată dorință de răzbunare... Nu cumva consumam cel mai mare număr cu putință de amanți pentru a ajunge până la capătul perfidiei masculine?

Asemenea întrebări puteau să îmi compromită sentimentul de înfrigurare veselă care mă cucerise și să mă arunce în ghearele culpabilizării, numai că nu despre mine era momentul să îmi pun întrebări. Aveam responsabilitatea unei alte ființe, Leila, și obligația de a o conduce la destinație.

Am renunțat, prin urmare, să duc mai departe un raționament atât de complicat, care mi-ar fi dat aceleași migrene ca pe vremea lui Sadek!

Râsetele s-au potolit, iar nostalgia a desfășurat deasupra capetelor noastre un văl de tristețe.

— Noi suntem damnatele pământului, a zis Halima. Niciun alt popor nu și-a detestat femeile mai mult decât al nostru.

— Dar nici că le-a iubit mai mult vreun altul, am răspuns provocator.

— Cum de este cu putință ca dragostea să se exprime odată

cu ura? O să sfârșesc prin a crede că bărbații nu iubesc decât bărbații. Dacă și-au făcut un titlu de glorie din a se ascunde de noi, asta s-a întâmplat de frică să nu cumva să rivalizăm cu ei.

— Vreți să spuneți că bărbații nu se îndrăgostesc decât de bărbați? a întrebat Leila nemaiînțelegând nimic.

— Dacă n-ar fi așa, micuțo, ce din condiția noastră te lămurește că ei chiar ne preferă?

— Eu cred că ne țin închise tocmai pentru că ne iubesc prea mult, a spus Baya. Și pentru că, totodată, se tem de noi.

— De ce? Ce rău le-am putea face?

— Mie mi se pare că tocmai corpul nostru bagă spaima-n ei, a îndrăznit Leila.

Am felicitat-o din priviri pentru a o încuraja să continue. Dar a tăcut, uluită parcă și ea de propria-i îndrăzneală.

— Mai degrabă aș spune că sunt prea apucați să ne-o tot înfigă, a intervenit Halima. Dacă se grăbesc să ne pitească sub văl, asta e pentru ca să nu umble cu puța-n vânt zi și noapte!

— Totuși, de ce așa? Chiar i-a făcut Dumnezeu doar pentru a li se scula și pe noi doar pentru a le tot stoarce pulile nesătule? s-a arătat jignită Baya. Nu cred, fiți serioase! Nimic nu-mpiedică un dreptcredincios să se abțină când vede o femeie. Doar n-o să-mi spuneți că Allah i-a făcut pe musulmani să dea dovadă de mai multă slăbiciune-n fața pizdei decât pe masculii altor nații!

— Ba-nchipuiește-ți că da, a îndrăznit o brunetă tatuată. Se pare că necredincioșii au sexul mai leneș și mai timid, diform și puturos.

— Fiindcă nu sunt circumciși, s-a băgat o anume Kaltum.

— Nu, fiindcă așa i-a făcut Dumnezeu.

— Spuneți numai prostii! a intervenit iarăși Baya. Am avut ocazia să mă uit cu atenție la sexul unui creștin de dincolo de mare. Era lung, dulce la pipăit și catifelat.

Jauida a lăsat să-i scape:

— Nu contează, doar e înscris în noi pentru totdeauna gustul pentru bărbați!

— Pentru toți bărbații, a corectat-o Baya.

Luna, îndrăzneață, își plimba peste ruine razele ce înaintau cu pași de pisică, așezându-se când pe creasta vreunui zid, când

în vârful unei coloane, dându-ți impresia că piatra se înfășură într-un turban alb ca de muftiu.

Se iviseră zorii când Baya a conchis, cu un râs nervos:

— Apropo de necredincioși: se zice că bărbații cu ochii albaștri au venit să ne dezgroape comorile. Poate că ne vor dori și pe noi. De bunăvoie m-aș strecura în bagajele lor în ziua când vor pleca acasă.

— Dacă vor mai pleca vreodată! a lăsat să îi scape singura refugiată din Ichq ce nu își ridicase voalul.

Zvonul s-a confirmat chiar a doua zi, când ne-am îndepărtat de Ichq. Se spunea că bărbații cu ochii albaștri veniseră în număr mare dinspre sud și începuseră să sape pământul cu niște mașinării deștepte, care nu aveau nicio legătură cu secerile bunicilor. Înțelegerea prevedea împărțirea beneficiului între suveranul nostru și ei, în timp ce țăranii tremurau de frică la gândul că ne vor profana câmpurile. Mi-am amintit de Baya și de cuvintele ei despre acei străini pe care îi vedea ca pe o speranță.

— În fond, avea dreptate, am zis cu voce tare.

— Dar la pământul străbunilor de ce nu s-a gândit Baya?

Am remarcat tonul dur al Leilei și expresia gravă a chipului. Căpătase încredere în ea și avea și de ce.

I-am răspuns nu fară a simți o nevoie teribilă de a o gâdila ușor, așa cum știu eu:

— La nimic nu-i folosește Bayei pământul străbunilor, care nici măcar nu i-a dat o brumă de senzație că e viață ceea ce a trăit!

— Totuși, este vorba despre originea, despre rădăcinile noastre!

— Alea care ți-au legat bucile și ne-au pus pe alergătură prin toată țara, doar-doar om face ceva? Ai grijă, puișor! am adăugat cu vehemență. În numele străbunilor ai fost dusă la vrăjitoare. Dacă bărbații cu ochi albaștri o vor putea dezlega pe Baya de propria-i suferință, în sfârșit va putea avea și ea prieteni, dacă de familie tot nu a avut parte. Și va fi cu atât mai bine!

Leila s-a îndepărtat bosumflată, iar eu am rămas mirată de ieșirea de care dădusem dovadă. Constatam că dragul de

aventură îmi rămăsese intact, ascuns în egală măsură în descoperirea sexului şi în indiferența față de rădăcini şi de conjunctură! Să fie clar: nu am călătorit niciodată decât prin țara mea şi nici nu am mângâiat părul vreunui creştin de peste mare. Însă unul dintre iubiții mei, S, mi-a inoculat microbul călătoriilor în nemişcare. Încă îl mai aud povestindu-mi printre cearşafuri poveştile „altor popoare", ale obiceiurilor, revoluțiilor şi eroilor lor. El chiar călătorise, culesese multe cunoştințe de prin cărți şi le ducea cu el ecoul până la mine în memorie, în loc să le predea unor elevi adevărați. Era un bărbat plin de energie, frumos, nesupus şi greu de stăpânit printr-o căsătorie. Îmi amintesc de bucuria care îl cuprindea când, rupt de oboseală după ce făcuserăm dragoste, cu țigara în colțul gurii, începea să își bată joc de compatrioți, ferindu-se să dea senzația că face parte dintre ei, declarându-se „de nicăieri". Protestam spunându-i că nu m-aş fi îndrăgostit de el dacă nu ar fi fost de pe același teritoriu ca şi mine. Îmi răspundea că sunt o țărăncuță incurabilă şi că se pişă pe rădăcinile mele tot aşa cum își dădea drumu-n pântecele mele. La început, mă jignea de-a binelea latura aceea a lui de renegat lipsit de respect față de tradițiile noastre, de ceea ce făcea din noi nişte musulmani. Rezistam răstindu-mă la el că doar câinii îşi renegau specia, iar el mă amenința lătrându-mi între sâni. Îi puneam mâna la gură ca să nu mai blesteme. Mi-o mușca izbucnind în râs, încăpățânându-se să laude acele „popoare ale lumii" cărora le apăra dreptul de a exista ca şi noi, jurându-se că vor ajunge în rai înaintea credincioşilor noştri. Trăgeam cearşaful pentru a-mi acoperi goliciunea, ca şi cum ultragiul ar fi avut ochi. Până la urmă, nici că mai pricepeam cine sunt, iar constatarea că nu am nicio legătură cu „ceilalți" îmi dădea adesea senzația că sunt neterminată. Urmărindu-l pe S cum desfăcea hărțile aranjate cu grijă într-un raft, aveam sentimentul că stau pe buza unei prăpăstii şi, aplecându-mă peste desenele geografice fară a şti să citesc, intram în panică la gândul că aş putea aluneca în gol. Îmi prindeam iubitul de mâini, inconştientă, deşi nu făcea altceva decât să vorbească. Cred că din cauza lui S mi-am pierdut acea stabilitate primară care îmi oferea nişte contururi

clare, definind diferența dintre mine și un străin. Ca și încăpățânarea zdravănă și odihnitoare care te face să îi aperi pe ai tăi, indiferent cu ce preț.

Am mers întreaga dimineață fără să ne oprim. Amintirea povestirilor din ajun ne ținea loc de hrană, îndepărtând și oboseala, și foamea.

Noaptea ne-a prins din urmă când mai aveam doar câteva leghe până la Samara. Orașul era vestit prin rigoarea moravurilor și credința sănătoasă a locuitorilor săi care se considerau de viță nobilă. Îmi aduceam aminte că tata mergea acolo pentru a implora iertarea Domnului, spălându-și păcatele prin rugăciuni și bani împărțiți săracilor. La asta adăuga și un tur complet al celor câtorva mii de vrăjitori oploșiți prin câmpurile din împrejurimi. Samarioții se încăpățânau să vorbească în dialectul strămoșesc și păstraseră obiceiul de a se plimba cu sabia prinsă la centură. Degeaba încercase valiul, prefectul din acele locuri, cu tot soiul de argumente, să interzică portul armelor albe, nu a făcut altceva decât să pledeze pentru o cauză pierdută. De mai multe ori, guvernul central trimisese un emisar special: „Nu mai suntem în război, se răstise acela. Și chiar dacă v-ar ataca un dușman, statul este aici pentru a vă apăra.“ „Statul? Cine mai e și ăsta?“, l-au întrerupt cei din triburi, scandalizați de invocarea necunoscutului acela numit Statul pe care, după câte știau ei, Dumnezeu nu îl însărcinase vreodată cu treburile lor. Țineau cu dinții de portul săbiilor, simbolul onoarei lor, atributul virilității, adăugând pentru cine vroia să-i asculte: „Nu-i mai rămâne păgânului ăstuia de Stat decât să ne dea și izmenele jos ca să rămânem așa, cu fundul gol, în văzul întregii lumi!“

Așadar, nu degeaba erau porecliți bărbații din Samara „puli-sabie“. Mai aveau și reputația de a nu își lăsa niciodată nevestele să iasă în aer liber. „Din pântecele mamei în cele-ale pământului“ le era deviza. Își încuiau jumătățile în case opulente, cu gratii la ferestre, în vestibuluri și coridoare subterane pe unde o cohortă de eunuci se dădea de ceasul morții pentru a le servi cât mai bine.

Cu toate acestea, era de notorietate faptul că masculii

samarioți se rugau ziua, iar noaptea se dedau beției. Tot așa cum nici vorbă să se dedice pariurilor, pentru ca, în schimb, să joace din greu jocuri de noroc. Le plăcea mai ales spirtul de palmier pe care îl beau ca pe apă, având și o predilecție evidentă pentru o plantă ciudată pe care o lăsau să li se macereze în gură ceasuri în șir, ceea ce le umfla obrajii de-ai fi zis că sunt cântăreți din cimpoi. Numai că estetica locuitorilor Samarei se potrivea cu deformările, delirurile și mirosurile fetide ale gurilor, provocate de alcool și de narcotice. Ziua le răscumpăra reputația fără de pată, iar viciile ascunse nu le clinteau în niciun fel convingerea că urmau să ajungă direct în paradis.

Erau supranumiți și marii călători fiindcă, asemenea păsărilor migratoare, plecau în anotimpurile calde prin țările necredincioșilor. Pe acolo obișnuiau să consume de față cu toată lumea licori interzise de religia noastră și să se țină după fustele albelor, pe care le călăreau fără cel mai mic sentiment de vinovăție, știut fiind că femeile lui Iisus și ale lui Moise numai femei nu sunt, iar Dumnezeu nu pune la socoteală păcatele decât atunci când sunt comise cu adevăratele credincioase, cele care aparțin doar comunității noastre. Allah nu are timp și pentru necredincioși. Se știe că aceștia merg în iad și gata, au mai puțin de lucru, astfel, selecționerii de suflete de pe-acolo, de pe sus!

Se mai spune că, înainte de a se întoarce la neveste cu brațele încărcate de daruri, pentru a le face pe acestea să le uite necuviințele, samarioții fac escală în țările lui Allah mai puțin preocupate de moravuri, numite „țări tolerante”, pe unde sunt încurajați să se bucure de toate binefacerile lumii acesteia. Nu aveau decât să își treacă proasta purtare în seama gazdelor și să răspundă ele în fața autorităților divine pentru comportamentul celor din Samara. În așa fel încât aceștia din urmă să nu aibă vreo ezitare lansând noi *fatwa* în care se stipulează, de pildă, că orice păcat comis în afara teritoriului Samarei nu este păcat. Sau e, însă doar pe jumătate. Un soi de părere de păcat. Fiindcă mai trebuiau să păcătuiască și ei așa, câte un piculeț, samarioții, altfel s-ar fi sufocat în împuțitul

acela al lor de târgușor pe care tot restul țării îl considera teritoriu al virtuții.

În „țările tolerante”, samarioții manifestau o predilecție clară pentru fecioare, pe care și le serveau una după alta, ca pe niște gustărele, dintre candidatele atrase de clinchetul monedelor de aur, sub ochiul complice al autorităților locale. Virginele erau alese pe sprânceană, numai între cincisprezece și douăzeci și opt de ani, vârstă dincolo de care femeile deveneau niște cârpe în ochii lor. „Mai degrabă amărâții ăia ai lor de viermișori au nevoie de întăritoare țepene!”, râdeau viitoarele prostituate, așteptând răbdătoare pe culoarele palatelor cumpărate special pentru asemenea ocazii. O spuneau fiindcă acceptaseră să își vândă păsăruica, urmând să intre în viață, de acum, lipsite de virginitate, dar și de grija banului, doar Allah e mare și nici samarioții nu-s mai mici!

O ironizam pe Leila, care mă asculta mai puțin morocănoasă decât înainte:

— Dacă ai fi candidat, nimic nu ai fi câștigat. Ți-e poarta-nchisă. Doar dacă...

— Doar dacă ce?

Constatam că micuța îmi răspundea deja mai prompt la întrebări și nu se mai ofusca auzindu-le.

— Îmi închipui că bătrânii samarioți ar fi pus la bătaie atâta timp și rafinament pentru a te deschide, încât s-ar fi crezut ajunși în cel mai frumos dintre visurile lor care este, cum zicea tata când se îmbăta, să dezvirgineze o fată cum ar da o bătălie, îndelung, cu mândre asalturi, înaintări și retrageri, considerându-se niște războinici care se duc în pizde ca-n tranșee!

— Păi ce plăcere simt bărbații aceia să sfâșie niște membrane?

— Ți-am mai zis: confundă sexul cu gloria!

După ce ne-am odihnit într-o livadă, unde ne-am potolit foamea cu câteva mere și ne-am răcorit cu apa unui pârâiaș, am trecut și de ultima cotitură înainte de intrarea în Samara. Ah, mulțumesc, Ali, mor ce frumos scrii, pur și simplu ador stilul tău! Dintr-odată ne-am auzit strigate de un glas de femeie:

— Hei, creaturi ale Domnului! Voi, femeilor!

Era o țărancă îmbrăcată ca în centrul țării, cu un material lung, fixat la piept cu niște fibule. Avea tatuată o cruce pe frunte și strângea între degete gâtul unei păsări care piuia cât putea, trăgând să moară.

— Unde vă-ndreptați, din voia lui Allah?

— Spre Samara, a răspuns Leila.

— Nici să nu vă gândiți!

— De ce?

— Riscați să fiți ucise!

— Femeile nu pot intra singure în oraș, ne-a explicat.

— Cum poți vedea, călătorim fără bărbați.

— Haideți odată și faceți cale-ntoarsă, nu ispitiți diavolul, Dumnezeu să-l blesteme!

Leilei i-a scăpat un țipăt, arătând către silueta unui bărbat ce ieșea din colibă.

— Uite, tanti, cred că e domnul care ne-a indicat drumul spre Ichq.

— Îl știți pe soțul meu? a întrebat țăranca mirată.

Găsind răspunsul bun, Leila a propus cu entuziasm:

— Dacă ni l-ai împrumuta ca să putem intra în Samara?

— Nici vorbă! Orășenii ăia ne cunosc bărbații.

Țăranul s-a abținut să se uite în direcția noastră, deși aș fi băgat mâna în foc că ne recunoscuse.

— Păi, atunci, cum facem? a zis Leila începând să-și piardă răbdarea.

— Trebuie să ajungem acolo, orice-ar fi, am conchis.

— Or să vă ia drept curve și-or să vă omoare cu pietre.

— Sau drept sfinte, și-atunci se vor închina la noi! i-am răspuns.

— Haide să o luăm în altă direcție, mi-a sugerat Leila.

— Nici așa nu v-aș sfătui, s-a băgat iarăși țăranca, a cărei mână termina de gâtuit pasărea, care dăduse ochii peste cap.

— Atunci, am hotărât, vom aștepta noaptea pentru a pătrunde în oraș. Nu are să ne vadă nimeni!

— Cu atât mai rău pentru voi!

În pofida tonului ei dezaprobator, buna săteancă ne-a oferit

câteva plăcinte unse cu seu și presărate cu cimbrișor, înainte de a ne încredința „grijii lui Allah”, după cum părea să bodogăne.

Ne-am hotărât să așteptăm pe o coastă de deal, adăpostite sub trunchiul scurt, dar noduros, al unui măslin care, pe de o parte ne ascundea de alte priviri, pe de alta ne lăsa deschisă o perspectivă largă asupra orașului. Ne-am desfăcut pieile de oaie, gata să stăm de veghe până spre dimineață. Urma să intrăm în Samara înaintea rugăciunii din zori.

Oare pentru a-și mai omorî timpul, ori pentru că prinsese gustul învățăturilor mele, m-a întrebat Leila:

— Tanti, dragostea chiar există?

— De ce mă întrebi?

— Fiindcă mi-am amintit de Ichq. Dacă dragostea ar exista cu adevărat, satul nu ar fi ajuns o ruină.

— Cel care spune că dragostea nu există se aseamănă unui orb ori unui surd care nu ajunge să cunoască niciodată adevărata savoare a lucrurilor. Cel care nu știe să iubească este un handicapat pe viață. Habar nu are de cheia care deschide ușa unei alte lumi.

— Care lume?

— Aceea în care orele au o altă durată, lumina nuanțe nebănuite, întinderile profunzimi prin care doar celor care iubesc le place să rătăcească. Fiindcă iubirea este aceea care colorează acoperișul cerului, dăruie stelelor strălucirea și face nopțile să fie cristaline. Iubirea te face să te miști, să respiri, să vorbești altfel. Iubirea, fata mea, este un dar al cerului, chiar dacă te împinge să suferi și să plângi, chiar dacă, din cauza ei, dorința de a trăi este fără încetare expusă ispitei morții.

— Nimeni nu mi-a vorbit ca tine despre acest sentiment.

— Fiindcă aparții unui popor care nu mai știe să iubească. Uite ce s-a întâmplat cu satul Ichq.

— Dar niciodată nu am știut să iubim?

— Din contră, dacă e să cred ce îmi spunea D, care pretindea că ai noștri învățau arta iubirii, metodele și deliciile ei în moschei. Că dețineau o sută de nume pentru a o desemna și că știau să o descrie de la simpla afectare până la marele vertij.

— Cine e D?

Mi-am dat seama de greșeala făcută încă o dată, însă nemaiavând timp să inventez vreun vicleșug pentru a-mi repara indiscreția, i-am răspuns în doi peri:

— Îți spun eu altădată.

Ceea ce nu a împiedicat amintirea lui D să mi se ivească din memorie ca duhul din lampa lui Aladin. Îmi sugea sfârcurile și-mi arunca vesel sperma caldă pe buze, făcându-mi cunoscute, în același timp, învățăturile trase din istoria poporului lui. Îmi recita între coapse cele mai frumoase poezii, acoperindu-mi trupul cu sărutări pe care le însoțea de sinonime ale iubirii. Vezi bine, Ali, că nu ești singura pulă cultivată a cărei sevă am avut norocul dea o bea! Poate că îi voi povesti, într-o zi, Leilei despre D, după ce se va pătrunde de învățăturile pe care i le dau și va înțelege ce înseamnă cuvântul plăcere.

Dintr-o dată a început să se audă un bâzâit puternic. Instinctiv, și eu, și Leila ne-am lipit de trunchiul măslinului. Noaptea era limpede, iar cerul acoperit de stele.

Nemișcate pe pieile noastre de oaie, am observat urcând către adăpostul nostru una dintre acele mașinării ciudate, aduse de curând de bărbații cu ochi albaștri și dăruite cu amabilitate bogătașilor și conducătorilor țării, care tot aceleași persoane sunt. S-a apropiat până la vreo sută de metri de ascunzișul nostru. Ne-am ținut respirația, gata să o rupem la fugă dacă stranii musafiri și-ar fi dat seama că eram și noi pe acolo.

Nu s-a întâmplat nimic. Mașinăria s-a oprit și patru femei au ieșit din ea. Erau îmbrăcate în niște rochii negre, transparente, ca niște zâne îndoliate. Una dintre ele s-a întors și a deschis ușa din spate. Un corp a căzut și s-a rostogolit pe jos. L-au luat toate patru și l-au târât ceva mai departe, prin iarbă.

— E un bărbat, i-am șoptit Leilei, pe care uimirea o lăsase fără grai.

Omul avea mâinile și picioarele legate. În jurul lui, cele patru femei făceau gesturi grăbite, dezlegându-i banda ce îi acoperea ochii și desfăcându-i legăturile care îi imobilizau membrele. O clipă mai târziu era gol pușcă, iar între coapse scula-i atârna ca ramurile unei sălcii plângătoare. Probabil că era foarte tânăr,

fiindcă trupul îi degaja parcă o aură de energie ieșită din comun.

L-au pus jos cu forța, iar una dintre ele i-a ordonat:

— Umple-ne de plăcere, e ultima noapte împreună, iubitule!

— Ah, da! a adăugat a doua, du-ne iară-n brațele singurei morți frumoase, dacă vrei să-ți păstrezi viața. Fii atent cum îți suflăm în bâtă ca s-o facem să se ridice!

L-au încercuit și au început un dans straniu, trecându-și mâinile peste gât și peste piept, jucându-se cu părul pe care îl purtau lung unele până la brâu, altele până la călcâie. Își mângâiau pântecele și coapsele, scuturându-și pulpele, mimând mișcările iubirii. Se apropiau unele de altele pentru a se săruta îndelung pe gură, apoi, încet, au lăsat să le cadă rochiile fără mâneci, și-au desfăcut șalvarii, și-au aruncat cât colo centurile și, după ele, chiloții, în hohote de râs. S-au apropiat iarăși, ca într-o paradă, de prizonier, înainte de a sări pe trupul lui.

Întinzându-l la pământ, s-au suit călare pe el toate patru. Părea să se fi supus, masculul din el cedând instinctelor. S-a ridicat în capul oaselor, trecând de la una la alta, mușcând ici un sân, lingând dincolo un altul, înainte ca buzele să i se lipească de muntele lui Venus al celei mai durdulii. Gesturile îi deveniseră mai îndrăznețe, de-acum palpa o fesă, mușca un gât, sugea degetele de la picioare ale celei mai micuțe, înainte de a i-o înfige celei mai voinice. Trupurile femeilor când ne ascundeau pe acela al bărbatului, când ni-l dezvăluiau. I-am întrezărit membrul intrând într-o pizdișoară, mâinile scormonind o alta, pe când a treia se masturba la nasul lui. „Și eu! Și eu!“ Din când în când, printre țipete, răgete și cuvinte murdare, auzeam: „Ce pulă ți-a dat natura, prințule!”, „Bărbații ăia ai noștri sunt niște eunuci în comparație cu tine, iubitule!”, „Umple-mi-o pân’ la fund! Sunt sclava ta! Femeia ta! Curva ta!“

Totul a durat cel puțin două ceasuri. Absorbită de spectacol, nu puteam ghici efectul produs asupra Leilei. Mărturisesc că unele gesturi erau atât de șocante, că am fost tentată să îi acopăr ochii. Dacă tot trebuia să învețe ce înseamnă dragostea, îmi ziceam, anumite gesturi nu erau cea mai potrivită ilustrare a ei. M-am abținut, totuși, gândindu-mă că așa va putea

cunoaște cel mai bine ipocrizia alor săi și descoperi ce se ascundea în nopțile Samarei, supranumită Virtuoasa.

Dintr-odată, una dintre femei a bătut din palme și am văzut făcându-și apariția un negru uriaș, ieșind din mașinărie ca un diavol din tenebre.

— Bagă-l în mașină și ai grijă de el!

— Nu! a strigat prizonierul. Doar n-o să-mi faceți așa ceva! Mi-ați promis că mă lăsați în viață!

— Ticăloșiile, ai uitat de pericol între pulpele noastre!

— Nu sunt de la voi din oraș. Am nevastă și copii. Lăsați-mă să plec acasă!

Aceeași voce feminină însă i-a ordonat negrului:

— Ai grijă să nu cumva să fie găsit în viață.

Monstrul mecanic s-a îndepărtat cu ocupanții săi. Câteva minute mai târziu nu se mai auzea niciun zgomot, nu se mai vedea nicio umbră, nu mai rămăseseră decât întinderea neagră a nopții și ecoul gemetelor și al strigătelor...

— Ce îi vor face? m-a întrebat Leila ametită.

— Îl vor arunca într-un puț sau îl vor îngropa de viu.

— De ce?

— Bărbatul care își încuie femeile pentru a fi sigur de virtutea lor e un mare imbecil.

— Nu-nțeleg...

Simțeam tremurul Leilei. Țărăncuța tânără, care nu mai văzuse așa ceva în viața ei, era pur și simplu în stare de șoc. Descoperise că sexul se putea practica în mai mulți, în afara cadrului legitim, fără a mai ține cont de morală și, în definitiv, de niciun principiu. Eu, în schimb, o știam prea bine. Însă aș fi preferat ca Leila să învețe bunele maniere ale iubirii și modalitățile frumoase de a ajunge la ea, nu viciile și perversiunile cu care dragostea se bucură că se poate împodobi.

Personal, nu aveam nevoie de ingrediente speciale pentru a mă uda toată și nici de teatru pentru a-mi da drumul. Dumnezeu m-a binecuvântat, pentru a putea ajunge la plăcere, cu mijloacele cele mai simple: un bărbat cu fizic plăcut și pula nesătulă! După care îmi puteam asculta iubiții amintind de modurile cele mai neașteptate de a atinge orgasmul,

povestindu-și îmbrățișările cele mai nebunești, doar nu eram obligată să fac și eu la fel. Îmi puteau dezvălui câte fantasme aveau chef, acceptam oricând să fiu inițiată pe gaura urechii, nu a curului!

Leila a continuat cu greutate:

— Dar prizonierul nu a greșit cu nimic. Nu era vinovat.

— Plătește pentru toți ceilalți bărbați. Asta-i legea naturii.

A părut să și ia un moment de gândire, înainte de a spune:

— Nu vreau să intru în orașul acesta.

— De ce?

— Un oraș în care bărbații și femeile sunt niște ipocriți și niște trădători nu merită să fie vizitat.

Am fost de acord cu hotărârea ei, și părerea mea fiind cam aceeași. Așa că ne-am decis să ne schimbăm itinerariul și să mergem să cerem adăpost femeii care încercase să ne convingă să nu intrăm în Samara.

Încă nu se luminase de ziuă când am ajuns la destinație.

Trecând pe lângă grajd, ne-a atras atenția un zgomot. Am lăsat-o pe Leila să înainteze și am ciulit urechile.

O respirație sacadată și una zgomotoasă, de animal chinuit, m-a alarmat. M-am aplecat peste zidul scund și am văzut tot ceea ce Dumnezeu detestă mai mult la creaturile sale: țăranul, cu djellaba ridicată până la brâu și cu mătărânga-nfiptă-n curul catârcii.

M-am îndepărtat în vârful picioarelor, consternată de ingratitudinea bărbaților care preferă sexului femeilor pe cel al animalelor. Nu am regretat nicidecum că Leila nu a mai văzut și spectacolul acela. Oricum, întâmplarea căreia îi fusese martoră o oră mai devreme o învățase destule despre impenetrabilele căi ale iubirii... La Samara, până și țăranii trecuseră la cele mai neașteptate!...

Dimineața își aruncase vălul alb peste câmpie. Lăsasem în urmă Samara, cu bacantele sale nocturne și cu țăranii-nfutători de catârci.

Leila pășea cu fruntea sus, grațioasă și ușoară, de parcă ar fi defilat prin fața djinnilor muntelui. Mi se părea că se făcea tot mai frumoasă, ceas de ceas. Călătoria o obliga la mișcări ample,

minunate, iar aerul liber îi dăduse pielii o nuanță arămiu-aurie, ca de piersică.

Am mers întreaga dimineață, intenționând să ne adăpostim sub cupola altarului vreunui sfânt dacă noaptea avea să ne surprindă înainte de a ajunge la Zuirat. Constataserăm cu surprindere că, într-adevăr, regiunea era plină de mausolee și de adăposturi ale pustnicilor, că nu exista nici o singură coastă de deal fară cupola vreunei zauia, nicio linie curbă a reliefului fără avântul ca de spadă al vreunui minaret. Un damf de credință alerga prin aer și nori de superstiție înnegurau orizontul.

Vegetația devenea tot mai rară pe măsură ce ne apropiam de târgușoarele Sahelului. Colinele din depărtare erau tot mai răzlețe, părând niște cranii pe jumătate chelite.

— Tanti, uite!

Leila s-a oprit și m-am luat și eu după ea. Un câmp de purpură sclipea în vale. Nu mai văzusem nicicând o plantă de o asemenea culoare uniformă, roșie ca sângele.

— Nu e nicio plantă, m-a corectat fata, care avea vederea mai bună decât a mea. Par a fi mai degrabă niște sperietori.

Odată ajunse lângă ele, am constatat că era vorba despre vreo zece fanioane puse pe vârfurile unor trestii groase. Ca niște căciuli puse-n cap de suli.

Abia de-am ocolit ciudata plantație, în direcția colinei, când am dat peste un cătun înghesuit între două rânduri de arbori. Mici grupuri de femei fară văl stăteau de vorbă în fața colibelor din paie. Când ne-au observat, au încetat conversațiile. Unele chiar s-au ridicat, pe când altele ne scrutau rămânând așezate, cu o mână deasupra frunții, pentru a se apăra de soarele prânzului.

Era clar că nu eram deloc binevenite pe acolo.

— Ce căutați? ne-a întrebat o roșcată cu părul lung și voce bărbătească.

— Mergem spre Ranger, dar am impresia că ne-am rătăcit.

— Orașul Ranger? Mai aveți de mers pe puțin trei zile.

Ceva în acele femei trăda în egală măsură curajul și spaima, inițiativa atacului și disperarea. Îmi cunoșteam eu curiozitatea:

se ridică la fel ca un sex bărbătesc și nu se mai înmoaie de fel înainte de a fi satisfăcută.

— V-am putea ruga să ne găzduiți?

Au schimbat priviri și șoapte. După care una dintre ele, foarte voinică, planturoasă, la vreo patruzeci de ani, privind-o fix pe Leila, ne-a declarat:

— Vă găzduim în seara asta, dar mâine vă cărați.

— Veți fi invitatele lui Zuhur, a continuat imediat roșcata.

Numita Zuhur, cu fese bombate și ochi migdalați, a făcut un semn, iar celelalte femei s-au împrăștiat. Ne-am urmat gazda și am intrat într-o magherniță în care se găseau cinci femei lipite unele de altele, cu narghileaua-n gură, cu evantaie de răchită în mâini. Ne-am așezat în liniște. Abia de ne-au aruncat o privire.

Una dintre ele a început să cânte dintr-odată o melodie atât de melancolică, de tristă, încât am zărit ivindu-se lacrimi în ochii Leilei. Cât despre mine, mi-am păstrat neîncrederea, rămânând la pândă.

Când cântecul s-a terminat, cele mai tinere s-au ridicat, au întins în mijlocul încăperii o față de masă și au servit mâncarea: plăcinte de porumb, brânză de oaie, miere și prăjituri de griș.

Nimeni nu a spus niciun cuvânt. Odată masa terminată, fiecare și-a reluat locul și am făcut și noi la fel.

— Tanti, nu am văzut niciun bărbat prin preajmă, mi-a șoptit Leila.

— Ți-a luat ceva timp ca să-ți dai seama, fata mea. Eu simt absența bărbatului după densitatea aerului.

— Cum îți explici?

M-am gândit și am tras o concluzie:

— Trebuie că ne aflăm într-un sat care ziua se golește de bărbați, ce pleacă să lucreze la câmp ori prin târgurile dimprejur. Unii s-or fi ducând chiar mai departe, în marile orașe, întâmplându-se să lipsească și luni de zile.

Ne-am oprit din conversație de teamă să nu fim auzite ori să deranjăm. Oboseala drumului ne adusese în sfârșit în pragul unei nopți ospitaliere.

Am fost trezită de Leila. Stătea în picioare cu nasul lipit de fereastră:

— Tanti, tanti! Am văzut un bărbat!

M-am uitat de jur-împrejur. Camera era goală și nici urmă de femeile care dormeau lângă noi.

M-am ridicat și m-am îndreptat către ușă. Spre marea mea surpriză, era încuiată. M-am dus lângă Leila, la fereastră și, în numele Profetului și al lui Iisus!, iată ce-am văzut: vreo treizeci de bărbați înaintau, cu privirile-n pământ, între două șiruri de femei ce stăteau în picioare, tăcute. Toate ajunse la o anumită vârstă, fără nicio fată mai tânără printre ele. Gazda noastră care, fără îndoială, era stăpâna acelor locuri, comanda, indicând fiecărui bărbat câte o colibă. Imediat, acesta dispărea dincolo de perdeaua care juca rol de ușă.

Odată rămase singure, femeile s-au așezat în cerc în jurul unui cazan mare de aramă și au așteptat. Leila și cu mine făceam cu schimbul la locul de observație, pentru a nu pierde nimic din spectacol.

Peste o oră am sesizat zgomot de pași. Ne-am reluat amândouă locul la fereastră. Bărbații erau iarăși afară, în șir indian. De data aceasta au trecut unul după altul pe lângă cazan și am auzit sunet de metal lovind pereții de aramă.

Ceva mai târziu, când întunericul înghițise și ultimul bărbat, am văzut femeile îndreptându-se către adăposturile lor și am sesizat că se apropie cineva și de al nostru. Ne-am băgat în culcușuri și ne-am prefăcut că dormim, cu pumnii strânși.

Am fost trezite a doua zi de dimineață, la ordinul șefei. Aceasta era afară, așezată sub un dud, într-o rochie cu flori roșii ridicată până la genunchi, întețind cu o mână focul într-un brasero pe care era pusă apă la fiert. Am profitat pentru a o aborda și a o face să vorbească, în felul meu:

— Ne-ați încuiat azi-noapte. Dar ați uitat de fereastră.

Mi-a răspuns fără a clipi:

— Nu m-am îndoit nicio clipă că ar fi trebuit. Ba chiar mi-am zis că nu am făcut nimic pentru a vă opri să vedeți. Prea v-am ghicit curiozitatea și am presupus că zgomotul vă va trezi. De altfel, nu v-ați ascuns nicidecum prezența la fereastră, știi?

Și a adăugat suspinând:

— La ce bun să mai acopăr ceea ce știe toată lumea de prin

părțile astea?

— Așadar, nu a folosit la nimic faptul că ne-ați încuiat...

— Sunteți niște străine, așa că avem datoria să vă protejăm, inclusiv împotriva acelor masculi cu aer atât de inofensiv.

Și-a îndreptat iarăși atenția spre întreținerea focului. Soarele înroșise orizontul, iar primele sale raze încercau în van să pătrundă prin alaiul de nori care își manifestau prezența către est.

— Bine, vă voi povesti totul, ne-a anunțat gazda fără cea mai mică ezitare.

Și ne-a povestit. Nu departe de acolo trăia tribul Purilor, descendenții lui Sidi Tahir, pentru care toate femeile erau niște târfe și trebuiau tratate ca atare. Fatwa pronunțată de șeic prevedea ca progenitura feminină să fie ținută într-un campus special, departe de sat, pentru a nu compromite salvarea sufletelor credincioșilor nici în lumea aceasta, nici în cealaltă. O dată pe lună, bărbații veneau să însămânțeze femeile, după care coborau din nou în satul lor. Fetele născute din aceste împreunări rămâneau pe loc pentru a-și oferi mai târziu virginitatea Purilor. Băieții erau crescuți de bătrâne sechestrate în alt lagăr, abia la pubertate având dreptul să intre în trib. Odată scăpați de sămânță, bărbații plăteau membranele rupte, în așa fel încât femeile să poată supraviețui până în luna următoare.

Din poveste am înțeles și de unde culoarea roșie a plantației.

— Într-adevăr, mi-a confirmat Zuhur, fiecare fată deflorată în timpul nopții trebuie să meargă în zori să împodobească un arbust cu cârpe roșii. Prin alte părți se expune sângele virginelor ca un trofeu. Aici, e semnul unei bătălii pierdute. Fiecare fată își ia adio de la tinerețe pentru a se pregăti și ea să se alăture sorții celorlalte femei părăsite.

Dintr-o dată, Zuhur m-a întrebat:

— Fata ți-e virgină?

— Până-n vârful nasului!

Nu s-a mulțumit cu atât.

— Ar fi trebuit să o scoatem și pe ea la plată, a adăugat cinică. I-ar fi adus o sumă serioasă.

— Imposibil, i-am întors-o.

— De ce? Ne pricepeam noi să-i facem alt himen, ca nou. Doar n-oi fi şi tu la fel de proastă ca bărbaţii încât să ajungi să crezi că la Telluja se nasc fete mari toată ziua!?

— Înţeleg. Numai că singura problemă cu Leila nu e să o păstrez intactă, ci să reuşesc să fie deflorată.

Pentru întâia oară surpriza a putut fi citită pe chipul interlocutoarei.

I-am explicat:

— Uite cum stă treaba: domnişoara e legată!... Iar lucrul ăsta ar fi putut pricinui ceva necazuri cavalerilor voştri.

— Ba chiar din contră. S-ar fi dovedit un soi de acum ori niciodată! a exclamat Zuhur cu un entuziasm în care, însă, am ghicit şi prefăcătorie. Cavalerii noştri, cum le zici, sunt crescuţi special pentru asemenea împrejurări. Oraşul, munca, frustrările îi înfometează peste poate. Aşteptarea-i înfierbântă. Urcă la greu drumul până la noi şi pun jos bănuţii pentru care-au muncit câteva luni. Te asigur că n-au egal în a da gaură cu ardoare-n vaginurile şovăitoare!

M-am abţinut de la orice comentariu.

Zuhur a amuţit, părând că se gândeşte serios la ceva anume, precizând:

— V-aş propune să rămâneţi la noi. Bărbaţii ni se întorc abia peste o lună. Sunt convinsă că vor da de cap himenului fetei tale, iar banii îi vom împărţi. Astfel, veţi avea şi cu ce să vă continuaţi călătoria.

I-am mulţumit, preferând să păstrez semnul nevinovăţiei fetei pentru zile mai bune.

— Trebuie să vă părăsim.

Şi-a aşezat o mână pe coapsa mea şi mi-a spus cu voce stranie:

— La noi, ospitalitatea ţine două zile şi două nopţi. Nu ne jigniţi plecând de acum.

Ne pregăteam să ne petrecem şi o a doua noapte în acest ciudat campus feminin, când am zărit-o pe Zuhur îndreptându-se către coliba în care eram găzduite. Leila se afla doar la doi paşi, scuturând o faţă de masă.

Șefa așezării m-a luat de-o parte și, la un moment dat, i-am observat privirea care-i stăruia pe trupul fetei.

Mi-a zis fără nicio pregătire:

— Ghicesc în tine o femeie pricepută în ale dragostei. De asta nici nu am de gând să umblu cu vicleșuguri, ci îți spun de-a dreptul: de multă vreme nu am mai cunoscut plăcerea...

I-am răspuns prompt, fară ezitare:

— Ce-aș putea face pentru tine?

— Am ajuns să urăsc bărbații de cât i-am văzut scormonindu-ne fecioarele. Pe care le iubesc după cât le-am văzut suferind.

— Fiindcă nu ți-a tras-o niciun bărbat cum se cade.

— Prefer mângâierilor lor, cele pe care mi le pot dărui creaturile de-un sex cu mine.

Nu mi-au trebuit mai multe explicații pentru a înțelege de ce rău suferea cvadragenara.

— Leila?

— Da, o doresc pe gazela ta. Aș putea-o învăța ce înseamnă dulceața pielii de femeie.

— Ar trebui să o guste mai întâi pe aceea a unui bărbat.

În realitate îmi ziceam: „tot e bine că mă mai ascultă”.

— Nu o expune violenței înainte de a fi cunoscut blândețea, a continuat Zuhur cu glas rugător. Las-o să apuce pe potecile nepovârnite, până să ajungă pe pantele abrupte. Fă-o să înoate în apele molcome înainte de a o fura curenții turbați. Soarta vrea să nu ne rănim unele pe altele, când avem același sex.

— Lăsă-mă să mă gândesc.

În realitate, mă hotărâsem.

Era deja plină noapte când a sosit ordinul de a o găzdui pe Leila altundeva. Aceasta a bombănit, nedorind să fie despărțită de mine.

— O să mergi să dormi la șefa satului, care are dreptul la camera ei personală. O să te simți mai bine decât cu mine, fiindcă nu ai să mă mai auzi sforăind.

Nu a mai insistat și s-a lăsat condusă către o colibă mai mare, care dispunea de o adevărată ușă, din lemn.

Am adormit liniștită și nu m-am mai trezit decât la zgomotul

paşilor Leilei. Totuşi, am evitat să îi pun şi cea mai mică întrebare, aşteptând zorii pentru a mă întâlni cu Zuhur.

Aceasta era aşezată în faţa uşii, scărmănând de zor nişte lână pe care o ţinea pe genunchi:

— Miere, auzi, mie-re! mi-a şoptit până să apuc să deschid gura. Sigur că a protestat ea, la început, gazela ta, când degetele mi-au început să se joace pe trupul ei, să-i apese oasele şi curburile. Chiar m-a întrebat ce m-am apucat să fac. Nimic, i-am zis, explorez. Încerc să te dezleg. De mâine te vei putea deschide fără nicio grijă şi, după cum vezi, o fac fară să am mătărângă-ntre picioare. Corpul a încetat să i se mai contracte şi pielea mea a îmbrăcat-o pe a ei. Nu se întâmplă nimic rău, suntem doar între noi, fetele, n-ai să-ţi pierzi virginitatea, în schimb îţi vei putea primi mai uşor bărbatul. Asta înseamnă vrăjitorie, adevărata vrăjitorie! Am mângâiat-o îndelung pe păr, i-am sărutat lobii urechilor, i-am trecut uşor palmele peste piept, peste sfârcurile care se întăriseră. Am pupat-o mărunt, din vârful buzelor, urmând conturul aureolelor şi, îţi jur, mi se părea că împlinesc ritualul ocolirii moscheii. Am lipăit tot mai jos, în buric, însetată ca o felină ajunsă nu departe de izvor. Avea gustul acela dulce-sărat care mi-a amintit de bucătăria şauişilor, tribul acela berber, nu ştiu dacă-i ştii, de pe platourile de sus, din munţi.

— Îi ştiu, îi ştiu.

— I-am desfăcut cele două buze, i-am masat carnea, având grijă să nu îi fac vreun rău ori să-mi afund degetul din greşeală, în timp ce îi sărutam pubisul. „Să-mi spui unde-ţi place mai mult.“ I-am pus degetul cu blândeţe pe muguraş şi l-am învârtit ca pe un grăunte de cuşcuş. Pe măsură ce-l apăsam se tot umfla, îşi ieţea căpşorul, o şopârliţă însufleţită de razele soarelui, un iepuraş lăsându-se scos din vizuină. Potirul începuse să lase să i se scurgă nectarul pe care n-am întârziat să i-l culeg. Ciudat lucru, ai fi zis că grăuntele acela de carne vorbeşte şi el, îngroşându-i-se nervurile şi floarea deschizându-i-se în fâşâit de corolă şi de bule efervescente. Era mai mult decât o fântână, era o grădină înflorindă, un izvor fierbând care-mi reaprindea setea de câte ori mi-o credeam stinsă. I-am desfăcut şi mai mult

picioarele și mi-am îndreptat limba, mai întâi încetișor, cu mișcări scurte, apoi tot mai fermă, tot mai tenace. Mă opream când o simțeam contractându-se, apoi o luam de la capăt, măturându-i întreaga vale dintre coapse cu lingeri ample, împungând-o cu vârful limbii, părăsindu-i de bună voie clitorisul pentru a reveni lingându-l, enervându-l, ocolindu-l, întorcându-mă și mai îndrăgostită, și mai înnebunită. Am auzit-o strigând: „Acolo! Acolo! Ah! Nu mai pot! Mă arde! O să iasă ceva pe-acolo! Mor!“ N-o să mori, gazela mea de prin nisipuri, i-am spus. N-o să mori, ci o să trăiești încă multă vreme! Nu-ți face griji, te iubesc, te sug, te sorb, sufletul meu! Și-uite că-mi vine și mie, da, da, acolo e bine, da! La fel ca tine, pisicuța mea adorată, clitorisul meu cel mai frumos dintre toate! De-acum nu mai suntem decât una!

Când Zuhur și-a terminat povestea, nu am comentat nimic. Eram udă toată.

La plecare, Zuhur m-a sfătuit să trecem prin orașul Zuirat, de unde ne- am fi putut procura de-ale gurii și îmbrăcăminte ieftine – nu știa că banii din punga furată de la storcătorul de ulei ne puteau ajunge încă multă vreme – și dormi, înainte de a o lua spre Ranger.

Tot drumul Leila a părut dusă-n altă lume și nu am avut grosolănia de o întreba din ce cauză. După alte toate, avea și ea dreptul la micul ei secret, fiindcă secretele îți dau sentimentul că ai mai crescut și iluzia că ai început să devii ceva important.

În sfârșit, în zare s-a arătat orașul Zuriat, iar noi am simțit în nări stranii efluvii de umezeală și de sare, deși mai era destul până la mare. Leila a ieșit din toropeală pentru a-și exprima uimirea în fața atâtor balcoane, terase, minarete care mai că nu te mai lăsau să vezi cerul. Străzile colcăiau de șarete, trăsuri și licitații cu strigare. Peste tot dădeai de bărbați cu turbane, de domn în costume străine, copii murdari handicapați, orbi, îmblânzitori de șerpi.

— Păi, cum, lalla, nu vrei să cumperi de la mine un fular?

— Cât costă?

— O drahmă.

— Ești nebun? Ceri o avere?

— Nimic nu e prea scump pentru a acoperi un cap ca al tău!

— Mai lasă din preț și jură-te că e mătase.

Mătase era, știam eu bine, dar mă prefăceam că nici vorbă, adăugând că pătratul de material era prea mic și motivele imprimate prea grosolane. Negociam ferm, iar negustorul se lăsa tot mai greu.

În jurul nostru mulțimea se îndesea, se auzeau țipete din tot locul și o droaie de țânci mi se rostogoleau printre picioare. Când m-am întors, Leila dispăruse.

L-am întrebat pe negustor dacă nu o văzuse pe fata care mă însoțea, iar el mi-a răspuns că, dacă ar fi fost vreo micuță cu mine, nasul lui ar fi amușinat-o pe loc, doar dacă nu era vorba despre altceva...

N-am luat în seamă obrăznicia băiatului aceluia, deseori întâmplându-mi-se să mi se adreseze unii bărbați cu o uluitoare lipsă de rușine. Rar mă scandalizam, știind că, dacă-ți place sexul, asta se vede, se simte, iar pofta de carne deschide larg ușa cuvintelor vulgare.

Îndepărtându-mă în căutarea protejatei mele, m-am mai întors o dată și l-am zărit pe negustor târguindu-se cu o tânără – puteai ghici asta după felul în care își purta vălul. Gesturile flăcăului deveniseră tot mai largi și în ochi îi apăruse o sclipire extraordinară. De data aceasta chiar am simțit un ghimpe în inimă la ideea că nu mai aveam vârsta la care îți poți permite orice aventură, ci doar derapaje lingvistice. M-am simțit jignită. Fiindcă, chiar dacă înclinația naturală a tinerilor este pentru cei de vârsta lor, temperamentul meu mă călăuzește într-acolo unde simte că e loc de-o treabă cum se cade, indiferent de numărul de ani ai candidatului. De altfel, într-o vreme, îmi venise cheful de a educa în ale dragostei un novice, tot așa cum procedaseră cu mine iubiții mei. Chiar dacă soarta m-a făcut să întâlnesc numai adulți, tot am visat, e drept fără disperare, să inițiez în ale sexului un efeb inocent și sălbatic, pe care pizdulicea mea l-ar fi fascinat și l-ar fi supus, l-ar fi vrăjit și l-ar fi eliberat, care mi-ar fi tras-o cu vigoare naivă și cu o nesătulă ardoare, pe care l-aș fi înțărcat după ce l-aș fi hrănit din greu.

Ah! Ali, Ali! Mai citește-mi asta o dată! Mă ud când îți ascult

cuvintele! Pariez că și ție ți s-a sculat! Știai că scrisul îți excită în același timp și pântecele, și sufletul? Ei bine, este o plăcere suplimentară pe care mi-o datorai, învățătoraș adorat ce-mi ești!

Am bătut un ceas, în lung și-n lat, partea musulmană a orașului, fără niciun rezultat. Descurajată, mi-am sprijinit spatele de zidul unei clădiri cu porți bogat împodobite, deasupra cărora se găseau două mici lămpi cu gaz, de culoare roșie. Mi s-a strâns inima la gândul că Leila ar fi putut fi sechestrată într-o pensiune a amorului murdar, cum ar fi zis mama ei. Dar nu era s-aștept mult și bine prin toate fundăturile în care sclipeau semnele distinctive ale bordelurilor.

Scrutând porțile încuiate ale caselor din împrejurimi, mi s-a părut că simt în aer miros de voluptate scăpând pe la încheieturile caselor. Îmi închipuiam trupurile languroase ale tinerelor concubine întinse pe pieptul soților lor și mi-am amintit de vremea în care îl ispiteam pe H. Mă așezam pe genunchii lui mai lascivă decât o odaliscă. Mă ridicam, îi puneam în mână un bendir și începeam să mă dezbrac pe ritm, în așa fel încât toți vecinii să știe, după sunetul instrumentului, că mă culcam cu bărbatul meu. A fost singura dată când am locuit sub același acoperiș cu un iubit, care se dădea drept soțul meu. În zilele când nu se auzea niciun sunet, scorpiile dimprejur veneau să mai afle câte ceva, gândindu-se că m-am îmbolnăvit ori am plecat cine știe pe unde.

Mă temeam să nu se înnopteze. Nu ar mai fi rămas pe afară nicio puștoaică, nicio mustață respectabilă, doar pisicile maidaneze și bețivii. M-am ridicat și, fără să mai stau pe gânduri, am tras de primul mâner de sonerie care mi-a venit la îndemână.

Un colos negru și-a ivit căpățâna printr-o vizetă.

— N-ați văzut o domnișoară pe aici?

— N-am văzut pe nimeni! s-a mulțumit să-mi răspundă colosul.

Apoi, schimbându-și parcă părerea:

— Mergeți la Hadja Fattuma, ea s-ar putea să vă poată fi de folos. Stă pe strada următoare.

Mi-a deschis o fetiță și m-am trezit într-un patio ocupat pe jumătate de fundul unei obeze de vreo cincizeci de ani. Aceasta privea fix în flăcările unui brasero pe care se găsea un vas de aramă din care ieșeau aburi. Nu mi-a pus întrebări și nici nu a părut să aibă chef să afle ce căutam pe acolo. A pus cafeaua în apa clocotită, mi-a oferit o ceașcă și mi-a cerut să fiu atentă la zaț, ceea ce am făcut, cunoscând obiceiul. A șoptit:

— O zăresc. Nu e prea departe. Nici nu plânge, nici nu te caută. O văd mergând, mergând... vrea să ajungă la comoară. Nu te teme, o vei regăsi și nu va apărea cu mâna goală.

Am dat dreptate întotdeauna ghicitorilor și am respectat oracolele. Nu cred că asta ține de credință. Oricum, este o problemă pe care am abandonat-o mereu undeva, în străfundurile minții, făcând eforturi să nu o vizitez, ca pe o vecină mult prea complicată și seducătoare. Mai degrabă cred că așa e natura mea, superstițioasă și înclinată să dea dreptate prezicerilor, preferând sentimentele adânci credinței profunde.

Drept pentru care mi-am regăsit protejata un ceas mai târziu, la ieșirea din partea musulmană a orașului, așezată pe trotuarul din fața unui han. M-am repezit la ea:

— Ce faci aici?

— Știam că ai să mă cauți.

— Cum de-ai îndrăznit să pleci fără să-mi spui?

— Vroiam să caut un adăpost ca să avem unde dormi la noapte.

— Spune mai bine că vroiai să vezi dacă te descurci și fară mine. Și, de ce nu, să ți-o tragi în libertate, nerecunoscătoareo!

Urlam fară să-mi pese de privirile scandalizate ale trecătorilor, fiindcă realizam dintr-o dată dimensiunile încurcăturii în care m-aș fi trezit din cauza dispariției Leilei.

Am fost primite imediat de stăpânul hanului, căruia i-am și explicat ceea ce îl rugam: să ne odihnim una sau două zile, urmând să plătim în natură, altfel spus prin câteva ore de muncă în gospodărie. Fiindcă, într-adevăr, țineam să nu ne cheltuim izvorul de bogăție subtilizat de la negustorul de ulei, căci nu se știe niciodată ce se mai poate întâmpla.

Patronul era un bărbat plin de energie, cu mustață otomană

și accent din insule. Era celibatar și avea drept unic ajutor un bucătar cu mâini dumnezeiești, ne asigurase, dar a cărui sănătate fragilă îl obliga să îl înlocuiască deseori. Ne-a arătat cuptoarele, a deschis dulapurile, ne-a enumerat conținutul sticlelor și al urcioarelor aliniate în cămară, fără a o scăpa din ochi pe Leila. „Miroase-a dorință", mi-am zis, privindu-l în voie. Era de așteptat: un mascul clădit ca un războinic, cu părul des și mușchii tari, fără îndoială cu arma redutabilă, construită pentru a învinge rezistența sexelor feminine și pentru a aprinde flacăra în grotele-nghețate, care locuia acolo fară o umbră de pulpă și fară altă treabă decât să își numere rarii clienți masculini care-i treceau pragul hanului... Chiar că avea de ce să o apuce dracii pe varga aia din șalvari în fața tinerelei care-și fâțâia curul sub ochii lui. Cu siguranță, ispitisem diavolul!

La etaj, precizase:

— În anotimpul acesta, clienții sunt rari. Așa că puteți avea fiecare camera sa.

Am continuat discuția în patio, Leila mirându-se că bărbații gătesc și ei, ca femeile.

— Dar tu? Știi să gătești? am întrebat-o.

— Nu și nici nu am chef.

— De iubit, nici atât nu știi.

— Care e legătura?

— Dragostea e la fel ca bucătăria: iubești cu talent atunci când știi să apreciezi tot soiul de gusturi și arome.

— Nu pricep...

— E o mincinoasă cea care îți spune că deține secretul voluptății și al bucuriei simțurilor fară a-i plăcea să frământe, să macine, să își ungă mâinile cu pastă, cerul gurii cu miere și unt, să muște cu poftă din carnea moale și să petreacă. Neputincioasele nu sunt primite la banchetul plăcerii, iar cele care refuză să se hrănească nu vor ști niciodată să se ospăteze cu sex, nici să priceapă ce înseamnă cuvântul a avea orgasm. Așa că profită de toate mâncărurile de pe acest pământ și răsfață-te cu bărbatul pe care îl vei iubi. Sexul o să-i tresalte simțind parfumul bucatelor pe care i le pregătești. Va saliva la ideea de a-ți linge fundul oalelor. Și-atunci limba lui o va face

cu atât mai bine prin cele mai intime unghere ale corpului tău.

Nu uita să îl servești cu licorile cele mai plăcute la gust, mai ales cu ceai, care se va dovedi aliatul tău pentru ca actul iubirii să țină cât mai mult.

Am considerat că, la acest punct al inițierii, puteam evoca unele detalii picante din viața mea, pe care le-am atribuit lecțiilor primite de la „cel de-al doilea soț al meu“, din grija de a nu-mi șifona reputația:

— Îmi aduc aminte de după-amiezele petrecute împreună cu iubitul meu. De parfumul siestelor fierbinți și de căldura trupurilor noastre. Ne jucam ore întregi, iar eu reușeam să i-o țin tare și vitează cât aveam chef. Când simțeam că îi urcă seva și mă temeam să nu i-o văd țâșnind, mă opream, mă dădeam la o parte, mă ridicam fară să mai stau pe gânduri. Mă îndepărtam în vârful picioarelor. Mă întorceam cu o carafa de ceai. Beam, după care începeam iarăși să ne mângâiem. I se scula de mai mare dragul, iar când simțeam din nou apropiindu-se furtuna, iar încetam orice fel de mișcare. Mă duceam și aduceam plăcintă cu susan ori pateuri cu ghimbir, pregătite în ajun. Intram încă o dată în pauză de ceai, deși vedeam bine că se abținea cu greu, că sexul abia mai rezista să nu i se întoarcă la lupta fară de cucerire, dar lasă că nu pierdea nimic așteptând, fiindcă avea să explodeze cu și mai multă putere. Ne prefăceam că vrem să discutăm despre altceva. Mă ridicam iarăși pentru a aduce migdale prăjite, dădeam impresia că ne-am mai potolit dorințele, dar nu făceam decât să le înflăcărăm și mai tare. Și când, câteva ceasuri mai târziu, după ce băusem ceaiul și mâncasem prăjiturile, cu trupurile întinse de să plesnească, îmi acceleram ritmul, sporind viteza, grăbind șuvoiul de cuvinte ale iubirii, știam că îl pot elibera, că avea să își dea drumul, că își dădea drumul, că întreaga lui dorință țâșnea în pântecul meu ca un foc de artificii. Epuizați, adormeam fară a ne mai dezlipi trupurile. Alunecam într-o parte, cu bărbatul încolăcit pe mine, cu sexul lui cald pierdut în blănița mea.

Noaptea următoare, pe la aceeași oră, am observat lumină în odaia Leilei și mi s-a părut că văd umbra hangiului pe coridor. Intrigată, m-am ridicat și abia de am avut timp să îl zăresc

strecurându-se înăuntru.

Mi-am lipit urechea de ușă și am auzit șoaptele bărbatului și murmurul tinerei. Mi-am zis că Leila dorea să își dovedească puterea de seducție, să își testeze farmecele, să verifice, probabil, că nu lasă masculii indiferenți în neputința lor. Era o dorință legitimă. Departe de a mă supăra, comportamentul ei m-a bucurat, descoperind în el rodul lecțiilor pe care i le dădusem.

Aveam nevoie să mi-o spună, dar m-am întors în pat cu ideea că o voi întreba a doua zi.

Dimineața am dat de ea în bucătărie. Fredona curățând niște castraveți, cu ochii strălucind de fard, cu rochia prinsă într-un cordon roșu pe deasupra bazinului, lăsând să i se vadă genunchii cu conturul lor perfect.

— Te-a angajat la bucătărie cu perspectiva de a te lua și de nevastă?

S-a prefăcut surprinsă.

— Cel puțin, a încercat să ți-o tragă?

Cuțitul i-a scăpat din mână:

— Tanti, nu știu despre ce vorbești.

— Auzi, îți bați joc de mine?

— Aaa, dacă Farath?... Pur și simplu am stat de vorbă...

— Și te-a convins...

— Am crezul că înțeleg din sfaturile tale că nu trebuie să mă las convinsă de bărbați.

Și-a izbucnit într-un râs cristalin ca susurul unui pârâiaș.

Leila spunea adevărul în legătură cu hangiul.

Dacă nu prea părea atrasă de personaj, nu o lăsau indiferentă curtea lui asiduă, complimentele, lungile suspine care-i scăpau de fiecare dată când o vedea apărând și fâțâindu-se prin fața lui, antrenându-se în ceea ce tocmai aflase de la mine. Mi-am adus aminte de întâlnirea cu ciobanul și de ochii ei sclipitori la auzul cuvintelor lui care îi lăudau frumusețea. Complimentele aveau darul de a-i deschide apetitul frumoasei mele gazele.

Era o căldură toridă, ceasul siestei și consideram că Leilei i-a venit vremea. Trebuia să facă pasul, să înțeleagă ce se întâmplă în intimitate, între un bărbat și o femeie. Ce înseamnă o

adevărată noapte de dragoste, pentru Dumnezeu! Fără spaimă, scrupule, şantaj, fără consideraţii despre onoare şi virtute. Ne aflam departe de Zebib, şi distanţa aceasta ne elibera. Trebuia să i-o spun, să o împing în braţele hangiului. Era o necesitate. Ne puteam dărui astfel încă o lună sub acoperişul lui. M-am ridicat şi m-am dus să-i vorbesc.

Cum lăsase uşa deschisă, am încremenit în faţa scenei pe care o vedeam: Leila avea ochii pe jumătate închişi, partea de sus a corpului descoperită, restul sub cearşaf. Sfârcurile i se ridicau către tavan, pe când mâinile treceau de la un sân la altul, mângâindu-i încetişor, înainte de a coborî în plină căutare. Mişcarea devenise tot mai rapidă şi cearceaful a alunecat pe jos. Mi-am adus aminte de mama. Leila era de acum goală-goluţă şi nu făcea niciun gest pentru a se acoperi la loc. Cu o palmă se lovea uşor peste pu- bis, apăsându-şi despicătura. După care şi-a dus degetele la gură, şi le-a umezit cu saliva cu care şi-a uns păsărică, mişcându-şi arătătorul şi degetul mare în cercuri apăsate. Clipocitul amestecului de salivă şi de sevă a sexului se auzea bine. A scuturat-o un spasm, coapsele i s-au strâns cu putere, s-au desfăcut larg, s-au strâns şi s-au destins iarăşi. A rămas ca încremenită. Ai fi zis că a leşinat.

M-am întors. Mulţumesc lui Dumnezeu, Leila aflase ce înseamnă plăcerea! Mă liniştisem. Dacă şi-o găsea singură, eram convinsă că o va regăsi cu atât mai intens în braţele unui bărbat. Se putea pune asta pe seama lecţiilor mele teoretice ori pe acelea practice, ale lui Zuhur? Ce mai conta! Leila era capabilă de orgasm, doar ce-i fusesem martoră, şi aceasta era cea mai îmbucurătoare veste cu putinţă. Nu aş fi putut conduce către dragoste pe cineva care nu avea cum să o resimtă şi aş fi încercat în van să iniţiez în ale sexului o nefericită creatură pe care soarta vitregă ar fi condamnat-o să nu-i cunoască gustul în veci. Îmi venea să chiui de bucurie, dar m-am abţinut.

Reîntoarsă în camera mea, imaginea micuţei masturbându-se mi-a aprins focul sub pântece. Aşa că m-am întors şi eu la bucuriile iubirii solitare, practică de care uzez şi abuzez când nu am un sex bărbătesc la dispoziţie sau atunci când celui cu

care sunt îi place să mă privească făcând-o. Mi-aduc aminte de R. Se așeza la doi metri de mine, cu spatele lipit de perete, gol ca un vierme și cu scula sculată ca a unui cerb, în timp ce mâinile mele îmi trebăluiau între coapse, frecându-mi-o sub privirile atât de pătrunzătoare încât mi se părea că-mi intră până-n străfunduri, odată cu propriile-mi degete.

Către finalul după-amiezii, pe când iasomia înmiresma totul pe aripile unei boare de vânt, am intrat în camera ei:

— Nu ai ce pierde dacă te culci cu băiatul ăsta. Condițiile sunt ideale și nimeni nu va afla vreodată. Lasă că ne vom lămuri și în privința virginității tale.

— Nici nu se pune problema! mi-a răspuns fixându-și cele două șuvițe de păr care-i scăpaseră de sub basma.

— Dacă te-ar putea duce până-n rai, din ce cauză l-ai refuza?

— Cum bine știi, raiul îmi este refuzat.

Mi-am zis, în gând: „Mincinoaso, dar ai găsit drum de acces când ai rămas singură!" și am atacat-o altfel:

— Doar n-o să pretinzi că Zuhur te-a dus în iad!

— Nu m-a dus nicăieri! a încercat să o întoarcă, ieșind pe terasa care juca și rol de grădină exterioară.

Am prins-o din urmă:

— Ei bine, lăsa-te dusă în același nicăieri și de hangiu, închipuie-ți că doar ți-ar sorbi din izvor. Dacă într-adevăr este un amant priceput, nu-i pot fi necunoscute secretele iubirii.

I-am explicat că o femeie este în măsură să stăpânească tehnicile plăcerii, evitând penetrarea. Putea recurge la mișcarea pensulei, adică la aceea de du-te-vino a pulii la intrarea în pizdă, oprindu-se însă doar la frecarea buzelor, fără a merge mai departe. Oricum nu ar fi avut de ce să se teamă. Am adăugat că ar fi putut la fel de bine să-i strângă iubitului sexul între țâțe, pentru a-l vedea mișcându-se chiar sub ochi și pentru a-i simți lichidul răspândindu-i-se pe piept, putând astfel beneficia, cu recunoștință, și de sămânța bărbatului, cu care să se maseze, fiindcă face foarte bine pentru piele.

S-a strâmbat scârbită.

— Personal, le mai răspund bărbaților și cu curul, însă nu vreau să îi obișnuiesc, fiindcă le-ar putea plăcea mult prea mult,

riscând să nu mai aprecieze ceea ce Dumnezeu ne-a dăruit întru plăcerea noastră.

M-a întrerupt:

— Mi-ai mai zis asta.

Am continuat, liniștită în privința memoriei ei și mulțumită de atenția cu care îmi înregistra spusele:

— Rezumă-te la săruturi, supt și umezit.

— O să mă creadă curvă.

Ah, ce cuvânt minunat în gurița ei pe jumătate nevinovată!

— Nu e valabil pentru bărbații inteligenți. Aceștia prevăd cum li se va multiplica plăcerea când se asigură de experiența partenerei. Cei mai cinstiți dintre ei știu că sexul...

— Sexul, sexul!... Dar nici măcar nu știu dacă îmi va plăcea sexul vreunui bărbat!

Nu i-am luat în seamă exasperarea.

— Până la urmă tot îți va plăcea cel al bărbatului pe care îl vei iubi! Dincolo de acest adevăr, trebuie să fiu de acord că un penis care se odihnește este un peisaj care te-aduce la disperare, ca după o catastrofă: moale, buhăit și nasol de-ți vine să jelești! Dar, ia te uită cum se ridică, de parc-ar fi un stindard, o lance, de parc-ar da cu tifla morții și timpului care trece! Pielea i se-ntinde, ia tot aceeași culoare, cobra se lungește, capul i se-nroșește ca farul din Alexandria. Întreg sufletul bărbatului se concentrează acolo, sufletul, inima, fiindcă numai pentru împreunare mai trăiește în clipele acelea...

Iar m-a întrerupt:

— Nu aș îndrăzni să îi privesc pula hangiului.

— Ba din contră, este mult mai ușor cu un iubit străin! Nu-l cunoști, nu vă veți mai revedea vreodată, nu riști o viață împreună și nici repudierea.

Mi s-a părut că a căzut pe gânduri:

— Mi-e greu să mă închipui în...

Am insistat:

— Cum nimeni nu va fi martor al păcatului tău, poți să te porți ca și când nimic nu s-ar fi întâmplat!

Vedeam cum începe să cedeze.

— Spune-ți că tribul tău e departe și, în sfârșit, ai rămas de

capul tău. Spune-ți că nu ești obligată să ajungi prostituată pentru a te putea abandona în brațele plăcerii. Înainte de a face cale-ntoarsă până în satul tău și a te închide în pușcăria familiei soțului, zboară și bucură-te de libertate! Ilegalitatea este adesea garanția plăcerii, iar interdicția izvorul din care aceasta se adapă.

Mă asculta doar pe jumătate. De acum îi cunoșteam felul acela de a mă privi fix, adânc, părând a fi, în același timp, cu gândurile duse aiurea, absența aceea provizorie care-i stăruia în pupile ca o umbră moarată în oglinda unui helești. Întrezăream mijind în privirea ei plină ochi de întrebări ceva cu totul deosebit, posibilitatea unei noi ființe. Leila își punea întrebări, ceea ce, pentru mine, însemna că începuse să existe. La Zebib, nu exista! Ori nu exista decât ca animalele și, la fel ca ele, mânca, dormea, se căca, aștepta masculul pentru a făta ca o vacă, suferea și, până la urmă, murea. Cinstit vorbind, nu aș mai putea povesti nimic altceva despre trecuta viață a Leilei, nici schița un alt scenariu, ci doar alcătui cronica unor zile năclăite de plictis ca rasele schivnicilor de jeg, bilanțul unei existențe de consistența Fetei Morgana. Cât despre psihologia ei, să mă ierte Dumnezeu, dar mă îndoiesc să fi avut așa ceva înainte de călătoria noastră!

Privirile i s-au luminat și a lăsat să îi scape:

— Diseară îl voi lăsa să se apropie de mine. Dar asta o să fie singura dată.

— Atunci trebuie să te pregătești cum se cuvine.

— De ce? Doar nu mă mărit cu el.

— Și dacă nu?

— Te pregătești doar pentru soțul tău, nu și pentru primul venit, a bombănit.

— Fiecărui bărbat i te dăruiești ca și cum ar fi și cel dintâi și cel de pe urmă. De iubit să iubești ca și cum mâine-ai muri, spune o vorbă veche a poporului tău. Nu-ți deschizi brațele, ca să cuprinzi în ele iubitul, fără intenția de a-l păstra pentru totdeauna, chiar dacă ești convinsă că o să-l vezi ștergând-o peste-un ceas. Da, fata mea, pentru socotelile din pat trebuie să te-nzorzonezi și să te-mpopoțonezi! Bărbătușul trebuie vrăjit și

făcut să creadă că suntem alternativa lui la moarte, că suntem Eternitatea, fie și cât ține-un spasm!

— Dar din ce cauză? Prea sunt toate astea greu de înțeles pentru mine...

— Ajunge să-mi urmezi sfaturile.

Am pus-o să se dezbrace și m-am întors după câteva minute cu un vas cu ceară pentru epilat. Am început cu fața, apoi am trecut la brațe și la subțiori. Se-ncovriga de durere, dar nici că i-am luat în seamă țipetele:

— Mai ales pe spate mă arde rău de tot!

— Haide și pe buci, i-am răspuns fără a mă opri din lipit și dezlipit caramelul, hai și pe curuț, că nici el nu are cum scăpa din incendiu!

Când am ajuns la pitulice, am culcat-o pe spate, i-am pus o pernă sub șale și i-am desfăcut larg coapsele. Ajunsesem cu nasul chiar deasupra fântânii ei secrete. Păsărica Leilei mi se arăta, se întredeschidea, tresărea într-un surâs trandafiriu. Ce nebunie și nerușinarea asta a sexului femeiesc! îmi ziceam. Zâmbește primului venit, iar buzele, dacă i-ar putea vorbi, nu ar pronunța decât o singură frază, nu ar formula decât o unică dorință: „Ia-mă, suge-mi nectarul!" Fiindcă, în ciuda durerii pe care o provocam acelui locșor, am și zărit mici picături strălucind și curgându-mi în palmă o dată cu ceara. Am izbucnit în râs, ca să-i mai mut gândul de la ce se întâmpla: „Asta-ți va fi a doua nuntă, iar pizdișoara-ți va sclipi ca oglinjoara!"

Am trecut la îmbăiere. Nu mai avea nevoie să îi frec pielea fiindcă deja era mătăsoasă. De fiecare dată când îmi treceam mănușa peste ea, sângele se retrăgea, apoi îi umplea iarăși vinișoarele, desenând tatuaje de un albastru transparent. Și-o tot treceam peste brațe, peste gât, peste aureolele sânilor, peste coapse. Am întins-o pe burtă, de data aceasta săpunindu-i îndelung fundul, fiecare dintre fese. I-am uns părul cu ghassoul și, așteptând-o să și-l clătească, i-am spus:

— Acum e treaba ta să îți speli găurile: gura, urechile, pizda, curul.

Și am adăugat:

— Nu uita niciodată să te ştergi, nici înainte, nici după. Abluţiunile sunt la fel de necesare pentru dragoste precum cele rituale pentru rugăciune.

— De ce? m-a întrebat mai degrabă surprinsă decât şocată de comparaţia pe care o făcusem.

— Curăţenia predispune la sex. Trebuie spălate toate găurile, chiar şi cele din nas, cu apă rece, fiindcă aceasta închide vulva şi strâmtează vaginul. Ei, haide că nu-mi fac eu griji pentru al tău!...

Mâna i-a alunecat de-a lungul coapselor.

— Uşurel la crestătură!... Pe-acolo să te speli înseamnă să te mângâi, nu să te agresezi. Mai înăuntru, caută prin toate colţişoarele, pe-acolo se-ascunde spuma aia duhnitoare.

Şi, pentru cea dintâi dată, a îndrăznit să pronunţe cuvântul:

— Tanti, ce înseamnă pentru un bărbat să ai o pizducă frumoasă?

— Înseamnă un sex cărnos şi bine conturat, bombat dar care-ţi şi stă bine, potrivit pentru săruturile unei guri flămânde, cu buzele ca nişte anemone umede, cu pereţii aproape uscaţi pe care, când îi lipăie limba, să pară ca de zahăr care stă să ţi se topească-n gură, ascuns sub un cur somptuos, în care pula să alunece veselă şi pe care s-o părăsească fără tragere de inimă.

— Şi mai ce?

— O despicătură bună e strâmtă far-a strânge, jilavă făr-a curge prea tare, fierbinte şi musculoasă. Muncelul i se-ncolăceşte torcând în palma care-l culege. E dulce la pipăire, umflat ca spinarea netedă a rodiei şi un pic înclinat spre în jos. O despicătură bună clipoceşte ca un izvor imediat ce un deget, un membru ori o limbă se aventurează prin ea. Să nu se-apuce nimeni să-ţi spună că trebuie să rămână ca moartă şi să nu cumva să freamăte. Dumnezeu a creat-o odată cu plăcerea. Pe-amândouă le-a creat în acelaşi timp. Mincinos e acela care pretinde că doar pentru scos copii pe-acolo e făcută. Dacă ar fi aşa, atunci nimeni nu ar mai simţi nimic. Ipocrit e şi acela care afirmă că a fost strunjită doar pentru plăcerea bărbatului. Cu adevărat credincios e acela a cărui plăcere e totuna cu-a ta, ca rasa ascetului cu pielea lui!

I-am mai uns corpul cu un strat de pudră de hena, pentru a-i face pielea încă mai mătăsoasă şi, la sfârşit, am limpezit-o cu apă din plin, din cap până-n picioare.

Am îmbrăcat-o doar cu un halat şi am culcat-o pe pat. I-am îndepărtat pielițele întărite de pe picioare, i-am masat încheieturile, i-am dat pe față cu un amestec de pudră de năut şi de lămâie, am pus-o să mestece scoarță de nuc pentru a-i albi dinții şi a-i înroşi gingiile. Îmi plăcea până şi acest întreg ritual, care ținea loc de preliminarii, mi se părea că şi văd cum i se ridică semeață pula hangiului.

I-am masat trupul cu ulei de argan şi i-am dat bine pe la subțiori cu apă de trandafiri, iar pe la intrarea în vagin cu o cârpă îmbibată în esență de lalea sălbatică.

— Aşa o să miroşi plăcut, în cazul în care gura i s-ar plimba printre picioarele tale. Când va ceda, păsărică ta o va prinde cantr-o mănuşă, o va apuca lacomă şi cu nădejde şi-apoi o va legăna cântându-i! O să te dezlegi tu, draga mea! Şi-apoi o să vezi ce bine e!

M-am hotărât să îi şi tatuez pe pubis inelul lui Solomon. M-a întrebat, speriată:

— Nu îmi faci vreo altă legătură...

— Nici vorbă, e doar inelul magic care-ți va împlini toate dorințele.

Pisasem deja scrobeală pe care o amestecasem cu funinginea de pe o cratiță şi i-am conceput desenul pe muntele lui Venus cu ajutorul unui ac. Cum dăduse sângele, l-am şters şi am dat cu pudră.

— Mă doare! a mai suspinat o dată. Bărbații nu fac atâtea ca să placă unei femei!

Drept e, pe legea mea! însă nu am mai avut nici timpul, nici prezența de spirit pentru a găsi un răspuns convingător. Mă apucasem să o pieptăn.

— Cozile ți le desfaci doar când vei fi cu el. De altfel, prin gestul acesta se şi începe. Mişcarea suplă a părului şi unduirea lui pe umeri cheamă bărbatul la dragoste. Tot aşa gesturile moi şi leneşe. Drept pentru care nu-ți aştepta iubitul ca prada vânătorul ei, ci întinde-te nepăsătoare, ca şi cum niciun pericol

nu te-ar pândi.

Am părăsit-o abia după ce i-am pus la punct culcușul, după ce i-am lăsat la picioarele patului o farfurie cu semințe de dovleac, bune pentru prostată, patru ouă fierte, ceai și ghimbir confiat, excelent pentru menținerea trează a dorinței.

Câteva minute mai târziu, am auzi ușa scârțâind. Ea era...

— Ce s-a întâmplat?

— Mi-e frică...

— De ce?

— Nu e legiuit ce-o să fac...

— Căsătoria ta cu Tarek a fost legiuită și tot nu te-ai descurcat mai bine! Haide, tai-o că-mi iei aerul, nu mai vreau să te văd.

Mi-am băgat capul sub două perne, pentru a nu fi ispitită să ascult ceea ce se întâmpla în camera de alături, și am adormit cu conștiința împăcată a celei care tocmai dusese la bun sfârșit o treabă excelentă.

Dimineață am prins-o în bucătărie. Părea epuizată, iar privirile îi erau întunecate.

Nu mi-a mai așteptat întrebarea pentru a mă anunța:

— Nimic n-a putut face. Mi-a spus că sunt o asemenea fortăreață, cum nici c-a mai pomenit.

— Dar tu? Ai simțit ceva?

— De fiecare dată când mă atingea sexul lui, totul în mine se făcea tare ca fierul. M-am străduit să-mi amintesc cele ce mi-ai spus. Am respirat adânc și am închis ochii pentru a mă gândi la altceva. Nimic. „Drumul e-nchis“ mi-a zis îndepărtându-mă.

Am lăsat-o să se liniștească și nu am mai deschis discuția decât peste un ceas.

— La ce te-ai gândit când l-ai simțit peste tine?

— Cinstit? Ceva îmi șoptea neîncetat că eram pe cale să fac un lucru rău...

Am înțeles perfect că, de cum se afla în prezența unui bărbat, lega plăcerea de păcat. Ceea ce simțise în brațele lui Zuhur nu conta, ori nu părea să conteze, n-o zgâria pe conștiință, în orice caz, se comporta de parcă plăcerea aceea nu ar fi fost altceva decât un joc de copii, o paranteză fără

consecințe, o imitație.

I-am declarat dezamăgită:

— Așadar, n-ai învățat, n-ai băgat nimic la cap din sfaturile mele...

Dintr-o dată și-a prins obrajii în palme și-a exclamat exact ca sora ei, Asmahan:

— Toate acestea nu sunt decât nebunie și abatere de la drumul cel drept! Legea nu înseamnă nici ce m-ai învățat, nici ce am văzut până-n clipa asta.

— Dar ce e, pentru tine, legea?

— Sexul este pentru curve!

— Păi atunci de ce le-a dat Dumnezeu și celorlalte fete pizdă? am întrebat-o, mai-mai să mă supăr și eu.

— Pentru plăcerea bărbaților. Asta-i tot. Pari să fi uitat că Profetul, Dumnezeu să-l binecuvânteze, a aruncat apă rece peste fesele fiicei sale, Fatima Zohra, pentru ca tuturor drept-credincioaselor, după aceea, să nu le mai pese de sex.

— Cine ți-a mai spus-o și pe-asta?

— Unchiul Bechir.

Mi-a întors spatele și s-a îndepărtat.

Am plecat și eu, disperată. Tot ceea ce Leila văzuse, simțise, observase și ascultase se evaporase imediat ce își amintise de unchiu-său acesta, Bechir. Educația mea nu mai făcea nici cât o ceapă degerată pe lângă predicile rubedeniei ăsteia. Chiar aș fi vrut să cred că nu mințea el, Bechirul în chestie, dar cum să verifici adevărul spuselor lui? Doar nu fusesem la școală și nici că-i dăduse cuiva prin minte să o fi trimis pe Leila la-nvățătură. Totuși, refuzam să mă încred în asemenea verdicte și-l lăudam pe Atotputernicul că a eliberat spiritul bătrânelor, prin comparație cu acela greoi, al tinerelor!

Trebuia totuși să recunosc că dădusem greș în încercarea de a o converti pe Leila la plăcere, constatare care mi-a înăbușit entuziasmul de care eram plină la începutul călătoriei. Lupta dintre unchiul Bechir și mine, dintre Zebib și mine, dintre Fatema și mine era inegală. Mai ales lupta cu aceasta din urmă, care te năucea cu regularitate băgând câte un „Dumnezeu a creat asta pentru bărbați, nu pentru femei, ce e făcut pentru ele

e bine făcut, nu merită ele mai mult decât atât“, înainte de a se jura pe toți sfinții de prin țară: „îmi căpătuiesc eu fetele, cât ai clipi!“

Fatema dăduse colțul înainte de a o mărita pe Leila și tare mă temeam să nu cumva să fi tras după ea, în groapă, și trupul fiică-sii.

Eram la mine în cameră, bombănind de una singură în timp ce făceam bagajele ca să plecăm, când a deschis ușa, mi-a sărit de gât și m-a întrebat, ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic:

— Și-acum ce trebuie să fac?

Observând că tac, a adăugat:

— Fără supărare, tanti, dar aș prefera să descopăr asta cu altcineva...

Ne aflam foarte aproape de Ray când am simțit o durere grozavă în spate, așa că am fost obligate să ne oprim în orașul acela, prin care mi-aș fi dorit să nici nu punem piciorul.

Ray era supranumit oraș martir din cauza prefectului său, un anume Antar, un tiran de cea mai neagră speță. Se prevala de titlul de emir și se jura că Dumnezeu îi pusese personal în mână sceptrul puterii. Ca un adevărat satir, își acordase dreptul de viață și de moarte asupra enoriașilor, omorându-și, băgându-și prin închisori, aruncându-și adversarii de vii în băi de acid ori de var sau dându-i ca tain șacalilor deșertului, tot atâtea suplicii din care își făcuse o virtute, consemnându-le într-o lucrare, produs numai și numai al imaginației lui, Cartea oranj: manualul celor o mie și una de torturi, pe care o făcea cadou omologilor într-ale dictaturii, fie cu ocazia sărbătorilor naționale, fie a celor religioase. Pentru cei din Ray nu era nevoie să mai meargă în iad, judecata din urmă se-ntâmpla zi de zi, cum se plângeau aceștia. Pretinsul emir era totodată cunoscut pentru nemăsurata lui poftă de femei, pe care le lua de neveste câte două, câte patru, câte zece deodată, oferind părinților greutatea lor în aur, părinți care, bineînțeles, îi ridicau osanale prin moschei, sărutându-i mâinile și picioarele, dar rugându-se în secret să îl vadă răsturnat cât mai repede din cauza cine știe cărei nenorociri ori a vreunei maladii incurabile.

Astfel, nu exista nicio ieșire pentru bărbații de acolo decât să

se încuie în case, unde să instituie la rândul lor teroarea, străduindu-se, mai ales, să își pedepsească femeile pentru tot soiul de păcate pe care nici vorbă ca acestea să le fi comis. Să domnească precum suveranii absoluți în căminele lor, fiindcă, pe de altă parte, nu erau decât niște existențe mărunte și de nimic; să comande ca niște stăpâni speciei feminine, în loc să pună mâna și să își rezolve ei înșiși treburile cetății, le devenise unica strategie de supraviețuire.

— Așa stă treaba cu orașul acesta, i-am explicat Leilei, ținându-mi o palmă pe spinarea pe care o simțeam rigidă ca o bârnă.

— Cum de știi toate astea?

— Le-am aflat de la un văr al primului meu bărbat.

Firește că mințeam. De fapt, mi le spusese D, cel mai frumos și mai tenebros dintre iubiții mei, cel care se refugiase la sânul meu după ce jumătate din familie îi pierise în beciurile dictatorului.

Am pătruns în partea musulmană a orașului, pentru a găsi un adăpost, dându-ne drept ghicitoare în palmă în drum spre miazăzi, în căutarea norocului.

— Ea e fata mea, mințeam ca de obicei în fața negustorilor cu priviri viclene și gânduri rele. Mă îndrept către Ranger pentru a-i găsi bărbat. După care voi pleca la Mecca, Inshallah! Nu vreau să mor înainte de a mă închina la mormântul Profetului.

Un șeic cu barba roșcată, cadiu de felul lui, ne-a oferit ospitalitate, luându-ne în locuința sa situată în apropierea sediului care abia de mai stătea în picioare, unde își făcea meseria notând pe o hârtie îngălbenită nașterile, căsătoriile și decesele, și din acestea doar jumătate, fiindcă pe restul le uita. Iată de ce niciun funcționar venit din capitală ca să numere populația nu a reușit să ducă la bun sfârșit o statistică precisă referitoare la Ray și împrejurimi, ne-a spus ceva mai târziu Chuchana, administratoarea.

Șeicul a bătut la ușă, iar un negru firav, cu albul ochilor putând el singur să lumineze noaptea, a venit să ne deschidă. Odată intrați în curte, o femeie de aceeași culoare, după o serie

de plecăciuni, s-a repezit la stăpân pentru a-i lua selham-ul.

Locuința era compusă din două etaje și o curte interioară. Nicio fereastră nu dădea către stradă și o singură terasă te lăsa să vezi cerul, însă doar pe înserat. De acolo, după cum aveam să aflăm în zilele următoare, nevestele negustorului stăteau de vorbă cu vecinele. Le puteai auzi chicotind, certându-se uneori și, atunci când nu aveau voie pe terasă, comunicau între ele lovind în pereții despărțitori, fiecare număr de bătăi însemnând un anume mesaj.

La parter, o bucătărie dădea într-un coridor lung, unde erau aliniate urcioare mari, îmbrăcate în țesătură albă, de te-ai fi crezut în peștera lui Ali Baba. Urma un salon în care stăpânul casei își primea oaspeții de sex masculin și unde se odihnea după ce făcea dragoste. Camera pentru musafiri era aranjată în cea mai pură tradiție locală, cu sofale și perne bogat brodate, o masă joasă din aramă fasonată și covoare berbere. Primul etaj era rezervat celor patru neveste, fiecare având camera ei și mobilier identic: un pat mare, un chilim pe post de covor, o oglindă și o pictură pe sticlă reprezentându-l pe Sayyidna Ali amenințând monstrul cu sabia.

Administratoarea neagră, care ne-a simpatizat de cum ne-a văzut, fără îndoială fiindcă nu avea pe nimeni altcineva cu care să stea de vorbă, ne-a povestit că Sidi, după cum îi spunea cadiului, aducea zilnic acasă patru coșuri mari pline de fiecare dată cu aceleași provizii pentru masă. O dată pe săptămână, fiecare dintre neveste primea, de asemenea în mod egal, și cele necesare înfrumusețării: o sticluță de rimei cu pensula făcută dintr-un țep de porc spinos, smirnă, pudră de hena, apă de trandafiri și un cupon de țesături.

— Vrea să fie considerat un bărbat drept, dăruindu-le femeilor exact aceleași lucruri, i-am explicat Leilei.

Puteam paria că și nopțile de dragoste și le programează cu aceeași rigoare, și am câștigat pariul când negresa ne-a confirmat: de fiecare dată, la prânz, șeicul lua masa cu aceea dintre neveste pe care urma să o onoreze noaptea cu prezența lui. De altfel, puteai ghici când îi venea rândul fiecăreia după grija cu care se aranja. Trezită dis-de-dimineață, respectiva

pleca la baia turcească de unde se întorcea spilcuită, mirosind a mosc şi, în ochii rimelaţi, putându-i-se citi dorinţa. O parte din zi şi-o petrecea mestecând frunze de nuc pentru a avea respiraţia proaspătă, după-amiaza luând o atitudine mândră şi leneşă totodată, bând ceaiuri de plante care înmiresmau întreaga locuinţă.

— Ce mai maraton! s-a mirat Leila, în familia căreia nu exista poligamie. Şi Sidi munceşte în toate nopţile de la Dumnezeu?

— Evident, i-a răspuns negresa, dacă nu, ar risca să lase să treacă prea mult timp între vizite şi să nu mai fie mulţumită niciuna dintre neveste. Doar o boală l-ar putea ţintui la pat, dar e obligat să recupereze, odată repus pe picioare.

Am fost prezentate şi soţiilor, însă niciuna nu s-a dovedit prea amabilă ori curioasă în legătură cu soarta noastră.

— Sunt triste fiindcă nu au copii, ne-a explicat negresa. Şi asta din cauza lui Sidi. Dar vai de aceea care i-ar spune-o sau care s-ar revolta, fiindcă ar sfârşi-o peste drum.

— Unde, peste drum?

De pe terasă, Chuchana ne-a arătat o clădire mare, dărăpănată, cu mici deschideri pe post de ferestre şi două uşi închise cu lacăt.

— Aceea este Casa Ascultării.

— Adică? a mai întrebat Leila, complet neştiutoare în ceea ce privea acele practici.

— Adică locul în care ajung femeile neascultătoare, i-a răspuns laconic Chuchana.

— Ca refugiatele de la Ichq? nu s-a lăsat fata.

— Cu diferenţa că, aici, nefericitelor li se oferă o şansă de a-şi ispăşi păcatele, am intervenit.

Administratoarea nu dădu vreo atenţie aluziei mele, continuând explicaţia:

— Felul acesta de clădire este specifică oraşului nostru. Toate cele care refuză o căsătorie aranjată dinainte, care îndrăznesc să ridice vocea la soţul lor sau să se plângă de soartă riscă să fie închise acolo. Mai sunt aduse şi rebelele care urzesc planuri de evadare, mamele denaturate, dar şi mofturoasele care fac nazuri când sunt trimise la cratiţă. Mai grav este cazul

inconștientelor care își resping soții în pat, fără să știe că vor fi blestemate de toți îngerii din ceruri.

Am izbucnit în hohote și eu și Leila. Negresa, care nu avea cum pricepe motivul, era gata să se supere, însă am calmat-o explicându-i că reacția nu se datora spuselor ei, ci unei mai vechi discuții pe care o avusesem cu „fiica“ mea.

Ne-a întrebat dacă am remarcat prezența unui ins uriaș în fața ușii de acolo, adăugând:

— Din când în când mai alungă câte un bărbat care l-a auzit pe când îi pedepsea nevasta. Înăuntru mai este și o gardiană care, în fiecare seară, prezintă un raport membrilor de sex masculin ai familiei fiecărei prizoniere. Se întâmplă ca unele dintre acestea să refuze mâncarea adusă de soți pentru a le mai îndulci suferința. De altfel, adesea pot fi auzite plângând cele care nu vor cu niciun chip să se mai întoarcă acasă...

— Bănuiesc că, până la urmă, tot renunță... a suspinat Leila. Nu degeaba i se spune locului aceluia Casa Ascultării.

— Zi-i, mai bine, Casa Delictelor Sufletului, când acesta nu mai iubește, a Trupului, când e îngrețoșat, a Ființei femeii când simte că se sufocă! i-am tăiat-o.

Chuchana a clătinat din cap, iar ochii protejatei mele s-au umplut de lacrimi.

Mi-am zis: uite că Leila este gata să plângă nefericirea altora. Cu atât mai bine, astfel va uita de a ei. Gazela din Zebib, încă nepriceptă în ale trupului și ale conștiinței, mai puțin când e vorba să-și zidească încă o dată păsărică, va descoperi încercările prin care trec cele de același sex cu ea, după cum un visător descoperă noi peisaje, și poate așa se va vindeca. Obligată să asculte povești despre destine întunecate, și-l va putea analiza mai bine pe al său.

Dintr-odată, m-am descoperit ridicol de serioasă! O voce în mine râdea de se rupea și m-am auzit reproșându-mi: Ia ascultă, Zobida! Doar n-o să te transformi în vindecătoare de suflete, ori în educatoare de forță morală, tocmai tu căreia îți place să te hrănești din esențe ale epidermei, tocmai tu care ai crescut cu lapte de pulă! Zău, nu te mai recunosc, Zobida! Doar nici binele, nici răul nu te interesează, nu-i așa? Ci doar bucuria

trupului când explodează-n voluptate, a pizdei când fluidurile ei nasc stele, a pulilor când învârt pe capetele lor și astre și comete. Ehehei! Nu te neliniști, Zobida! Din dumnezeiască voie a iubirii, sufletul va fi spălat de necazuri și de spaime, ca și cerul de propria-i cangrenă. Ca și orașul Ray de dictatorul lui...

Am pus-o pe Leila să urmărească și să noteze drumurile poligamului între etaj și parterul unde fusesem găzduite. Am remarcat încă de a doua zi că făcuse o schimbare în programul legal nocturn, fără a se mai dedica în întregime unei singure soții, ci vizitând mai multe dormitoare în aceeași noapte.

În seara aceea, Leila l-a observat bătând la prima ușă, apoi la a doua, un ceas mai târziu, apoi și la a treia. Intrase, ieșise, tușise ușor, se îndreptase în vârful picioarelor către o altă încăpere, intrase, reapăruse în direcția celei de a patra, aproape târându-și picioarele. A coborât în zori, gâfâind, cu mâinile ascunse în cămașa de noapte.

— Ăsta zic și eu bărbat! i-am spus Leilei. Patru trase-n țeapă, în aceeași noapte! Chiar merită premiul pentru cel mai bun iubăreț!

Însă nu se terminase cu surprizele. O oră mai târziu l-am văzut pe Sidi făcând cale-ntoarsă și urcând în camera celei mai tinere, cu care și începuse, de unde nu s-a mai arătat până dimineață, mult după răsăritul soarelui.

— Crezi că a ajuns la plăcere cu fiecare dintre ele? m-a întrebat Leila.

— Cu siguranță. Dar ceea ce îi iscă dorința nu este atât să și-o tragă cu una ori cu alta, cât să le aibă pe toate patru la dispoziție. Asta nu mai este dragoste, fata mea, ci aritmetică. Bărbatului acestuia i se scoală la gândul că este proprietarul legal al mai multor femei.

După care am adăugat, provocatoare:

— Șmecherului i-ar putea da prin cap să ne facă și nouă onoarea... Dar după ce s-a spetit cu o asemenea cavalcadă, nu-i mai văd eu puțulina săltându-și capul din pământ.

— Și de ce nu? Ar fi de ajuns să îl facem să își schimbe itinerariul, a susurat vocea fetei.

— Te vitejești, puișor! Ai început să îți faci planuri cum să ți-

o pui!...

— Mă gândeam la tine, tanti, da' un pic și să ne mai distrăm și noi în așteptarea plecării...

Am înțeles că o obișnuisem de acum cu năzbâtiile. Și de aici până să înceapă să ghicească amănuntele vieții mele din ultimii zece ani...

— Până la urmă o să-ți uiți bărbatul! m-am făcut că o dojenesc. Și, dacă o ții tot așa, nici c-o să mai vrei să mai dai pe la facălețul lui.

— Nu e vorba aici nici de dragoste, nici de bărbat, tanti, ci doar de futut, nu m-ai învățat tu așa?

Cuvântul „futut" pronunțat de gurița asta proaspătă m-a dus cu gândul la mama Leilei. Biată Fatema, fiică-ta e pe cale să-ți scape, nici c-ai mai recunoaște-o!

Cu toate acestea, m-am prefăcut în continuare că îi reproșez:

— Îmi pare rău să te aud vorbind despre sex ca un bărbat, când, de fapt, aș fi vrut să te fac să descoperi iubirea mai romantică.

— Hai să zicem că m-ai ajutat să îmi descopăr trupul.

— Să fie oare soarta femeii de a-și pierde, odată cu această descoperire, și amintirile despre propriul suflet?

A izbucnit:

— Tanti, zău dacă te mai înțeleg!

— De parcă eu m-aș înțelege, i-am răspuns, înainte ca un hohot de râs să ne pecetluiască plăcuta complicitate.

Și totuși. Cuvintele Leilei îmi treziseră drăcușorii personali, iar corpul începuse să profite de buna mea memorie. M-am hotărât să-l am pe poligam în noaptea ce urma și, odată formulată ideea, m-a cuprins o nevoie teribilă de sex. Așa merge cu ideile: chiar aruncate-n glumă, te obligă să treci la treabă, convingându-te că sunt deja pe cale să se realizeze.

Îmi închipuiam că ar fi fost suficient să o trimit pe Leila să îl caute, imediat ce îl va vedea coborând. Mi-l va împinge-n pat și va sta de pază, că doar era obișnuită, amintește-ți, Ali!, doar nu altfel se întâmplase cu negustorul de ulei.

Am tot încercat să dau de protejata mea, însă nu am descoperit-o decât după o oră. Mi-a explicat că se dusese să

cumpere rimei din piață. Fără a mai avea timp să o cert pentru imprudența de a fi ieșit de una singură, m-am grăbit să o pun la curent cu hotărârea pe care o luasem. Am specificat că, drept recompensă, avea dreptul să stea cu ochii pe noi și am priceput că nu are de gând să facă nazuri.

Leila l-a agățat pe Sidi când acesta terminase de coborât scările și i-a comunicat că sunt în agonie și că trebuie să mă ajute cât mai repede dacă nu dorește o moartă în casă.

Sigur că urma să mor, dar de plăcere! Sidi m-a găsit culcată și pe jumătate goală. S-a lăsat pe vine la căpătâiul meu, iar eu am întins o mână leneșă, care i s-a lăsat pe genunchi, i-a mângâiat parcă fără să vrea coapsele și i-a trecut ca o boare chiar pe lângă sculă. Nu i-a trebuit mai mult pentru a uita până și de prezența Leilei, dacă nu cumva abundența de creaturi feminine de sub acoperișul lui îl adusese în situația de a le confunda cu celelalte obiecte. Drept pentru care nici că mi-a mai băgat în seamă protejata care, la doi pași de noi, urmărea, fascinată, scena. M-a luat pe la spate, fară îndoială poziția lui preferată, respirând zgomotos pe când eu îl mai plesneam peste buci ca să dea mai tare din ele și să mi-o bage cât mai adânc.

Trebuie să recunosc rezistența și puterea bărbaților care se ocupă de mai multe păsăruici în același timp. Sidi ataca fără a întâmpina rezistență, vorbea mai multe graiuri deodată, în delirul lui revenind numele soțiilor, apoi al meu, pe care părea să îl deguste cu deosebire, apăsând pe z și pe b, cu buzele lipite de ceafa mea. Soiul acesta de schizofrenie mă distra copios. Îmi spuneam că, dacă beneficiam și eu de vrednicia pe care o dovedea jumătăților lui, nici el nu ieșea în pierdere. Ca nou aleasă ce mă aflam, iată că îi îmbogățeam șeptelul, îi spoream puterea, vocea avea să îi fie și mai sigură, iar sexul va trebălui și mai bine, spre gloria proprietarului său. Fiecare pizdă participa la întărirea tot mai evidentă a facăleților lui și la amplificarea puterilor acestuia. Seară de seară, el avea să fie emirul meu, într-un harem în care ajunsesem de acum a cincea concubină!

În a treia noapte de dragoste liniștea mi s-a topit ca zahărul în apă, iar capacitatea mea de a filosofa despre binefacerile haremului a dispărut, lăsând loc unui alt sentiment pe care nu

am întârziat să îl identific: gelozia. Nu mai suportam să mi-l închipui pe Sidi mângâind și alte pulpe, sub același acoperiș cu mine, să își împartă și cu altele sămânța, să soarbă câte zece țâțe odată, să își treacă ușor buzele și să sugă nectarul și din alte sexe până când își pierdea respirația. Mi-aș fi dorit să nu mai intre decât în dormitorul meu și să nu mai mănânce decât la masa mea. Cum nu cunoșteam poligamia, ba chiar din contră, acum deplângeam acest sistem care, într-adevăr, întărea pula, dar nu făcea același lucru cu sentimentele. Aș fi vrut să fiu unica, dar eram cinci, așa că deja deliram alcătuind un scenariu pentru a scăpa de rivale.

A trebuia ca tânăra mea însoțitoare să insiste serios pentru a redeveni stăpână pe mine. Mi-a reamintit de misiunea pe care o aveam, spunându-mi răspicat că sosise vremea să o luăm din loc. A adăugat, cu un zâmbet ironic, că durerea mea de spate nu mai putea fi decât o amintire și nu mai avea cum să îmi folosească drept pretext, că doar văzuse bine ce oase zdravene am... Chemarea la realitate, care ar fi trebuit să mă facă să apreciez maturizarea la care ajunsese, m-a aruncat în cele mai rele toane cu putință.

— Nu plec sub niciun motiv, am mârâit ca o puștoaică.

Îmi știam prea bine încăpățânarea și nici că m-aș fi dat dusă dacă niște întâmplări stranii nu ar fi intervenit în viața noastră.

Soarele tocmai începuse să pătrundă prin ulicioarele părții arabe a orașului când o zarvă infernală a cuprins casa lui Sidi, cineva ordonându-i Chuchanei să le scoată pe „cele două străine". Poligamul a ieși în grabă, în cămașă de noapte, poticnindu-se de oameni în uniformă. Am fost aduse în fața lui, pe care mânia îl împiedica să mai scoată vreo vorbă. Când mi-am întors privirile pentru o ultimă oară, am ghicit patru umbre pe terasa casei.

Abia când am ajuns la postul de poliție am priceput motivul necazului. Iar acesta era Leila! Care mi-a și explicat totul cu nepăsarea specifică vârstei.

Cu câteva zile în urmă, mi-a povestit, pe când se afla pe terasă, a auzit o voce strigând-o:

— Ei! fetițo! Coboară puțin, vreau să te rog ceva.

Leila căutase să vadă de unde venea vocea și descoperise că de undeva, din Casa Ascultării.

— Coboară, te rog! Hai, coboară și vino până aici!

Coborâse, prin urmare, câteva trepte și se oprise în fața unei lucarne, însă nu văzuse pe nimeni, chiar dacă vocea tot se auzea:

— Pot să îți cer un serviciu?

Leila îngăimase:

— Vă rog! Cine sunteți...?

De sub ușă apăruse un plic:

— Ia scrisoarea și du-o la adresa scrisă pe plic.

— Nu cunosc orașul și nici nu știu să citesc...

Vocea devenise mai insistentă, înăbușită aproape:

— Te rog! Pentru numele lui Dumnezeu! De asta îmi depinde viața!

Un zgomot de pași o făcuse să înțeleagă că persoana care i se adresase se îndepărta rapid undeva, în interiorul clădirii.

Cu o zi înainte de a fi anchetate, o prizonieră din Casa Ascultării mărturisise sub tortură că îi trimisese iubitului ei o misivă cu ajutorul unei fete care locuia în clădirea din față. Îndrăgostitul răspunsese chemării, prizoniera îl dăduse drept fratele ei, iar gardiana, care nu mirosise nimic, îl lăsase să intre fără a-și face probleme, în așa fel încât cei doi porumbei petrecuseră noaptea împreună. Numai că, de dimineață, sosi pe neanunțate soțul femeii care, descoperind înșelătoria, vrusese să dea foc Casei Ascultării. Fusese dată alarma și poliția primise ordin să ne aresteze pentru complicitate. În confuzia creată, o luaseră și pe servitoarea neagră, pe Chuchana.

Tot așa am aflat și eu adevăratul motiv pentru care Leila, cu puțin timp mai înainte, alergase pe străduțele cartierului arab după rimei pentru ochii ei cei frumoși...

Închisoarea pentru femei se găsea la ieșirea din acea parte a orașului, nu departe de Poarta Regretelor. Nici nu-i trecusem bine pragul, că am și auzit tot felul de țipete și am văzut niște jandarmi în uniforme portocalii împingând în fața lor un grup de femei îngrozitor de fardate, unele abia mai ținându-se pe picioare din cauza alcoolului, altele proferând un lung șir de

înjurături la adresa oricărui purtător de kaffiyeh pe care-l întâlneau.

Am fost aruncate într-o celulă de la subsol şi uşa a fost încuiată după noi. Nici nu am avut timp să mă gândesc bine la amănuntele locului unde eram deținute, că negresa a și izbucnit în lacrimi:

— Ce s-a-ntâmplat?

— Puşcăria, puşcăria... repeta aceasta cu ochii daţi peste cap. Or să mă omoare...

M-am uitat la Leila, care nu părea deloc afectată. Consecinţele prostiei pe care o făcuse păreau mai degrabă să o distreze, iar faptul că era închisă îţi dădea senzaţia că îi sporeşte mai mult curiozitatea decât spaima. Mi-am spus că acesta este unul dintre puţinele lucruri pentru care invidiez tinerii: lipsa de amintiri şi efemeritatea grijilor!

Nu la fel se întâmpla cu negresa, care nu mai înceta cu plânsul. M-am apropiat de ea şi am luat-o în braţe. Ne aşezaserăm toate trei pe singura rogojină din încăpere. Ni se dăduse şi o lumânare ca să vedem cât de cât. Chuchana şi-a şters lacrimile şi şi-a cerut iertare pentru suplimentul de tristeţe.

Îi auzeam glasul fară a-i vedea ochii aţintiţi în flacăra lumânării şi nu ne-a trebuit mult pentru a descoperi că femeia aceea, pe care o credeam atât de calmă şi de neapăsată de nimic, avea pe suflet o povară grea.

Învinsă de nenorocire, ne-a mărturisit-o:

— Acum, că tot mi se face praf viaţa, mai bine să vă spun totul. Poate că Providenţa m-a băgat într-o asemenea încurcătură doar pentru a-mi linişti conştiinţa.

S-a întors spre noi:

— Soarta m-a obligat să practic o meserie ruşinoasă, a început dintr-o bucată, privindu-ne cu atenţie, ca şi cum ar fi vrut să afle fără întârziere dacă suntem în stare să îi suportăm mărturisirea.

Am observat că Leila şi-a coborât privirile, însă eu nu m-am mişcat, privind-o ţintă, la rândul meu, pe negresă şi constatând pentru întâia oară cât de fine îi erau trăsăturile, observându-i

apoi degetele lungi, tăiate ici și colo, privirea tristă care m-a făcut dintr-odată să îi înțeleg întregul ei trecut mizer.

Venise dintr-o țară vecină și purta un nume care desemna prin locurile acelea urmașii sclavilor: Chuchana. Plecase într-un an secetos, în care stăpânul ei nu o mai putuse ține. Se lipise de un grup de misionari, după care își câștigase viața pretinzând că știe să vindece sterilitatea, până în ziua în care făcuse o pasiune nebună pentru un bărbat care pretindea că o iubește și pe care îl urmase până la Ray. Își zicea că, în sfârșit, a găsit omul hărăzit ei și, pe deasupra, și un acoperiș deasupra capului. Individul, însă, o dusese într-un han rău famat, obligând-o să se prostitueze și nemaitrecând pe la ea decât ca să îi ia banii.

Chuchana a evadat într-o bună zi, refugiindu-se la o proxenetă care o inițiase în tainele meseriei. O învățase cum să se miște într-un caftan, în haina aceea lungă până-n pământ, dar, în cazul ei, despicată de-a lungul fiecărei coapse, cum să le zică Mulay, ca unor principi, tuturor clienților, cum să se folosească de alcool și cum să danseze. A urmat cu aplicație metodele seducției, clipirile din ochi, mișcările provocatoare din șolduri, tremurul pântecelor, limba trecută iar și iar peste buzele nevinovate și înflăcărate totodată, apoi patul și feluritele moduri de a-l utiliza, de a desface picioarele, de a înghiți sexul bărbatului și de a simula orgasmul.

Chuchana părea că se sufocă. Simțea nevoia de a enumera tot șirul de maltratări la care o supuneau clienții, maniera sadică în care o loveau și își lăsau fecalele pe trupul ei, scabroșii care i se urinau pe figură, bolnavii care nu puteau termina decât dacă o călcau în picioare, o batjocoreau, îi legau mâinile și picioarele, o biciuiau peste fese până când îi dădea sângele, strângându-i sfârcurile cu cârlige de rufe, răzându-i părul de pe pubis, uneori și genele, uite-așa, fiindcă altfel nu li se putea scula, drept credincioși, după cum se părea, care, cel mai adesea, creșteau o droaie de copii în respectul Profetului și al Coranului, dar care nu aveau nici cea mai mică rușine în a terfeli onoarea altor femei, câtă vreme demnitatea alor lor era neîntinată.

Unii visau să fie sodomizați de alți bărbați, a continuat

negresa, dar nici nu puteau, nici nu îndrăzneau să o facă și atunci îi cereau să îi înfofolească în dantele și în mătăsuri, să se prefacă ea că este bărbat și să le bage orice în cur, până când începeau să geamă ca niște nebuni.

— Ah, dacă i-ați fi văzut pe virtuoșii aceia de zi, cum ajungeau cei mai mari ticăloși în miez de noapte! Fățărnicie și aparență, nimic altceva! Indivizi putrezi, bolnavi, fără scrupule imediat ce vine vorba despre sexul lor.

În unele nopți, ca să mai scape de coșmarurile trăite cu ochii deschiși, dar și de bătăile poliției, Chuchana se deghiza în bărbat, își arunca pe umeri un burnuz și se strecura prin baruri, unde putea să bea fără a fi recunoscută. Până în ziua în care a fost supusă celei mai dure încercări: un client care venea cu regularitate a lăsat-o gravidă, cu toate amuletele pe care i le confecționase patroana.

Aceasta a ținut-o închisă până i-a venit vremea să nască. Apoi i-a smuls copilul – nu a știut niciodată dacă era băiat sau fată –, l-a învelit într-un șal, l-a culcat într-un coș și l-a lăsat în fața unei moschei.

Din acel moment, negresa a ajuns să își urască pe veci meseria, a fugit și și-a găsit adăpost sub cupola unei zauia.

— Pe mormintele sfinților, chiar e haram! a întrerupt-o Leila, încă pătrunsă de crize accidentale de virtute.

— Nicidecum, frumoaso, i-a explicat negresa. Funcția sfinților este să intermedieze între Dumnezeu și restul lumii. Unii dintre ei sunt vestiți și fiindcă apără fetele, iar mila îi face să își îndrepte privirile mai ales spre păcătoasele dintre care și eu fac parte.

La zauia se împrietenise cu o altă prostituată. O floare de femeie pe nume Azriyya, aparținând unui trib care își supunea fiicele unui ritual ciudat, obligându-le să plece în țările vecine pentru a-și perfecționa cunoștințele în ale sexualității, primindu-le înapoi după aceea ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat.

Într-o seară se hotărâseră amândouă să întreprindă o expediție de pedepsire a proxenetei care îi furase copilul. După ce reușiseră să intre în bordel, o învinețiseră, îi stropiseră patul

cu benzină, dăduseră foc și o luaseră la fugă. Dar, vai! Jandarmii emirului le luaseră urma și, dacă Chuchana reușise să scape, Azriyya nu avusese același noroc. Câteva zile mai târziu, întreg orașul vorbea despre târfa care fusese biciuită în fața Porții Regretelor până când își dăduse sufletul.

Ca și noi, Chuchana se dăduse drept ghicitoare în palmă în fața cadiului și așa obținuse adăpost la acel bărbat steril și superstițios, care nu refuza nicicând ospitalitatea unei anumite categorii de călători care se presupunea că îi vor aduce fericirea și fecunditatea în casă.

— Pentru moment, nu pare să fi funcționat cu adevărat, a remarcat Leila care nu își mai revenea din șoc.

Dimineață la prima oră am auzit deschizându-se ușa și un jandarm cu zâmbetul luminat de portocaliul uniformei ne-a făcut semn că suntem libere, fără însă a ne mai da o altă explicație.

Am presupus că, în generozitatea lui, Sidi acceptase să o primească înapoi pe Chuchana, plătindu-ne și nouă eliberarea. Negresa nu a bănuit nimic, fiindcă de multă vreme își pierduse încrederea în bărbați și în motivele care îi făceau să acționeze. Ne-a strâns la piept, jelindu-și în tăcere copilul pierdut.

— Vino cu noi, i-a propus Leila.

— Nu sunt făcută pentru aventură, ci doar pentru a-mi întoarce amintirile pe toate fețele. Și, cum să-ți spun, pot face asta câte zile mi-au mai rămas de trăit.

Odată rămase doar eu și Leila, m-am întrebat cu voce tare:

— Nu cred sub nicio formă în generozitatea dezinteresată a lui Sidi. De ce o fi intervenit ca să ni se dea drumul?

Leila a izbucnit în râs, iar eu am căzut ca din înaltul cerului auzind-o explicându-mi, cu privirile strălucind batjocoritor:

— Din cauza mea!

— Cum așa, din cauza ta?

— Când ne-au arestat, i-am făcut ochi dulci unui polițist care se tot uita lung la mine...

— Nu e rău, ai și învățat să faci avansuri bărbaților...

— Și l-am rugat să îi transmită un mesaj lui Sidi.

— Ce mesaj?

— Să ne plătească imediat cauțiunea, dacă nu nevestele o să-i afle totul despre unele vizite ale lui prin dormitoarele noastre...

— L-ai amenințat că îl denunți soțiilor? Dar la mine nu te-ai gândit, la mândria mea, dacă ar fi refuzat târgul?

M-am prefăcut că sunt supărată dar, în realitate, pur și simplu descopeream tot mai liniștită capacitatea previzibilă a protejatei mele de a se folosi de spaimele masculine.

— Bine-ai făcut, fata mea, i-am spus în timp ce ne îndepărtam de Poarta Regretelor. Viclenia aduce putere, iar puterea este o modalitate de a trăi deasupra bărbatului, nu sub el.

Și am adăugat:

— Din fericire, în curând vom sosi la destinație. Alte peripeții ne-ar fi putut compromite misiunea.

În sfârșit, am ajuns la Ranger! Ce straniu orașul acesta, în care presupuneam că vom pune mâna pe Zubida! Tăcut, dacă nu puneam la socoteală zgomotul valurilor și adierea necontenită, ca un cântec auzit în surdină, a vântului. Străduțele care coborau abrupt către micul golf păreau că se îndreaptă în fugă spre ocean. Până și cartierele, strânse unele în celelalte, dădeau senzația că stăteau să se arunce în apa mării.

Am mers de-a lungul Străzii Remușcărilor, am trecut prin fața Casei Uitării și am intrat în Fundătura Suspinelor: totul te trimitea cu gândul la o cetate a fantomelor, unde niște aezi invizibili s-ar fi așezat la fiecare răspântie pentru a spune câte o poveste. „E un oraș de marinari și de pescari, de oameni cu ochii întunecați ca străfundurile apelor, ne-a spus un bărbat așezat pe o bancă, privind spre orizonturile oceanului. Într-o zi, când nici nu s-a luminat bine, fiecare pleacă în barca lui, neștiind dacă se va mai întoarce. Marea îi iubește atât de mult, încât cu greu poate fi convinsă să îi dea înapoi femeilor lor! Și are dreptate, fiindcă acestea sunt atât de urâte, încât e preferabil să mori în brațele valurilor decât ale unor asemenea maimuțe!”

— Și tocmai aici a hotărât Zubida să se stabilească? m-a întrebat Leila.

— Fără îndoială, i-am răspuns veselă. Orașul acesta pare una cu misterul însuși!

Ne-am decis să tragem la o pensiune care aparținea unui evreu numit Azul, cu care ne-am împrietenit foarte repede. Privirea lui șireată, capacitatea de a ghici gândurile femeilor, ne-au încurajat să îl punem la curent cu motivul secret al sosirii noastre. Ne-a liniștit, sfătuindu-ne să vizităm orașul, în timp ce el se însărcina să o găsească pe Zubida. Nicio femeie din Ranger nu va da înapoi și îi va oferi informațiile necesare, fiindcă toate recurseseră la serviciile lui pentru a le spiona bărbații.

— Dumnezeu este pe cale să ne ușureze încercarea, mulțumită acestui fiu al lui Moise, a zis Leila de parcă s-ar fi rugat. Meritam un asemenea deznodământ după atâtea zile obositoare și atâtea...

— ... surprize, nu m-am lăsat. La capătul cărora, probabil, încă nu am ajuns!

— Ba, eu nădăjduiesc că da, dragă tanti! Chiar a sosit momentul să o găsim pe Zubida. Suntem plecate de aproape douăzeci de zile. Familia îmi este, pesemne, neliniștită și la fel și soțul meu.

— Haide, vino!

Am împins-o înainte ca să nu mai aibă timp să își amintească de ai ei și să se înmoaie dând în plâns.

Cum nimeni nu ne cunoștea pe acolo, iar locul părea deschis către celelalte zări, poate și din cauza vecinătății oceanului, i-am propus să ieșim descoperite. S-ar fi putut paria că Leila va fi luată exact drept ceea ce era, o străină adică, într-atât fizicul rangerezelor, după cum am verificat, era de deosebit de frumusețea zebibienelor.

M-am înșelat, însă. În douăzeci și patru de ore, toți cei din împrejurimi au aflat că fata era și ea musulmană și s-au apucat să o urmărească pe străzi ca niște somnambuli, neștiind prea bine dacă ar fi trebuit să o admire ori să o condamne pe credincioasa aceea a Profetului lipsită de văl, să o curteze ori să o linșeze, destrăbălată cum era, pentru unii, curajoasă sau inconștientă pentru alții. S-au găsit și câțiva bărboși care să se întoarcă și să scuipe în urma ei, firește, însă toți ceilalți drept

credincioși din Ranger s-au mulțumit să psalmodieze la trecerea fetei zicala: „Allah este frumos și iubește frumusețea!”

A doua zi l-am zărit alergând spre noi, vesel, pe bătrânul Azul. Ne-am închipuit că o găsise pe Zubida. De fapt, se grăbea să ne anunțe că tocmai luase pulsul cetății care, se jura pe marele Moise, se simțea de departe din cauza Leilei mele, fiindcă toți rangerezii, fară excepție și în același timp, se îndrăgostiseră nebunește de ea! I-am răspuns că așa ceva nu poate fi decât o glumă, dar el m-a invitat să îi verific spusele.

Efectiv, de cum își scotea nasul pe stradă protejata mea, aveai impresia că rumoarea orașului scade, lăsând loc cântecului rafinat al vântului. Când cobora din casă, ferestrele magazinelor pocneau, ușile se deschideau și bărbații își țeau capetele, căzând în păcat îi pofida voinței lor. Așa că i-am zis fetei:

— E de ajuns să rămâi pe aici câteva zile pentru ca plimbările tale să ia, ritmic, pentru ei, locul rugăciunilor. Nu o să se mai uite nimeni după vapoarele care pleacă în larg, ci după trupul tău unduind de-a lungul falezei, la părul tău dansând pe aripile brizei. Iar eu voi merge în urma ta pentru a-i descuraja pe cei prea înfometați de tine, prea cuprinși de dorințe de nestăpânit.

Deocamdată, mă convinsesem definitiv asupra extraordinarei frumuseți a fetei și a necesității de a o apăra.

La întoarcere, Azul ne-a anunțat că se făcuseră pariuri pe tema cine va reuși cel dintâi să se apropie de Leila, să îi spună câteva cuvinte ori să îi smulgă un surâs: tații intraseră în concurență cu fiii, servitorii cu stăpânii, iar adolescenții își exasperau iubitele tot amintindu-i numele. Pe sub văluri, mutrele maimuțelor fierbeau de gelozie și de ciudă.

— Din fericire, Dumnezeu ține arăboaicele sub cheie! a izbucnit Azul în hohote de râs. Dacă le-ar fi lăsat libere, ce-ar mai fi semănat ele blestemul și-ar mai fi recoltat scandalul!

Ia te uită! Și israeliții folosesc același cuvânt: blestem!

Azul a considerat că e o bucurie pentru el să plătească din propriul buzunar o namilă de negru care să ne asigure securitatea, timp în care a continuat căutarea Zubidei.

Seara, când tocmai ne pregăteam să plecăm din patio pentru

a urca în camerele noastre, la culcare, un bărbat cu aer de străin a bătut la poarta pensiunii. Spre marea mea mirare, nu a aruncat nici măcar o privire spre Leila. Din contră, ochii lui albaștri se opriseră la mine. Nici eu nu i-am coborât pe ai mei, scrutându-l pe bărbatul acela care părea plin de vigoare și trebuia să fi avut vreo treizeci de ani, îmbrăcat într-o cămașă de un alb impecabil și încălțat cu niște pantofi mari, negri.

Am făcut în așa fel încât să trec cât mai aproape de el, prefăcându-mă că dau să ies și că, apoi, mă răzgândesc. Nici atunci nu și-a descleștat buzele, dar în privire i s-a aprins un fel de tandrețe pe care rareori am văzut-o la vreun bărbat. Mi-am desfăcut un colț al vălului și i-am zâmbit.

Când am ajuns în cameră l-am văzut sprijinit de cornișa din fața geamului meu, cu ochii țintă la el.

Noaptea l-am visat. Ne plimbam amândoi pe nisip, braț la braț. M-a suit pe puntea unui vas și am trecut oceanul. Nu mai auzeam nici vântul din Ranger, nici glasul muezinilor. Mă ținea de după mijloc și apăsarea palmei lui mă înnebunea și, de dimineață, sexul mi se zbătea mai ceva decât inima.

M-am sculat ușoară, cuprinsă de bună dispoziție. Tânărului pe care-l zărisem în ajun nu părea să îi pese de vârsta mea. Puteam paria că nu ar fi încercat să afle nici de unde vin, nici care îmi era trecutul, nici câți fluturi mi-au căutat nectarul prin pistil. În ochii necunoscutului nu puteam fi altceva decât o nouă femeie, o nouă iubire. Așadar nu mi-am încheiat viața, mi-am șoptit cu obrajii îmbujorați de un vânt tineresc, pe care îl datoram privirilor Străinului.

Leila dormea. Eram sigură că, în vis, defila prin fața întregului oraș, cu mersul legănat, cu ținuta mândră, simțindu-se la largul ei în trupul care îi devenise cea mai potrivită dintre haine. În trecere, culegea complimentele ca pe niște scoici din nisip. Șoaptele acelea o numeau frumoasa, preafrumoasa, iar ecoul lor avea să o urmărească până la trezire, pentru a conștientiza o dată pentru totdeauna că așa și era.

La drept vorbind, Ali, nu mai știu dacă ceea ce îți povestesc a fost visul ei sau al meu...

Două vești proaste ne-au parvenit în același timp. Cea dintâi

o privea pe Leila: rețeaua de cotoroanțe a lui Azul o căutase fără rezultat pe Zubida. Singura speranță rămânea știrea primită de la familia unui bogat negustor de pește, care afirma că fusese găzduită acolo o femeie cu numele acela, originară din nord, dar că plecase cu două săptămâni în urmă spre sud, către oaza Sabia.

Cât despre mine, am aflat că Străinul părăsise și el orașul. Azul, care a avut delicatețea de a nu-și arăta mirarea în fața întrebării mele, presupunea că o luase tot pe drumul care ducea la Sabia, unde se oprise un grup de muncitori de aceeași nație.

Leila și-a luat fața ei de zile triste, pe când mie îmi pierea cu totul gustul pentru locurile în care ne oprisem. Din dorința de a mângâia fata, dorință ce se adăuga amărăciunii de a-mi vedea visurile neîmplinite, ni s-a risipit întreaga plăcere de a mai rămâne în Ranger, așa că ne-am hotărât să plecăm.

Părăsind litoralul, Leila și-a mai întors privirea de câteva ori, ca pentru a păstra cât mai bine amintirile din orașul care i-a aruncat la picioare tot atâtea laude câte valuri aduce marea la țărm.

Am privit-o mergând alături de mine cu pasul la fel de greu ca inima mea. Să își fi dat seama de slăbiciunea pe care o dovedeam pentru necunoscutul acela?

Peisajul s-a schimbat dintr-odată. Vegetația s-a rărit, nisipul părând să se întindă la nesfârșit. În aer nu se zărea nicio pasăre. Nici vorbă să sclipească vreo boabă de rouă pe vreo frunză. Pesemne că Dumnezeu blestemase pământurile acelea, dacă le-a lăsat pielea pradă vânturilor și furtunilor, fără măcar acoperământul vreunui tufiș, singura lor apărare fiind nisipul și tăcerea.

Mi-am ridicat privirile către cer și mi-am scos vălul. Picături de sudoare îmi străluceau pe față, iar transpirația mi se scurgea până-ntre fese. Presupunând că Allah stă și se uită la noi cum înaintăm ca două furnici, virgina asta și cu mine, am mormăit:

— Dumnezeule mare! Puteai să fi făcut cumva să mă nasc într-o țară mai înțelegătoare, unde poate aș mai fi suportat vălul!

Leila s-a uitat uimită la mine. Se obișnuise deja să mă audă

vorbind despre sex, dar să mă răstesc la Cel de Sus în termeni atât de puțin reverențioși evident o șoca.

Fără a mă opri, i-am explicat că în ținutul meu natal, al berberilor, stăteam deseori de vorbă cu Dumnezeu, care ne era la fel de familiar ca vecinul de peste gard. Ciobanii îl strigau de departe, la fel cum făceau și cu turmele, cei care se împiedicau îi reproșau că le-a pus capcane în drum, bețivii își puneau întreaga speranță în El pentru a nu se rătăci, țăranii aruncau pietre înspre cer în zilele în care nu ploua, iar femeile se urcau pe terase pentru a putea sta la taclale cu El de la egal la egal, cu gesturi largi, ba, uneori, și cu înjurături. Verii mei își treceau timpul închipuindu-și casa lui Allah, în care acesta se presupunea că ne va primi după moarte. Căutau să mobileze cerurile cu personaje născocite de imaginația lor, se fofilau în fața tuturor celor ce stăteau la coadă pentru a căsca gura înaintea oricărui alt credincios la huriile promise, rezervându-și-le pe cele mai frumoase, și, în același preț, îl mai și descriau pe Cel de Sus cu barba Lui de lână bine scărmănată, cu haina țesută de mânuțele îngerilor și ale zânelor, cu picioarele goale ori în sandale ieftine, sigur așa trebuie să fi fost, iar râsul său pișicher ori mânia erau atât de puternice, încât îl făceau să împroaște cu salivă ca o aversă a cerurilor! îl vedeau în picioare, în fața porților regatului Său, scrutând hoardele de credincioși care așteptau răbdători la cozile gigantice, în vederea ultimului examen, al Judecății de Apoi, defilând unul câte unul, curioși și intimidați, admirându-l pe Unicul, înconjurat de profeții angajați ca sfătuitori, distribuind comentarii și verdicte, dojeni și gesturi de aprobare, într-o căldură de-ți venea să renunți de tot la Eden!

— Cum zicea tata: „Allah este stăpânul nostru din ceruri, putem să-L fluierăm, să-L umplem de reproșuri, să nu mai avem încredere în El, să-l aruncăm un papuc în meclă, ca să ne simțim bine. Dar apoi trebuie să îngenunchem și să îl implorăm să ne ierte, să-L mai îmblânzim cu câte o rugăciune, să-L chemăm în ajutor din toată inima". Dacă nu ar exista, chiar ți-ai pune problema cu cine-o să mai stai la taclale, cu cine-o să te mai ciondănești! Fiindcă nu se supără niciodată pe noi. O știm

prea bine, iar tăcerea Lui e grăitoare, semănând cu glasul porumbeilor.

— Păi, ce, porumbeii au glas?

— Se pare că da, din moment ce îi aparține lui Dumnezeu. Numai că înțelepciunea Lui depășește puterea noastră de înțelegere!

Știam că îi răspunsesem aiurea, dar vroiam și eu să îi fac o plăcere lui Allah, să-i fac un pic cu ochiul, să-i aduc o ofrandă numindu-l responsabil de toate lucrurile care ni se întâmplă, cărora, pur și simplu, nu le pricepeam eu cauzele.

Ei, și Dumnezeu trebuie că nu a rezistat farmecului din cuvintele mele și mi-a iertat obrăznicia, fiindcă a scos în calea noastră o caravană care exact în oaza Sabia mergea. Am fost prezentate șefului, un bărbat de vreo cincizeci de ani cu un turban albastru, de trei ori înfășurat în jurul capului, care ne-a acceptat în convoi.

La primul izvor ne-am oprit și am cinat frugal, curmale și carne uscată. După care toți au făcut cerc în jurul unui tânăr povestitor, care s-a așezat pe o rogojină, a rostit cea dintâi formulă a mulțumirilor adresate Celui de Sus, după care, în versuri și rime, a început să depene întâmplări din timpuri străvechi, din viețile regilor și ale semințiilor, ale prinților, dar și ale ocnașilor, ale preafrumoaselor și ale bestiilor, ale păcătoșilor și ale drept-credincioșilor.

M-am uitat la Leila. Sorbea din ochi spusele poetului-povestitor, ca pe niște peisaje încântătoare. Pentru întâia oară descifram dragostea ei pentru cuvinte, dar eram departe de a ghici în ce măsură tocmai aceasta avea să o piardă.

Totul a continuat în același mod timp de o săptămână. Noaptea ne odihneam, ridicam tabăra înainte de răsăritul soarelui și ne mai opream când începea canicula de prânz.

Am și ocolit unele oaze, precum aceea de la Bandar, condusă de vărul califului din Samara, un anume Taleb, care se îndepărtase de tribul lui și despre care umbla vorba că era de-a dreptul un sfânt cu nenumărate virtuți. Se hrănea cu scoarță de copac, se plimba gol, doar într-un soi de cămeșoi lung, fără mâneci, din lână și își lăsase o barbă care-i cobora până la buric,

în aşa fel încât cei care mânau cămilele, când îl întâlneau printre dune, îşi închipuiau că era vorba despre un djinn al nisipurilor şi îşi luau picioarele la spinare. Taleb dorea să se respecte toate poruncile Domnului, la care mai adăugase şi unele ale sale, considerând că oamenii din ziua de azi nu fac destul pentru a-l bucura pe Cel de Sus. Era de părere că trebuie readuse în actualitate sclavia, îngroparea de vii a fecioarelor şi condamnarea la moarte prin sfâşiere a amatorilor de alcool. Interzisese cântecul, dansul şi desenul, astfel încât oaza lui era supranumită „Cimitirul viilor“.

Dimpotrivă, în caravana noastră femeile cântau, punându-şi o palmă pe obraz şi una în dreptul inimii, balade deosebit de frumoase, în care era vorba despre chinurile şi bucuriile iubirii. Îmi ziceam că acele cântece vor dispărea, probabil, peste ceva vreme, nu doar din vina falşilor profeţi, dar şi pentru că dragostea nu va mai fi la modă. Cam asta spunea şi tânărul povestitor, încurajând astfel femeile: „Cântaţi, cântaţi! Curând bărbaţii vor închide cuvintele libere, cuvintele care se lipesc de trupuri, saliva gazelelor, cerneală preferată a poeţilor!”

Lângă mine, Leila se topea de plăcere.

Tatăl tânărului l-a chemat, prefăcându-se că îl ceartă în faţa tuturor:

— Băiete, eu te-am crescut ca să conduci caravane, nu cântece! Mi-aş fi dorit să înveţi de la cămile tăcerea şi răbdarea pentru ca, până la urmă, să te recunoască drept stăpânul lor, şi uite că ai ajuns caidul cuvintelor. Martor mi-e diavolul că nu am reuşit să te educ!

Apoi a izbucnit în râs şi, printre celelalte feţe acoperite de văl, se putea distinge şi cea a nevestei lui, luminată de aceeaşi bucurie complice.

În asfinţitul celei de-a şaptea zile de drum, am zărit apărând o pădure de palmieri şi ocrul unor zidiri din pământ ce străluceau sub ultimele raze ale soarelui.

— Sabia! Sabia! i-am auzit strigând pe conducătorii de cămile din fruntea caravanei.

Ni se vorbise despre o aglomerare de corturi şi firește că am fost uluite să descoperim un oraş în toată puterea cuvântului,

care se întindea cu generozitate în craterul unei dune uriașe.

Figura Leilei s-a umbrit. Din ochi și-a căutat poetul. Amir, fiindcă așa îl chema, își exprimase public temerea că două femei singure, care ar fi intrat în Sabia căutând găzduire, ar fi riscat să trezească o curiozitate excesivă.

Șeful caravanei a fost cel care a hotărât, ordonându-i fiului său să ne însoțească în oraș, dar să ne aducă înapoi seara, jurându-se că nu ne va lăsa să îi părăsim decât după ce aveam să găsim o gazdă sigură în oază.

Ceea ce am și făcut. Numai că, dacă ospitalitatea lor eram dispusă să o accept, pe Amir l-aș fi refuzat să ne însoțească. Nu vroiam ca tânărul să afle motivul călătoriei noastre. S-a dovedit însă înțelegător și discret, atitudine pe care am pus-o pe seama poeziei, ocupație care trebuie că îl salva de prea multă curiozitate în fața realității.

Membrii caravanei ne-au spus că Sabia se dezvoltase dintr-odată și fără știrea locuitorilor săi, pentru că în nisipul ei, în primul rând, fusese descoperită Comoara. Cei cu ochi albaștri își făcuseră apariția ca prin farmec, iar valiul i-ar fi lăsat să sape oaza și până în fundul pământului. Albii semnaseră cu două mâini actele necesare, zâmbind și făcând plecăciuni, promițând că vor garanta confortul și liniștea populației. Și s-au apucat să extragă Comoara pentru a construi piste de aterizare, apoi șosele, poduri, ba chiar și cazinouri. Acum plănuiau să facă să țâșnească apă din nisip și să acopere deșertul cu mari suprafețe lichide, pline de pești.

Locuitorii care își aveau aici baștina de generații întregi au fost la început circumspecți, însă nu a trecut mult până când au cedat și ei în fața promisiunilor albilor. Până la urmă, ce aveau să le ia lor străinii? Ce le mai puteau răpi aceștia, care să nu le fi fost oricum răpit de soarta nefericită care însemna: un cer blestemat din care nu cădea nici măcar o picătură de apă și pământuri pe care nu creștea nimic? Cel puțin, de acum puteau lenevi la umbra palmierilor, făcându-și siesta și visând la sexe fierbinți de femeie, în timp ce oamenii cu ochi albaștri vor veghea cu toată grija necesară. Și fiindcă străinii se ocupau de toate, nu mai era nevoie nici să își trimită copiii la școală, nici

să îi învețe vreo meserie.

Și uite așa nu și-au mai băgat oaza în seamă și au renunțat să mai aibă grijă de curmali. Degeaba i-au avertizat cei bătrâni: „Fiți atenți! Arta noastră rupestră se va pierde, legendele ne vor cădea îi uitare, poveștile ne vor aluneca, o dată pentru totdeauna, în noaptea timpurilor, vestigiile ni le va înghiți nisipul, copiii ne vor vorbi o limbă fară niciun gust, plină de cuvinte noi, care parcă ar fi luat râie, un idiom ciudat pe care nu îl vom mai înțelege, și s-ar putea...“ Dar degeaba...

Era de ajuns să treci, fie și în grabă, prin Sabia pentru a ți se confirma spusele membrilor caravanei. Ne-am mirat să vedem cum se însuflețește oaza la căderea nopții și am aflat că, de la sosirea ochilor albaştri, locuitorii dormeau ziua, deschizându-și pleoapele abia pe înserat. Abia atunci dădeau la o parte perdelele dughenelor, stropeau cu apă în fața pragurilor, puneau cafeaua la foc mic, se așezau în fața magazinelor, cu fesele lăbărțându-li-se moi pe sofale largi, trăncănind despre nu se știe ce drame care tulburau țările vecine, căscând de plictiseală, fiindcă nu aveau ce face, apucându-se să joace cărți și luând câte o pauză pentru a calcula cât le-au mai adus străinii în timp ce ei sforăiau. Sugând din narghilele, se uitau la stelele care pâlpâiau printre rândurile de buticuri, fericiți că sunt așa cum sunt, mulțumindu-i lui Allah că le-a permis să existe fară să se mai obosească în vreun fel. Toate acestea înainte de a se întoarce acasă și de a-și călări nevestele.

Cât despre acestea, erau atât de mulțumite de noua lor viață, încât nu ar fi dat-o nici măcar pe paradis. Se plimbau incognito sub protecția vălului, căscau gura la vitrine și cheltuiau, cheltuiau... Drumul prin magazine ajunsese rațiunea lor de a fi, dovada că existau. Se atașaseră de țesăturile străine, de medicamentele străine, de ustensilele de bucătărie străine, de săpunul străin, articole pe care le așezau în coșuri străine, în băi placate cu marmură străină unde își țineau balsamurile de import cu care-i dădeau părului strălucire, deși nu îl arătau nimănui și asta nu din motive religioase, ci fiindcă nu doreau să se amestece cu servitoarele aduse de prin Africa ori Asia, care erau obligate să iasă cu capul descoperit, femei de categoria a

doua ale căror plete se considera că nu pot avea niciun efect asupra sexului bărbaților, ca de altfel nici inimile lor de sclave! Dar exact aici se înșelau la greu, evident, bărbații nescăpând nicio ocazie pentru a și-o pune cu subretele și cameristele peste tot pe unde le puteau înghesui.

Leila și cu mine tocmai treceam prin fața unei căsuțe vopsite în ocru galben, pitită la capătul unei fundături, când o femeie cu tot atâta aur în gură cât în vitrina unei evreice și-a ițit capul pe poartă. S-a aventurat apoi în stradă, ne-a strâns în brațe ca și cum ne-ar fi cunoscut de când lumea și ne-a zis, înainte de a ne fi trădat noi prin cine știe ce vorbe:

— Știu pe cine căutați. A fost o Zubida în cartierul nostru, dar a plecat.

Aflasem eu că vânturile deșertului sunt indiscrete și gură spartă, dar trebuia să admit că locuitorii din Sabia își pierduseră abilitatea mâinilor în favoarea sensibilității urechilor!

Însă, dacă oaza cunoștea motivul sosirii noastre, cine ne-ar mai fi putut ajuta? Nimeni, după toate aparențele, fiindcă de fiecare dată o luam de la capăt fără a primi un singur indiciu despre direcția în care se îndreptase Zubida.

Spre marea mea mirare, Leila nu a mai părut tot atât de nemulțumită ca la Ranger, aflând despre plecarea legătoarei de himene. Se întorcea la caravană cu pasul prea ușor pentru cineva copleșit de eșecul căutării.

Totuși, ne-am continuat cercetările, însă, de fiecare dată, tot degeaba. Abia atunci Leila s-a declarat sătulă și obosită. Bâzâia afirmând într-una că și-a pierdut speranța și înjura de toți dumnezeii fiindcă nu o descoperisem pe Zubida. Descurajarea ei mă pusese pe gânduri. I-am zis: „Uite ce e, nu sunt în joc nici himenul, nici onoarea mea, și nici bărbat nu am acasă care să mă aștepte!" Și atunci, de ce voia să abandoneze?

S-a ferit să îmi răspundă. Am remarcat însă, încă o dată, că era de ajuns să ne întoarcem la caravană pentru ca starea de spirit să i se schimbe. Alerga și se așeza în fața cortului, cu chipul strălucitor, sorbindu-l din ochi pe poet care, când o privea cu atenție, când se apleca deasupra măsuței lui de lemn.

A trebuit să mă plec în fața evidenței. Încă de când sosisem,

Leila trăgea cu ochiul tot mai des la oglinjoara pe care o agățase de un fald al cortului, studiindu-se în apele ei în căutarea unor haine care să îi vină cât mai bine, fară a mai trece pragul decât după ce se pieptăna, își făcea ochii cu rimei și își înnoda cât mai drăguț baticul de pe frunte.

Și apoi poza parcă lui Amir, care părea că deja era în așteptarea ei, așezat pe o șa de cămilă, în fața cortului său, cu o călimară pusă într-o gaură făcută în nisip. O privea, se apleca pentru a scrie, apoi se uita iarăși la ea. Frumusețea tânărului m-a impresionat, de parcă atunci l-aș fi descoperit. Nici că mai văzusem păr de un negru atât de închis, buze mai pline și privire mai profundă, de-ai fi zis că s-au refugiat toate misterele în ea!

Într-o după-amiază, când mă întorceam de la Sabia, unde mă dusesem singură, Leila a lăsat să-i scape:

— Nu pentru a-mi salva onoarea ar fi trebuit să plec, ci pentru a învăța să scriu și să citesc.

— Așa este, Dumnezeu ne-a sfătuit să mergem în căutarea științei și până-n China. Dar nu i-au dat prin minte peripluri de dezlegare a himenelor ferecate!...

Nu a prins ironia:

— Vreau să rămân în această caravană și să îl rog pe Amir să mă învețe să citesc.

— Vrei să te-ntorci în sat prea-învățată? îți dai seama ce bucuroși vor fi ai tăi!

Nu a părut să-mi bage-n seamă tonul evident batjocoritor. Am continuat:

— Chiar ai uitat că te așteaptă întreg Zebibul? Pentru ei, totul este să le dovedești că ai pizda-ntreagă! De căpățână li se rupe. Și, până una-alta, nu versurile tinerelului ăstuia o să-ți descuie membrana!

M-a mirat și pe mine propria-mi severitate, însă îmi ziceam că mi-am luat un angajament, că fusesem învestită cu o misiune și că refuzam din principiu să dau înapoi. Nu știința era treaba mea, ci dragostea. Doar nu erau să mă intimideze nici poețelul ăsta care tot fabrica la rime, nici mititica-nhimenată care se apucase să viseze la nu știu ce cunoaștere!

Așa că nu m-am lăsat, păstrându-mă între glumă și seriozitate:

— Dacă ții neapărat, îl fac eu pe aedul tău să vină la tine ca un somnambul.

S-a ridicat enervată, de unde am conchis că admirația pentru tânăr se referea numai la mintea acestuia.

Ceva, totuși, nu îmi convenea. Pentru întâia oară constatam că Leila refuza să mă asculte, și asta nu din rușine, ci pentru că într-adevăr așa vroia. În tăcerea ei se putea ghici necesara încredere în sine, care o susținea în hotărârea de a nu mai scoate niciun cuvânt. Și în modul în care se îndepărta de mine, posibilitatea unui refugiu interior care până atunci îmi rămăsese neștiut. Ce putere născuse oare acea încredere încărcată de sfidare?

Dorisem să îi povestesc întâlnirea de după-amiază cu un negustor de covoare din Sabia, însă atitudinea ei mă iritase, așa că am renunțat.

Ce se întâmplase? Abia dacă îi spusesem două vorbe omului aceluia, că fusese îndeajuns pentru a se crea între noi doi o uriașă complicitate. Vârsta și statutul meu de străină, fără îndoială, ne permiseseră, nu peste multă vreme, să mai uităm de morală și de vorbe cu perdeaua prea groasă.

Tocmai îi povesteam, fără a intra în amănunte, că eu și „fiica mea“ căutam, în Sabia, o rudă, când am observat o tânără care ieșea din camera din spate a magazinului, cu pas grăbit, cu vălul acoperindu-i în întregime chipul. Am glumit pe seama apetenței pentru „mugurașii proaspeți”, iar el m-a asigurat că nu ținea să mă impresioneze cu scopul de mă seduce, întrucât eram prea bătrână pentru gustul lui, dar că era gata să îmi povestească despre cuceririle lui doar de dragul „adevărului”.

— Am optzeci și șase de ani, iar cea care tocmai a ieșit nu are decât douăzeci și cinci. Noaptea este cu bărbatul ei, ziua, cu mine.

— Și chiar merită atâta interes?

— Treaba e simplă: îi fac tinerelei ăsteia ceea ce bărbatul ei cu greu admite să îi facă, dacă nu chiar deloc. De altfel, le-a spus despre combinație și celorlalte două surori ale ei, care mă

împart astfel între ele. Da, da, draga mea! Optzeci și șase de ani și trei hurii sosite din rai!

— Ce naiba poate găsi o tânără atât de deosebit în patul tău? Și de ce te-ar căuta? Cu tot respectul, am adăugat abținându-mă să râd, nu văd cum ar putea fi de preferat un șomer vlăguit unui muncitor vajnic!

— Femeie, nici n-am pretins că mă iubesc mai mult decât pe bărbatul lor! Nu îmi pune în seamă vorbe pe care nu le-am spus.

— Explică-mi, atunci, de ce vin la tine, din moment ce își iubesc jumătatea?

— Fiindcă mor să facă dragoste cu umilul tău servitor.

— Îmi place mie să cred în minuni, dar de aici și până la a ajunge să fiu convinsă că mai poți...

— Coană mare, ești prost informată! Femeile acestea tinere își dau drumul numai la ideea de a-și înșela stăpânul. Asta-i tot! Știi la fel de bine ca mine că de păstrat se păstrează doar atâta vreme cât sunt virgine, însă, odată deflorate, se dăruiesc oricui. Nimeni nu are cum să verifice. Femeile sunt cele mai inteligente creaturi pe care le cunosc. Divine curviștine! Iar bărbații știu atât de puține în acest sens!... Cum le lasă o geană de libertate, cum mi se strecoară-n magazin. Vă mulțumesc, frați de-același sex, prostia voastră îmi e dulce recompensă!

M-am prefăcut că-mi pierd răbdarea:

— Hai să fim serioși, nu mai bate câmpii!

— Păi eu chiar sunt serios, pe toți dracii! Fetele astea, obișnuite să facă totul pe ascuns, nu mai simt plăcere decât din ceea ce este interzis. Buticul meu e secretul lor, e Secretul, e afrodiziacul prin care se răzbună pe propriii bărbați. Ai înțeles?

— Ceea ce presupune că, dacă ar face libere dragoste, când și cum ar avea chef, le-ar plăcea mai puțin?

— Plăcerea înseamnă, pe jumătate, interdicție.

— Ia nu mă mai lua pe mine cu smântânelile astea de babalâc!

Mi-am amintit de ziua în care îi lăudasem Leilei interdicția, ca parte componentă a dorinței. Numai că, auzindu-l pe bătrân povestindu-și aventurile, am simțit față de teorie dezgustul

acela ce ți se trezește în fața unui obiect de preț căzut în mâini de bădăran. Prin urmare, îmi voi învăța căprioara că plăcerea nu înseamnă doar ceea ce nasc viclenia și promiscuitatea. Îi voi spune că, în primul rând, trebuie să iubești. Și l-am și taxat:

— Și cum faci pentru a satisface tinerelele astea? Că doar, la anii tăi, ești infirm de sex ca surzii de urechi, ciungii de mâini și hainii de inimă.

A izbucnit în râs de i-au dat lacrimile:

— Zău c-ai uitat că încă mai am gură, degete și picioare! Care mi-au rămas la fel de curioase și de nesățioase. Nu neglijez nici jucăriile, și uite-așa îmi satisfac „tinerelele", cum le zici. Lasă că își mai și închipuie că, atâta vreme cât nu le-o bag, nici vorbă de infidelitate.

— De parcă a-ți băga și altă sculă decât a soțului ar fi singura fațetă a infidelității! Află că este de ajuns și cel mai mic gând clandestin, și cel mai mic zvâcnet al inimii pentru ca femeia să înșele. Și trupul ei, odată cu ea! Deh, bărbații ăștia!... Niște handicapați ai spiritului, când e vorba să înțeleagă femeia.

M-am gândit la Leila pe când mă întorceam dintr-o nouă vizită făcută bătrânului. Cu siguranță că urma să o găsesc tot așezată în fața poetului. Ghiceam până și scânteierea ochilor lui Amir și gesturile mâinii sale care înnegrea hârtia cu aplicație. Și am tras următoarea concluzie: degeaba așteptam eu ca domnișorelul ăsta să-i fi dat ceva lecții de sex protejatei mele, fiindcă altceva decât poeme tot nu o să-i bage, și pe acelea doar în creier. Iar ea îi admira pana, nu panașul. Lucru care, însă, nu făcea decât să îmi îngreuneze treaba și să amâne dezlegarea pentru nu se știe când. Ce era de făcut? Trebuia să plecăm, fie și cu sexul tot ferecat...

În aceeași seară i-am spus Leilei că degeaba o mai căutam pe Zubida și că era necesar să părăsim caravana, pretinzând că ferecătoarea locuia cu siguranță în oaza Sur, la câteva leghe de Sabia, unde ridica pereți între pulpele tinerelor ai căror părinți se temeau pentru onoarea lor, de când străinii cu ochi albaștri își mutaseră pe la ei domiciliul. „Dublă! Legătură dublă!", insistau tații pe lângă Zubida, pe când mamele suspinau: „Străinii ăștia sunt niște adevărați seducători! Și au obiceiul

supărător de a merge în spatele femeilor lor și de a le săruta vârfurile degetelor din nimic!“ Cu siguranță, Zubida descoperise o piață extraordinară, am insistat, apariția necredincioșilor obligând la legarea himenelor înainte ca întreaga țară să ne fie violată!

M-a întrerupt cu aceeași ironie pe care o foloseam eu, de obicei, cu ea:

— S-ar putea ca Străinul zărit la Ranger să fie și el prin Sur...

Dacă îi admiram trecuta perspicacitate, o deplângeam însă pentru actuala orbire, pe care am pus-o pe seama iubirii născânde pentru poezie. Leila nu observase că lipseam deseori fără niciun motiv și nici nu ghicise că un amant real alungase amintirea celui nădăjduit. O dată la două nopți, printre dune ori printre palmieri, mi-o trăgeam cu tatăl lui Amir. Acesta era motivul pentru care nu îl mai căutasem pe Străin la Sabia.

Am continuat, de parcă nu aș fi auzit-o:

— Imbecilii ăia din Sur își închipuie că, acoperind capetele și cururile progeniturilor, le fac inviolabile! Ce banc prost! Habar nu au că nu întotdeauna există o legătură între capetele femeilor și sexele lor și că, atunci când acestea din urmă se îndrăgostesc, primele care cad sunt capetele!...

La drept vorbind, nu cred că e chiar așa...

Martor îmi este Dumnezeu că, abia când am ajuns la două ceasuri depărtare de Sabia, mi-am dat seama de greșeala făcută. Eram la o aruncătură de băț de ținta călătoriei, și o ratam din neatenție. Practic, o lăsasem pe Zubida în urmă!

E sigur că nu pornisem în călătorie doar pentru ca Leila să se îndrăgostească de cuvinte. Totuși, trebuia să recunosc că soluția putea depinde de ele. Așa ceva nu fusesem învățată. Personal, m-am topit întotdeauna în fața avansurilor bărbaților, a demonstrațiilor lor de masculinitate, considerând că iubirea stă în palma care mângâie, în pieptul care tresaltă, în ochii care insinuează și în tăcerea care invită. Nu știam că dragostea se poate naște și din poezie. Mă întrebam cum de un bărbat care nici nu o atinsese pe Leila, care se mulțumise să îi citească versuri, o vrăjise într-un asemenea hal. Să fie femeile chiar atât de romantice? Să le țină oare cuvintele loc de mângâieri și

adorația de futut? Cu adevărat să aibă capacitatea de a avea orgasm doar auzind ecoul sunetelor și clinchetul silabelor? Bătrânul negustor ar fi câștigat mult dac-ar fi știut-o. Oricum, eu aflasem cheia întregii călătorii. Singura care o putea dezlega pe Leila.

Uitându-mă la figura abătută a protejatei mele, observându-i smiorcăielile constante de când plecasem de lângă caravană, adevărul mi se înălța în fața ochilor: poetul. Desigur, îl iubea! Trebuia să ne întoarcem la Sabia. Și încă rapid.

— Hai înapoi, înainte ca prietenii noștri să ridice tabăra!

Nu m-a mai întrebat din ce cauză, doar mi-a sărit de gât, m-a sărutat pe ochi și pe frunte, apoi s-a repezit pe drumul de întoarcere, alergând, țopăind, ea, cea mai frumoasă gazelă a deșertului!

Am dat vina pe o treabă urgentă, care mă obligase să revin la Sabia, și am constatat vizibila bucurie a poetului. Ni s-a dat un alt cort și ni s-a spus că tribul va porni la drum poimâine.

Știam deja ce aveam de făcut și, la căderea nopții, am ajuns în piața din Sabia. Negustorul de covoare deschidea ușile magazinului depănând câteva rugăciuni menite să așeze ziua sub bune auspicii. Prezența mea a pus pe gânduri cei câțiva trecători care se treziseră mai devreme, după siestă, însă niciunul nu m-a întrebat ce caut, și încă stând de vorbă cu un bărbat. Și acolo, și aiurea, idioții ăștia de masculi își închipuie că, odată trecută de treizeci de ani, o femeie devine un fel de non-persoană, o ființă asexuată, o creatură din care s-a extras dorința ca măduva dintr-un os, doar vârsta înaintată permițându-i să vorbească de la egal la egal cu un bărbat. Haida, de!...

L-am salutat și mi s-a părut că se bucură că mă vede. După câteva fraze despre viață și ale ei, i-am spus și cu ce rugăminte venisem:

— Nu vrei să ajuți o biată văduvă cum sunt?

— Bineînțeles, numai să-mi stea în puteri.

— Fata mea... despre care ți-am mai vorbit...

— Nici să nu te gândești!

— Nici vorbă, nu fi tâmpit! Mulțumește-te cu don'șoare- le

tale. Pe-a mea mai degrabă aș vrea s-o mărit. Din dragoste. Nu-mi poți găsi un imam printre prietenii tăi?

— De fapt, ce dorești?

— Să binecuvânteze în taină doi tineri care să și-o poată trage o noapte.

— Asta numești tu dragoste?

— Da, fiindcă în dragoste nu există timp.

— Sunt amândoi liberi de orice alte legături?

Am ezitat. În ciuda comportamentului lui adulterin, bătrânul negustor ar fi putut face parte din specia aceea de drept credincioși care știu să închidă ochii, dacă profită și ei din asta, asupra moravurilor, dar în care începe să țipe severitatea când e vorba despre viața altora. Dacă păcătuiesc, trecând peste versetele Coranului, țin să păstreze, totuși, o marjă de salvare, luând în considerare, cu scrupulozitate, două sau trei practici rituale, la care adaugă câteva vorbe ale Profetului peste care nu trec, în așa fel încât să își păstreze șansa de a scăpa de infern. Cu toate acestea, m-am hotărât să spun adevărul.

— Tânărul e liber, dar Leila nu.

— Cel puțin asigură-te că băiatul ăsta de la caravană nu are drept strămoși niște sclavi, fiindcă atunci ar fi în stare s-o șteargă după ce a futut legal o fată de viță nobilă.

Și mi-a spus următoarea poveste, pe care o știa de la un bărbat lipsit de griji și mereu gata de distracție, originar dintr-o țară vecină:

Un negustor bogat s-a însurat cu o tânără frumoasă ca luna, însă încăpățânată ca un catâr. Își bătea joc de el pe la spate și tot refuza să i se dăruiască. Într-o zi, apucat de mânie, bărbatul a pronunțat cuvintele fatidice care, ca o sabie, au tăiat legăturile de căsătorie: „Ești repudiată, repudiată, repudiată!" Și le-a repetat de trei ori. Totuși, imediat după aceea, și-a regretat hotărârea, dorind să își ia înapoi nevasta. Dar, cum zice proverbul: „Nu e la fel de ușor să intri la *hamam* după cum e să ieși!" Negustorul s-a dus la judecător și l-a întrebat prin ce mijloc legal și-ar putea lucra iarăși proprietatea. Acela i-a răspuns: „Știi obiceiul. Înainte să te sui pe femeia ta, trebuie să treacă pe sub un drept credincios, fie și o singură dată." „Nu

vreau ca un alt bărbat să atingă un lucru care îmi aparține!", a icnit soțul, sufocându-se, închipuindu-și cum îi este pipăită marfa. „Este vorba despre o noapte. Despre una singură! Ce mai contează o noapte-n plus sau în minus? Îți vei acoperi ochii și urechile pentru ca să nu îți dai seama ce se întâmplă. După care, totul va fi uitat.", l-a asigurat omul legii. „Bine, dar o iubesc!" „Nu e un motiv suficient ca să te pui de-a curmezișul hotărârilor Domnului!", i-a răspuns judecătorul mimând tonul plângăcios al negustorului. Ai putea folosi, însă, un vicleșug, a adăugat observând aerul disperat al interlocutorului. Caută un pușți amărât, pune-l să se însoare de formă cu nevasta ta și ordonă-i să nu o atingă, promițându-i, bineînțeles, o recompensă frumoasă. Public, va putea pretinde că a avut-o, dar onoarea ta va fi salvată.

Zis și făcut. Negustorul l-a chemat pe unul dintre sclavii săi pe nume Nadjm, negru ca noaptea și frumos ca un Messia al Africii, căruia i-a propus târgul, în schimbul eliberării. Apoi a organizat nunta și l-a împins pe Nadjm în culcușul ex-viitoarei lui soții, sub consemnul de a păstra o distanță suficientă și de a nu ridica niciun moment privirile către ea. Totul era perfect calculat, mai puțin promptitudinea pulilor de a se scula în fața pizdelor! Cum a dat cu ochii de fosta nevastă a negustorului, Nadjm s-a îndrăgostit nebunește. Și-a uitat cu totul înțelegerea, a luat-o în brațe și i-a tras-o până la cântatul cocoșilor. Când și-a mai venit în simțiri și și-a dat seama că urma să plece din casa aceea pentru totdeauna, a simțit că mai degrabă își va părăsi sufletul decât nevasta de o noapte. A început să plângă și i-a spus: „Loialitatea îmi dictează să te dau înapoi, dat inima refuză. În fața lui Dumnezeu, ești soția mea. Nu aș mai putea nici să trăiesc fară tine, nici să te las altuia. Te iubesc!" „Or să te omoare!", i-a strigat femeia strângându-l la sânul ei abundent. „Poate, a izbucnit încă o dată în lacrimi negrul. Dar tot nu te va avea. Atâta vreme cât nu am pronunțat și eu formula de repudiere, mie îmi aparții, iar stăpânul nu poate face nimic. Nu mă despart de tine nici măcar cu prețul vieții!" „Atunci, care e soluția?", a întrebat cea care simțise din plin recunoștința pântecului ei. „Să fug! Să mă ascund!" Și uite-așa a trăit Nadjm

ascuns ani și ani de zile, ziua deghizându-se, iar noaptea strecurându-se până la iubita lui. Degeaba a fost căutat prin oraș, degeaba au trimis hăitași prin câmpurile din împrejurimi. Nimeni nu a reușit să pună mâna pe el. Atâta doar că, după ce noaptea își arunca peste lume vălul ei de văduvă, unora li se părea că zăresc o umbră ce aluneca pe acoperișuri cu agilitate de pisică, sărind de pe o terasă pe alta înainte de a dispărea cu totul. Nadjm acoperea corpul iubitei, care strălucea de sub pielea lui neagră, și era de parcă ar fi călărit însăși luna!

I-am spus Leilei și povestea, și planul meu. Îi puteam garanta o noapte în brațele tânărului poet, în speranța că va reuși să îi dezlege himenul, însă trebuia să îmi promită că ne vom întoarce acasă fară el. A acceptat ușor, cu siguranță fară a se mai gândi la altceva decât la momentul în care se vor găsi singuri, doar ea și Amir.

O oră mai târziu m-am întors la negustor.

— Ce mai e?

Modificasem scenariul.

— Ți-aș propune să îmi sfătuiești fiica înainte ca aceasta să se mărite cu iubitul ei.

— Măi, verișoară, dar ție nu-ți trece nicio clipă fără să-ți dea câte o idee prin minte?!

Nu l-am luat în seamă și am continuat:

— Având în vedere că bărbații nu știu să dea ce au mai bun în ei decât atunci când sunt pe jumătate impotenți, că învață mult prea târziu tandrețea, ca să nu mai zic de răbdare, la care ajung când mai au vreo două degete distanță până la senilitate...

— Scurteaz-o cu teoria și mai lasă-mă cu sarcasmele!

— Mi-am zis că ești cel mai potrivit pentru a o învăța despre sex altfel de cum se obișnuiește! Fiindcă tot nu mai ai muniție, ai putea să îmi înveți fata acele amănunte ale iubirii pe care tinerii, mult prea grăbiți, nu le știu. Astfel, n-o să intre ca o toantă în patul iubitului ei.

A izbucnit în râs și nu știu ce l-a distrat mai tare: limbajul meu sau propunerea pe care i-am făcut-o.

Mai rămânea să o conving și pe Leila, firește, dar știam că va fi ușor, întrucât argumentul era implacabil: urma să pretind că

bătrânul ceruse asta drept recompensă pentru găsirea imamului și a martorilor.

Bărbatul ne-a cerut în mod ferm să intrăm pe ușa din spate a magazinului și a venit și el câteva clipe mai târziu, după ce a lăsat storurile.

Locul dădea într-un vestibul, după care urma o cameră unde erau îngrămădite vreo zece covoare, puse unele peste altele, formând un culcuș moale și gros.

Bătrânul s-a uitat atent la Leila, i-a dat vălul la o parte și mi-a arătat discret vestibulul.

Știam foarte bine că pot urmări și de acolo scena, fiindcă încăperea nu avea ușă, fiind de ajuns să treci capul prin perdea.

L-am văzut agitându-se și mi-am zis că, pe legea mea, nu l-aș lăsa niciodată să o facă și cu mine. Avea barba zbârlită, o spumă albă la colțurile gurii și îmi amintea de bărbatul meu, cu aceleași mâini pătate-a cimitir.

Mi-a întins protejata pe burtă și a rugat-o să închidă ochii. Leila nu scotea o vorbă, dar am priceput că făcea eforturi pentru a nu se ridica.

Bătrânul a trecut la atac:

— Aș fi vrut să îți arăt o pulă adevărată, ca să o poți privi mai îndeaproape. Ai fi putut constata cât este de frumoasă ori de urâtă. Dar, oricum ți se va părea, nu trebuie să te sperie. Fiindcă pula-i pulă: nu e făcută să fie admirată, ci să pătrundă cât mai adânc. Acum, întrucât a mea nu se mai lungește, dacă tot nu ți-o pot arăta, cel puțin să-i zic pe nume, ca să înveți să-i spui și tu la fel, cât mai des cu putință, oricând vei voi, oricând vei dori să te umezești. N-o fi ușor nici pentru suflet, nici pentru morală, dar e foarte bine pentru vagin. Află acum că poporul tău este acela care s-a străduit să descopere cele mai multe nume pentru sexul masculin. Repetă după mine: țăruș înfigărețu', facăleață, retevei. I se mai zice și lungimea sa, potcovarul, bastonul dervișului, tatăl deliciilor, spada dreptății, coadă, falus, băgătoru', spărgătorul de buci, sabia cu două tăișuri, găuritorul, orbul care-o nimerește, penetratorul, puli mincinosul, chelu', puntea care leagă malu' tău d-al meu, mișcărețu', spânu', flocosu', plescăilă, scormonici, animalu',

duru', spaima cumințelelor, bortăreț u', pupăreț u' futăreț, inspectorul, verticalul, frecușor.

Ținând ochii închiși, Leila repeta cu religiozitate diferitele nume.

— Femeilor le place să o vadă cum se scoală, cum tresaltă și pleacă la atac, energică, însă nu brutală, trezindu-se prima și adormind cea din urmă, fierbinte, zgâriind, masând și stropind, în cele din urmă. Și tu te vei înnebuni după una, aceea care-și va ridica fruntea de mai multe ori în cursul unei singure împreunări și care, de fiecare dată când se va lungi, va dovedi o nouă vigoare; care-ți va transforma poarta într-o gazdă curioasă și primitoare; pe care-o vei conduce cu mâna ca să ajungă să-ți scormonească prin grădină până când vei avea impresia că bârna aceea a ta este, că, din fericire, uite cum ți-a crescut între picioare și că nu vei mai putea concepe cum ar fi să fie plantată în altă curte decât la tine-n patio.

Vorbea fară grabă, depănând cuvintele, adjectivele, cu seriozitatea unei ulemale. A ridicat privirile către mine, iar eu i-am făcut semn să meargă mai departe, indicându-i, cu un gest al mâinii, forme rotunjite.

— Cât despre sexul femeii, a continuat ținând seama de solicitarea mea, și el a fost tot atât de onorat în cuvintele limbii noastre: vulvă, vagin, despicătură, aricel, frumușica, obrăznicuța, dar și taciturna, sfărâmătoarea, stropitoarea, nesătula, înghițitoarea de săbii, sita hămesita, silențioasa, ronțăica, jarnica, gazda noastră cea de toate zilele, miloasa, sugativa, zemoasa, înflocărata. Mărturisesc că pizdele sunt mult mai frumoase la vedere decât pulile, și că există de toate soiurile, ca în magazinele cu galantarele doldora de mărfuri: dodolețe, umflățele, albe, boltite, bombate, înalte, plate, fără păr, uscate, umede, reci, febrile, cu găurele săpate ca-ntr-o vâlcea, greu de descoperit, cu tronuri cocoțate deasupra intrării-n paradis, cu pubisul mătăsos precum cocoașele cămilei, cu buze mai tari ori mai moi, cărnoase sau asimetrice, semețe sau lăsate, stând de strajă fără odihnă, țupăind ca măcălendri-n primăvară, sau cărora le atârnă marginile ca smochinele uscate. Unele au bobocelul de trandafir discret și

ascuns în adăpost, altele-și ițesc pe-afară nasul, fie vânt, fie furtună, al unora e atât de gros că le dă mereu capul pe-afară ca răvașul din plăcintă, capul, bobulețul, prunișoara, migdala, toate bune să le ronțăi dacă crezi cu adevărat în Dumnezeu!

Cu aceste cuvinte și-a încheiat discursul, și-a ridicat bluza peste șolduri și s-a lăsat cu toată greutatea peste fundul fetei. I-a mângâiat metodic ceafa, degetele dispărându-i în pădurea de păr, urcând până în vârful capului, înainte ca gura să i se așeze pe lobul urechii, să-i dea ocol, măturând-o cu scurte mișcări ale limbii. După care a alunecat mai jos, i-a ridicat rochia deasupra feselor pe care le-a apucat cu ambele mâini, bătându-le cu palma și ciupindu-le ușurel înainte de a le desface pentru a se delecta cu spectacolul curului și-a văii sale rozalii, în care și-a înfipt îndelung fața.

S-a dat la o parte, i-a cerul Leilei să se întoarcă și a culcat-o pe spate. Fata își ținea în permanență ochii închiși și se străduia să nu lase să îi scape niciun sunet, lucru de care îmi dădeam seama după pumnii care i se strângeau spasmodic. I-a ridicat rochia până la gât, i-a desfăcut sutienul eliberându-i sânii pe care i-a palpat avid, unul după altul, apoi, deodată, stimulându-le sfârcurile, le-a supt pe rând, cu zgomot șuierător și respirația accelerată. De-acum parcă le sorbea, ca un copil de țâță, buzele lui violacee alcătuind un soi de ventuză ce aspira afinele ei, le dădea drumul, le apuca iarăși cu lăcomie, de-ai fi zis că asiști la un joc de țânc căruia bătrânul i s-ar fi dedat încă multă vreme dacă nu ar fi ales să se aventureze și mai jos. I-a sărutat fecioarei buricul, apoi i-a așezat palma peste pubis, trecând-o de mai multe ori peste delușor, de parcă ar fi mângâiat spinarea unui măgar. S-a aplecat pentru a inspira și a adulmeca tufa de păr. După care i-a desfăcut buzele și a lăsat să îi alunece între ele degetul mare și inelarul, lansându-le într-o mișcare lentă și regulată de rotație. Apoi a băgat o mână sub covoare și a scos un vas plin cu lichid auriu din care a vărsat un firișor sub muntele lui Venus, ungând migdala și, cu aerul neastâmpărat al celui care se pregătește să dea gata un festin, a ridicat picioarele Leilei, și le-a pus pe umeri, și-a ițit limba pe care am văzut-o, de unde eram, roșie și zvâcnindă, iar capul i-a dispărut între

coapsele tinerei.

M-am gândit cât de nenorociți ar fi bătrânii dacă le-ar cădea și limba ca părul ori dinții. Limba, această ultimă armă de apărare a bătrânilor, singura care mai rămâne tare și activă chiar după ce penisul le adoarme, moale și inert. Urmărind mișcările capului care urca și cobora nu îmi era greu să ghicesc ce drum îi luase limba. Desigur trecea peste întreg pubisul, apoi se avânta încă mai departe, se înșuruba pentru a-și face loc de trecere, lovea mărunt giuvaerul, îl lingea sacadat, scotocind metodic, grohăind și lipăind în același timp, de-acum cu zgomot, fiindcă îl auzeam pe bătrân gâfâind. Mușca migdala și o sugea cu toată gura, cât mai adânc cu putință, înghițindu-i seva. Observând bucuria și meșteșugul pe care bătrânul le dovedea în lucrarea lui, aș fi putut paria că, pentru el, nimic nu mai exista împrejur, nici eu, nici buticul, nici casele, nici cartierul, nici cerul, nici lumea... întreg universul se concentrase între coapsele Leilei devenită izvor al tinereții și garanție a eternității.

Când și-a ridicat fața, m-a privit și mi-a zâmbit. În barba udă nu mai puteai face diferența dintre saliva lui, nectarul fetei și mierea pe care o turnase mai-nainte. Am văzut-o pe Leila contorsionându-se, cu pleoapele zvâcnind, cu membrele tremurând. Pântecele îi urca și-i cobora ca pulsul accelerat dintr-odată al vieții însăși.

Bătrânul negustor s-a ținut de cuvânt și a scos ca din pământ, în aceeași seară, un imam și doi martori. Ba chiar a dus mai departe dovada de generozitate, propunând ca propriul lui magazin să adăpostească „noaptea nunții."

În ajun, Leila intrase în panică. Da, sigur, îl iubea pe poet, dar îi era frică. Nu fiindcă urma să își înșele soțul, nici vorbă, nici măcar nu se gândea la așa ceva, Dumnezeu s-o ierte! Tremura la gândul de a nu-l dezamăgi cumva pe Amir al ei dacă nu l-ar fi putut face să treacă de zidul pe care-l purta între picioare.

Văzându-i lacrimile curgând, mi-am amintit de prima ei noapte a nunții și de tulburarea care o cuprinsese atunci. Cu toate acestea, măsurăm cu plăcere progresele care se

produseseră de la plecare. Scrupulele Leilei nu mai aveau nimic de-a face nici cu familia, nici cu morala. Contau doar dragostea și poruncile ei.

— O să-și spună că sunt legată și-are să mă deteste.

— Nu face poetul tău parte din specia aia. Îți promit că va avea răbdare și te va face să te crezi în ceruri.

Mi-a răspuns că ar mai vrea să încerce o dată să fie dezlegată, insistând să plecăm iarăși după Zubida. Am refuzat-o. Mi-a sărutat mâinile plângând. Am decis fără să mai stau pe gânduri:

— Împreunarea aceasta ne va spune totul despre himenul tău. Dacă Amir va reuși să te deschidă, cu atât mai bine, dacă nu, o vom lua din nou din loc în căutarea ei.

Ceva mai târziu, așezată în mijlocul cortului și vizibil calmată, m-a întrebat:

— Voi face dragoste cu un bărbat și încă nu știu cum să îi zic: amant ori soț? Tanti, spune-mi și mie, care e diferența între cei doi?

— Soții buni nu sunt întotdeauna și buni amanți, draga mea. Probabil fiindcă își spun că, odată ajunsă în patul lor, femeia va rămâne acolo fără nicio condiție. Se cred scutiți de obligațiile seducției, ca de nu știu care alte impozite. Actul iubirii trece la capitolul utilități, ca mâncarea ori pișarea. Păi cum, tu te faci frumoasă înainte să te duci să faci pipi? Ei, și după câțiva ani, considerând drept o mare plictiseală să se mai apropie de soții, se duc la curve.

A lăsat să-i scape, fără să se mai bâlbâie:

— Tanti, ce înseamnă că un bărbat te fute bine?

— Păi, în primul rând, să aibă o pulă bună! i-am răspuns cu aceeași monedă, distrându-mă în mine de cuvintele crude pe care Leila le folosea fară să mai roșească, ca și cum ar fi fost de la sine înțelese și nu ar fi putut șoca pe nimeni. Bine, cu siguranță bătrânul negustor nu e cel mai bun exemplu. Era gata să te asigure că toate sexele sunt bune de consumat. Nu subscriu. Dacă nu e obligatoriu să fie și frumos, sexul bărbatului trebuie să fie bun și de mărime respectabilă. Or, sunt și unele atât de mici, încât ajunge să strănuți că le-ai și aruncat afară din vagin. Altele, în schimb, sunt atât de lungi și

de groase, încât rişti să te sfâşie. Cele mai bune sunt acelea lungi, cu capu-ndrăzneţ, groase, dar nu monstruoase, pe care le simţi în tine, care nu se pierd pe drum, te umplu cum trebuie, te cuceresc fară a-ţi face rău, te astupă atât de bine, ca dopul cel mai potrivit, încât simţi că ţi se scurge întreaga existenţă sub pântece.

— Şi dincolo de aspect?

— Află că există amanţi înflăcăraţi, dar rapizi, impetuoşi, dar care termină prea iute, fară a fi apoi gata să o ia de la capăt. Printre ei se pot număra şi ejaculatorii precoce, care abia ce-au intrat că s-au şi deşertat. Aminteşte-ţi de ciobanul întâlnit la începutul călătoriei. Mai sunt şi din aceia care ţi-o pun de parcă s-ar afla la vânătoare, mulţumiţi doar să scape de sămânţa lor. Aceştia trebuie evitaţi, fiindcă nu le vei folosi decât pe post de oală de noapte. La polul opus pot fi aşezaţi cei pentru care a iubi este un maraton, un exerciţiu ce presupune să alergi cât mai mult timp cu putinţă fără a te opri. Se spetesc muncind femeia ceasuri în şir, incapabili să-i repete plăcerea, nici să dea tot ce au mai bun în ei. Dacă este bine ca un bărbat să se abţină, pentru a lăsa femeia să îşi dea drumul, e enervant până la aversiune să îl vezi trăgând la greu atâta timp fară a ejacula. Din moment ce aduce laude trupului tău, menţinându-şi-o sculată atâta vreme, de ce nu îi face şi bucuria de a-l vedea cum i se scoală din nou? Or, unei femei îi place să vadă scula ridicându-se de mai multe ori în timpul aceleiaşi împreunări, fiecare erecţie dovedindu-i că este un adevărat incendiu, care poate aprinde la nesfârşit bârna lui cea groasă.

— Aşadar, nici ejaculatori precoce, nici maratonişti. Ce mai rămâne?

Mi-am zis: „Câtă siguranţă de sine aşa, dintr-odată!“

— Nimic nu poate fi mai bun decât un bărbat cu simţul umorului, căruia i se scoală între două glume, te ia năvalnic în braţe, se mişcă în tine exact aşa cum simţi nevoia să o facă, şi-o scoate cu atenţie, nu se ridică dintr-odată şi nici nu adoarme de cum a ejaculat. Din acest punct de vedere, mai bine treceţi la treabă când este uşor ameţit. La beţie, bărbatul se stăpâneşte mai bine şi, prin urmare, se dovedeşte mai generos. Se va

concentra mai puțin asupra reacțiilor tale, se va lăsa și el în voia lui, se va simți bine, entuziast, ți se va da cu totul, pătrunzând în regatul plăcerii cu mintea începătoșată.

— Chuchana povestea despre cei cărora le place brutalitatea...

— Sunt dintr-o specie rară și nu aparțin poporului nostru, i-am răspuns voit laconică. Însă exemplul cel mai bun l-am păstrat pentru final: un amant bun este acel bărbat care se uită la tine, te soarbe din creștet până-n tălpi, este atent la pulsul plăcerii tale pentru a-și potrivi după el, în crescendo, și ritmul lui. Cel care se lipește de tine cât mai des, te îmbrățișează, te sărută, conducându-și plăcerea după a ta. Este foarte important să îți dăruiască seva la momentul potrivit, fiindcă ejacularea sporește orgasmul, iar voluptatea este imensă când sperma izbucnește-n vagin. Să-ți intre bine în cap, fata mea, că bărbații care sunt cu totul atenți la o asemenea reciprocitate sunt cei mai buni. Pătrund în corpul tău de parcă ar fi pe propriul lor teritoriu, curioși, câștigați pentru totdeauna.

— Și cum voi ști dacă bărbatul simte și el plăcerea?

— Bărbații nu simt aceleași plăceri ca și femeile și nici în aceleași locuri. Mulți detestă să le fie atinse fesele ori sfârcurile. Nu are niciun rost să îi mângâi pe spate ori pe lobii urechilor. Plăcerea li s-a concentrat toată sub pântece, pe când nouă Dumnezeu a avut bunătatea să ne-o presare peste tot trupul.

Se făcuse miezul nopții, iar razele argintii ale lunii ajungeau până în cort. Ai fi zis că seva unei stele topite s-a rostogolit până la picioarele noastre. Diavolul minunat al somnului mă ispitea, însă refuzam să îi cedez. Leila era gata să înțeleagă că iubește și am realizat în ce măsură educația este primită de spirit în perspectiva iminentă a punerii ei în practică.

Fata descoperea dragostea și vroia să își impresioneze iubitul. Dincolo de foamea de a ști cât mai multe, descopeream un lucru pe care îl bănuisem dintotdeauna: Leila era una dintre acele femei care ascund jeratic în trupul lor, prin venele cărora curge firesc lascivitatea odată cu sângele.

— Mi-ai descris cum arată un amant bun. Dar eu ce ar trebui să fac pentru a fi bună, la rândul meu?

— Să nu fii înflăcărată cu romanticii, nici impetuoasă cu cei mai blânzi. Unora dintre bărbați li se scoală doar văzându-ți obrajii trandafirii, altora dacă te comporți ca o curvă. Unii sunt asemenea femeilor: fără sentiment nici că li se-ntărește; dar pune la socoteală și un număr considerabil pentru care sexul triumfă asupra inimii. Totul depinde de vârsta bărbatului, de caracterul și de trecutul lui. O adevărată amantă este și bună, și fierbinte, totodată, nevinovat perversă, naivă și coruptă, depășită de ardoarea propriului trup, fară a uita însă că acesta există. Pe scurt, o târfă care habar nu are că e așa ceva.

— Să ajungi o amantă pricepută se învață?

— Educația este un simplu adaos, nu totul. Pur și simplu întărește ceea ce deja există: harul trupului, intuiția plăcerii și predispoziția pentru dragoste. Fiindcă nicio metodă nu poate înlocui grăuntele acela însămânțat de un diavol minunat, predispoziția de a-ți plăcea sexul bărbatului și de a dori să preaslăvești, să legeni pula ca pe propriul copil, de a mușca pielea iubitului, fiindcă este o hrană esențială. Ține minte că bărbatul își va da seama dacă ești o bună amantă și observând că, iubindu-l, te iubești și pe tine, că ești deschisă și dispusă să îl primești cu toate ale lui; fiindcă, până la urmă, la capătul drumului, tot pe tine te vei descoperi.

Consideram că i-am spus destule. După ce s-a gândit o clipă, Leila m-a mai întrebat:

— Cum îți poți îndemna iubitul să faceți dragoste?

— Trebuie să știi să fii insistentă fără a deveni apăsătoare, stăruitoare fără să pari autoritară. Ispitește-l și înfrânează-te. Adu-l în stare să-ți facă pe plac, convingându-l că e inițiativa lui. Dar nu te pune pe făcut dragoste dacă nu simți nevoia, după cum nu mănânci dacă nu ți-e foame.

— Dar dacă voi simți tot timpul nevoia?

— N-o arăta. Și lasă-ți bărbatul să aștepte, așa îl vei înnebuni și mai tare.

— Însă odată ajunsă în pat, trebuie să mă dovedesc activă?

— Bineînțeles! în niciun caz să nu stai rigidă ca o moartă. Membrele tale trebuie să-i însoțească mișcările cu suplețe, ca și cum acesta ar fi datul lor natural. Nu-i aștepta nici ordinele,

nici sugestiile pentru a schimba poziția. Ia-o înaintea dorințelor și fantasmelor sale. Sincronizează-ți mișcările cu ale lui, fiți un singur trup care palpită. Unduiți-vă în mișcări reciproce, balansează-te cu grija ca sexele să vă rămână lipite. Condu tu dansul, dar fără a o arăta. Și ascultă-l fară a avea aerul că o faci. E bine să pari cunoscătoare din intuiție, rafinată, fără a te lăsa greu în fața efectelor stimulatoare ale gesturilor și cuvintelor. Joacă-te și cu glasul tău, simulează enervarea, apoi un tors plângăreț. Fă să-ți pară gura înfierbântată și privirea leșinată. Să nu îți fie rușine să plângi, să gemi, să inspiri zgomotos, să te agiți, să te smiorcăi, să sforăi, să-ți mişti fundul ca pe o sită când cerni ceva, și nu uita ca scula lui să fie mereu învelită în saliva ta, crede-mă, este una dintre regulile jocului. Pe scurt, practică viciul ca din neatenție și fii libertină fară a fi licențioasă. Să nu cumva să uiți ca tot ceea ce faci să se potrivească dorințelor iubitului, întrucât bărbatul, prea slab din fire, ontologic îmbibat cu morală, riscă să fie șocat.

— Chuchana a zis că bărbaților li se scoală dacă aud cuvinte murdare!...

— Poți să îți permiți câteva obscenități, cu condiția ca vorbele acelea să fie și să nu fie murdare! Ajunge să repeți ce zice partenerul, sau ceea ce te roagă să spui. Adăugând de fiecare dată ceva de la tine. În orice caz, când vei fi în paradis nu îți vei mai da seama prea limpede ce ai exclamat și vei fi inventat, prin forța împrejurărilor, formule pe care, o oră mai târziu, vei refuza să recunoști că le-ai rostit vreodată. Și asta este la fel de bine. Trebuie avut grijă ca acele cuvinte să fie rezervate patului și interzise în altă parte. Scoase din context se oxidează ca fructele descojite și se acresc. Mai trebuie să ai grijă să protejezi intimitatea dragostei voastre, la care să nu faci aluzie decât cu perdea, în cuvinte rafinate, niciodată pe față, nici măcar în glumă. Plăcerea este egoistă cu propriul mister și detestă familiarismele.

— Învață-mă câteva cuvinte din acelea!

— Nu e momentul. Începi mai bine cu vorbe dulci. Sarea și piperul rămân pentru mai târziu!

Leila s-a întins visătoare în culcușul ei:

— Tanti, cine trage cel mai mare folos din dragoste?

— Cu siguranță femeile! Asta când sunt înfierbântate și îndrăgostite, când știu să aprecieze un sex care le lucrează și le umple fântâna de bucurie, până-n pragul leșinului. S-a văzut vreodată un bărbat dând ochii peste cap de plăcere? Femei, da!

Leila nu a dormit toată noaptea. Dar tinerețea are avantajele ei, fiindcă a doua zi de dimineață protejata mea era proaspătă ca un boboc de trandafir, fară cearcăne, fară riduri. Am îmbrăcat-o într-o djellaba de mătase, i-am strâns mijlocul cu un fular împletit, pe post de centură, și i-am pieptănat cu grijă buclele care-i coborau până deasupra văii dintre fese. M-a lăsat să o aranjez, fericită și neliniștită în același timp.

Ceremonia a avut loc acasă la negustorul de covoare, în prezența celor doi martori de rigoare și a unui imam. În timp ce așteptam alături, cu Leila, după cum o cerea tradiția, Amir, care nu era la curent cu prețul plătit pentru căsătoria provizorie – se înțelege de la sine! —, a ascultat cu pioșenie citindu-se Fatiha, și-a dus mâna la inimă pentru a le mulțumi martorilor și l-a sărutat pe negustor pe frunte.

La semnalul acestuia din urmă, am ieșit discret din magazin și, în timp ce obloanele scârțâiau, mă uitam la trecători, spunându-mi că erau departe de a ghici ce urma să se întâmple dincolo de ușă.

M-am îndepărtat alături de bătrân. Acesta mergea înaintea mea, iar eu îl urmam acoperită de văl. Îi priveam fundul rotund, mersul greoi, șalvarii care-i măturau pământul și imineii cu pompoane aurite în vârf. Să-ți duci cei optzeci și șase de ani în încălțăminte de puștan mi s-a părut cel puțin trivial! Ca orice altă durere, bătrânețea este de nesuportat pentru bărbați. Nu o acceptă nici când se află la doi pași de moarte. Și-apoi, în ce hal poate să-i devasteze! Femeile, cel puțin, au șiretlicurile lor: vălul, umbra de rimei care le întreține flacăra privirii. „Da' tu cum stai?“, m-am auzit întrebându-mă. Gândul la propria mea bătrânețe, imagina unei Zobida senile, împiedicate, cu vulva moartă și îngropată-ntre coapse mi-a stricat toată buna dispoziție. Așa că am grăbit pasul și m-am gândit la altceva.

Am bătut îndelung, în lung și-n lat, ulicioarele cartierului

arab. Din când în când negustorul se oprea pentru a-şi mai trage sufletul şi, în momentul în care ajungeam lângă el, îmi spunea una sau două fraze despre locul în care ne aflam şi despre personajele care îl frecventau, precum femeia aceea care a trecut prin apropierea noastră şi pe care ceilalţi o scuipau. Bărbatul o bătuse atât de mult şi de rău, încât până la urmă înnebunise, afirma negustorul. Acum mergea fără ţintă, zi şi noapte, oprindu-se pentru a dormi prin intrările la hamamuri, prin case dărâmate, nu de puţine ori în cimitir, pe morminte. Adesea călărită de un bărbat care pretindea că era cel mai bun mijloc prin care se puteau lipi găurile prin care ţâşnea nebunia, procedând ca în alte vremuri sfinţii care astupau spărturile navelor în pericol de scufundare.

Îl ascultam gândindu-mă, în acelaşi timp, la prima mea căsătorie, care m-ar fi putut arunca şi pe mine în ghearele nebuniei, dar şi la a Leilei, care se consuma chiar în acele momente. Dumnezeule, mi-o fi ţinut minte sfaturile? Măcar de nu ar opune rezistenţă! De s-ar deschide ca florile sub picăturile de rouă!

Zorii năvăliră ca din senin în oraş, atât de intensă îi era activitatea nocturnă, rumoarea neîncetată făcându-te să crezi că acele locuri aparţineau pentru totdeauna nopţii. Ne-am grăbit paşii către magazin.

Când am deschis uşa, Leila s-a repezit şi şi-a băgat capul între sânii mei, plângând în hohote. M-a cuprins panica la gândul că nu putuse fi dezlegată nici aşa.

— Doar n-o să-mi spui că...

— Tanti, astea sunt lacrimi de bucurie.

Am ridicat privirea. Într-un colţ al încăperii plângea şi poetul.

Nu mai văzusem niciodată un bărbat plângând. Şi primul trebuia să fie un poet...

Sabia rămăsese departe, în urma noastră, iar dunele de nisip care o înconjurau dispăruseră unele după altele. Şi-au făcut apariţia nişte plante verzi, dar pipernicite, tufe de cimbrişor şi de rozmarin, nu după multă vreme măslini, culturi de roşii, iar peisajul şi-a schimbat ca prin farmec culoarea dominantă în

verde.

Părăsiserăm oaza de două săptămâni şi ajunseserăm în împrejurimile Zebibului. Eram mulţumită, considerând că misiunea reuşise şi că aduceam o altă Leila în sat. Perspectiva de a mă găsi iarăşi la mine acasă, de a gusta iarăşi bucuriile singurătăţii şi libertăţile iubirii deja mă umplea de satisfacţie.

Nu la fel se întâmpla cu tânăra îndrăgostită, care tot drumul nu terminase cu smiorcăitul şi văicăritul, întorcându-şi ochii neîncetat către locurile în care îşi lăsase iubitul. Despărţirea fusese dificilă şi trebuise să îi separ cu forţa din îmbrăţişare, să ridic tonul ca să mai înceteze cu plânsetele. Tânăra femeie ameninţase că nu vroia să mai plece, invocând imposibilitatea de a-şi părăsi poetul, după care se mai consolase cu promisiunea de a-l revedea, apoi se răzgândise amintindu-şi de soţul umilit, de tatăl izolat şi din nou de poet.

Am încercat îndelung să o aduc cu picioarele pe pământ, amintindu-i de aşteptarea şi de speranţele familiei, dar şi de obligaţia mea de a o aduce înapoi, la ai ei. Nu vroia să audă nimic. Şi iar o lua de la capăt.

Îmi mai rămânea o singură metodă de a o face să îşi uite povestea, cel puţin în acel moment, aceea de a-i mărturisi adevărul. Dar cum s-o fi făcut? De unde să fi început? Şi chiar va folosi?

Nu, Ali, nu te repezi. Nu i-am spus Leilei nimic. Nu-ţi lăsa pana să alerge mai iute decât ceea ce îţi spun, fiindcă va ieşi o poveste mincinoasă. Am renunţat să îi lămuresc tinerei taina, deşi nimic nu m-ar fi împiedicat să o fac. Totuşi, îmi imaginam foarte exact scena, cu tot cu gesturi şi replici, care s-ar fi putut petrece astfel:

Pe la jumătatea drumului spre Zebib, călare pe măgăriţa dăruită de poet, i-am cuprins Leilei mijlocul şi, profitând că era cu spatele la mine, i-am zis:

— Leila, trebuie să îţi încredinţez un secret.

Vorbisem pesemne pe un ton greu de recunoscut, din moment ce se întorsese şi i-am putut zări surpriza trecându-i ca un nor prin privire.

— Care secret?

Am spus-o direct, fără înfloriturі:

— Fata mea, află că Zubida nu există.

— Cum?

S-a mișcat atât de tare, încât a trebuit să o țin cu amândouă mâinile ca să nu cadă de pe măgar.

— Păi...

— Într-adevăr, a trăit o Zubida în sat, dar nimeni nu știe nici unde a plecat, nici dacă mai trăiește.

— Și-atunci cine m-a legat?

— Eu.

Leila a tresărit atât de puternic, încât animalul s-a speriat, mai-mai să dea de pământ cu noi. I-am tras patrupedului câteva picioare în coaste pentru a-l obliga să meargă înainte și am strâns-o cât am putut pe Leila, ținând-o în singura poziție care îmi permitea să mai atenuez din efectul cuvintelor și să îi stăpânesc reacțiile.

— Asta se întâmpla pe când mai trăia mama ta. Ea mi-a cerut să te leg.

— De ce nu mi-ai spus-o niciodată? La ce bun toată călătoria asta?

— Ca să îți treacă supărarea după noaptea nunții. A dintâi, vreau să zic.

— Îți bați joc de mine?

— Și ca să te fac să întâlnești iubirea.

— Nu înțeleg.

— Întotdeauna mi-am spus că povestea asta cu legarea himenului nu e decât o scorneală. Dovadă stă faptul că te-ai desferecat fără să fi chemat vreo Zubidă.

— Adică tot așa ar fi putut merge lucrurile și cu soțul meu...

— Nu cred. Nu îl iubeai destul pe Tarek pentru a-l primi în corpul tău. Poate că o fi fost și himenul tău mai gros, dar sigur este că refuzai să îl primești în tine.

— Și Tarek...

— Pur și simplu s-a speriat. Ție îți era frică de spada lui și lui de blănița ta.

A amuțit. Am simțit-o cum tremură și i-am explicat în continuare:

— Nu ajunge să fii arătată, într-o zi, în pielea goală, unui bărbat și să ți se ceară să i te deschizi, ca să o și faci cu plăcere. Am trecut și eu prin așa ceva! Altceva așteptam de la măritiș.

— Păi ce legătură poate fi între căsătoriile noastre?

— Este, fiindcă a mea m-a învățat că nu noaptea nunții te face să îți placă sexul și nici contractul semnat la adul nu garantează sentimentele.

— Și atunci de ce ai fost de acord să mă legi?

— Pentru a nu o supăra pe maică-ta.

Mi-a răspuns gânditoare:

— Totuși, nu mi-aș fi dorit să îmi dezonorez familia. Aș fi făcut tot ce mi-ar fi stat în putință să nu cadă povara asta pe capul lor.

— Asta e ce ai fi vrut, dar...

A continuat ca și când și-ar fi vorbit doar sieși:

— Poetul m-a dezlegat...

— Ba dragostea, nimeni altcineva. Și-acum hai să ne grăbim că ne apucă noaptea pe drum.

Zebibul a apărut în depărtare, ca încrustat între dealuri. Era sfârșitul lui iulie. Un vânticel se distra jucându-se cu resturile de paie rămase pe câmp după secerat. Vocea muezinului a ajuns până la noi și am simțit cum mă cuprinde o teamă stranie. Dintr-odată realizam imprudența, nebunia chiar pe care o făcusem când îmi dăduse prin cap să mărturisesc adevărul unei fete. Am trăit ani și ani printre locuitorii satului fără să las să se vadă nimic din viața mea privată, nu era să o fac publică tocmai acum, fie și pentru a perfecționa educația Leilei ori, pur și simplu, pentru a-i întreține speranța.

Am auzit-o iarăși plângând și m-am mulțumit să o mângâi spunându-i:

— Dragostea s-a îngrijit și de caliciul tău închis. Ar trebui să te simți fericită și împlinită.

— Tanti, nu îmi mai vorbi despre dragoste în clipele acestea, când mi-am părăsit iubitul.

— Ba da, fiindcă în viață nu iubești decât o singură dată.

I-am luat mâinile de pe mijloc. S-a dat jos de pe măgar, a venit și m-a luat în brațe, lipindu-se de mine.

— Totuși, mă tem. Mă tem că noaptea mea cu poetul nu a fost o noapte a iubirii, ci...

— Ci?

— Ci o noapte-a erorii.

— Atunci, după părerea ta, care a fost adevărata noapte eronată: prima, cea obligatorie, alături de soțul tău, ori cea petrecută de bună voie în brațele iubitului?

— Nu știu. Nu mai știu.

A tăcut câteva clipe, până când neliniștea a făcut să îi tremure iarăși privirea:

— Ce-o să zică Tarek despre mine? Cum o să-i ascund...

— Tarek va prefera în patul lui o femeie dezlegată în locul unei virgine îngrozite! Poetul ți-a dăruit o pizdă ospitalieră, care poate fi un cadou foarte frumos pentru soțul tău.

— Dar dacă Tarek nu face parte din acea categorie de bărbați?

— Atunci va prefera să fii virgină.

— Păi, nu mai sunt!

— Din acest moment îți interzic să mai faci pe proasta! Nimic nu este mai simplu decât să îl faci să creadă că tot fată mare ești!

Ghiceam cum se înghesuie ideile unele peste altele în mințișoara aia a ei mică, de nu mai știa nici ce hotărâre să ia, nici ce drum să apuce. Tot trebuia să o mai ajut.

— Am două propuneri să-ți fac: te cos la loc și gata, onoarea e salvată. Soțul tău nu își va da seama sub nicio formă.

— Și a doua?

— Îi spui totul lui Tarek, te plimbi prin fața lui ca o prostituată și-i zici: „O vrei ori mă lași în pace?!“

— Nu există și o cale de mijloc?

— Îți trimiți la plimbare soțul și rămâi cu amantul.

— Nu-mi pot transforma amantul în soț!

— Iată un enorm avantaj!

— Dar familia mea? Nu aș suporta să ajung o femeie pe care nimic să nu o mai lege de...

— Ca mine, adică?

— N-am vrut să...

— Ba da, ba da! Numai că eu, dacă aș fi dat peste cineva care să mă îndrume, cum ți se întâmplă ție, altă viață aș fi trăit. Așa, a trebuit să mă descurc cu ajutorul ipocriziei și al minciunii! Ia descurcă-te tu, acum, cu ajutorul adevărului!

Se așezase pe un bolovan și părea pierdută. I-am pus mâinile pe umeri și i-am zis:

— Trebuie să te hotărăști. Sper că ai învățat să gândești cu propria ta minte.

M-a implorat:

— Dar ai putea să mă ajuți să iau hotărârea...

— Nu!

Îmi închipuiam că o să o ia de la cap. Când colo, m-a întrebat:

— De ce ai făcut toată călătoria asta împreună cu mine?

— Poate c-o s-o afli într-o bună zi...

Dintr-o dată, m-a cuprins mirarea că nu mă întrebase niciodată de unde știam atâtea lucruri despre sex. Aveam mai multe ipoteze: ori Leila și, prin urmare, întreg Zebibul, îmi cunoșteau foarte bine viața, dar se prefăceau că lucrurile nu stăteau așa, ceea ce mi se părea puțin probabil din moment ce nu i-aș fi crezut în stare pe localnici de o asemenea toleranță față de păcătoase; ori era de la sine înțeles, în ochii fetei, că adulții știu totul despre dragoste, vârsta aducând, odată cu firele albe și cu diabetul, un soi de hiperintuiție privitoare la iubire. Dacă nu cumva Leila mă luase drept o profetă a sexului și, ca orice bun credincios în fața sfintelor porunci, se abținuse să le discute conținutul și originea.

EPILOG

Adevăratul meu nume este Badra. Badra, cum o cheamă și pe nepoata mea. Cea care, la începutul poveștii, avea zece ani. Diferența este că eu am trăit pe vremea ignoranței și a satirilor, pe când ea, sper, va apuca o epocă mai înțelegătoare. Dacă norocul îi va surâde, va putea citi și cunoaște lumea, va putea

admira, probabil, splendorile unor țări străine. Îi urez să dea peste un iubit nebun de legat, pe care să nu îl cheme nici Sadek, nici Tarek, ci Driss, de exemplu, nume pe care îl ador, un iubit care să fie frumos și perfid, profund, dar și amator de plăceri, care să știe să pună inimile pe jar și să aprindă pizdele de la focul stelelor!

Personal, am învățat toate acestea la locul de muncă, așa zicând, or ar fi fost cazul să fi vânat și acasă, în Berberia, cum și leul vânează pe teritoriul lui, înainte de a fi plecat dintr-un sat în altul, până când am ajuns la Zebib. Cu toate că am schimbat des iubiții și târgușoarele, m-am mulțumit să bântui mereu până la cel mult două leghe depărtare de casă. Profitam de iarnă pentru a mai trage la adăpostul vreunui alcov, căci vara sexul meu pulsa sub cerul liber, pe câmpii, în livezi și, uneori, prin cimitire. Stabilisem două reguli: nu se aduce niciodată acasă un bărbat, decât în mod excepțional, fiindcă dacă unul dintre ei ar dezvălui secretul, aș fi pierdută și mi s-ar da foc casei; totul trebuie să se întâmple departe de satul natal și nimeni nu are dreptul să îmi afle originea. Clandestină a dorinței, mă strecuram în sufletele și carnea bărbaților, practicând diferite stratageme, vrăjitorii și șantaje pentru a nu scăpa vreunul o vorbă. Și mergea.

De ce am făcut toate acestea? Pentru a cunoaște și alte sexe, așa cum altora le place să cunoască și alte țări, aș răspunde. Ali pretindea că pentru a mă vindeca de cangrena pe care mi-o provocase primul bărbat.

Odată satisfăcută și plină ochi de atâtea câte aflasem, m-a cuprins dorința de a-mi transmite experiența cuiva mai tânăr decât mine. Pe Leila am avut-o la îndemână și, acum, dacă stau bine și mă gândesc, e posibil ca, într-o zi, pașii ei să se încrucișeze cu ai nepoțelei mele, Badra.

La drept vorbind, nici nu îmi dăduse prin cap că voi face cunoștință cu institutorul Ali după întoarcerea de la Sabia. Nici că aveam să învăț de la Leila și de la poetul ei despre capacitatea cuvintelor de a confecționa destine. Al meu mi-a scos în drum institutorul, pentru a putea dispune și de pula, și de pana lui în același timp, ceea ce e chiar o minune de noroc!

Și uite-așa, m-am apucat să i le povestesc pe toate lui Ali, care își petrecea nopțile când scriind, când cordind. Uneori chiar îmi citea cele scrise pe când stăteam călare pe el.

Tocmai ajunsesem la ultimul capitol când am aflat că Leila o ștersese spre sud. Prea îndrăgostită și cu-adevărat liberă, de acum.

Pentru a doua oară viforul scandalului a suflat peste Zebib din cauza fetei Omranilor. Nimeni nu a acuzat pentru asta călătoria noastră, ci, mai degrabă, se zicea că o vrajă fusese aruncată definitiv asupra ei, ducând-o din nenorocire în nenorocire. Ce mă mai distram!... Bârfele mai spuneau că se îndrăgostise de o ființă de pe celălalt tărâm, care o numea Selma. Un negustor pretindea că o zărise într-un bordel din Zuirat, un altul într-o pensiune a unui evreu din Ranger. Un cioban se jurase pe toiagul lui Moise că fusese luată de apele învolburate. Văzuse el cu ochii lui cum pășea pe ape, în picioare, îmbrăcată în rochie de mireasă!

Trebuie spus că, în ultima vreme, plouase ca niciodată, scoțând din matcă râuri de obicei complet secate, decimând recolte și turme întregi.

Sub privirile mele admirative, Ali a scris și ultima frază:

„Pământurile acestea nu o vor cere nicicând înapoi pe Leila, dar, dacă va fi regăsită, va fi spânzurată."

Mi-a zis:

— Concluzia te privește și pe tine, fofeaza mea clandestină. Cea mai mică necuviință și te-am și dat în gât!

Și s-a și aruncat pe bucile mele.

Ali a plecat ieri în capitală cu povestea mea la subsuoară. A promis că se va întoarce. Când mă gândesc că alți oameni îmi vor citi viața, pe acolo, mă simt tare încurcată! De parcă ar urma să o mai trăiesc o dată, viața asta a mea, cu lectorii toți de față, uitându-se la ce fac eu, goală-goluță și trecându-mă fiori prin tot trupul. În așteptare, pot să-i acord păsăricii mele o binemeritată vacanță.

După-amiază, mă duc pe la Omrani să îi consolez. Asmahan tocmai a fost repudiată din cauza „pățaniilor neplăcute" ale surorii sale. În rest, mă distrez observându-i pe zebibienii care

tropăie și se agită, nemaiștiind, în aceste vremuri de anunțată vrajbă, ce trebuie să facă și ce nu, dacă trebuie să se ocupe de onoarea nevestelor ori de sosirea celor cu ochi albaștri, care se spune că sunt deja la porțile satului și care riscă să le răpească ceva chiar mai de preț decât pizda Leilei!

POSTFAȚĂ

Zobida, personajul matur al cuplului feminin din cel de-al doilea roman al Nedjmei, este tot o berberă ca și un cunoscut romancier de origine algeriană, Kateb Yacine, autor al unui roman cu același nume ca al amintitului personaj. De acolo ori nu pseudonimul autoarei (care își ține identitatea sub tăcere de teama unei fatwa declarate contra persoanei sale, cum singură explica), este chiar mai puțin important decât revolta conținută și de scriitorul participant la mișcarea algeriană de eliberare, și de degustătoarea de plăceri din acest roman, nu degeaba subintitulat „poveste erotică". Fiindcă erotismul este tot atât și de fiecare dată mai mult decât simpla mecanică sexuală, din moment ce e de sorginte olimpiană și are, prin urmare, vocație transcendentală. Depășind pariul celui dintâi roman, apărut în românește tot la Editura Trei, această a doua carte se vrea, într-un fel, un roman total, un strigăt aplicat de revoltă și o experiență inițiatică. Întreg periplul între plecare din și revenirea în satul de baștină al virginei Leila este o tentativă, premeditată „pe picior", de educație a simțurilor, pe de o parte, dar și a libertății, pe de alta, sinonime fiind cele două. Și asta într-un perimetru căruia adjectivul „conservator" i se poate acorda doar din exces de diplomație.

Cum toate acestea țin, cred, de domeniul evidenței, poate că nu aș fi fost tentat să le mai spun o dată acum, la sfârșitul lecturii, dacă nevoile actului de translare nu m-ar fi purtat într-o acerbă internautică. Rezultatul? Nu religia, etnia ori geografia fac diferența. De multe ori am fost tentat să cred că Nedjma scrie despre o anume Românie, de pildă. Cea în care se vând himene la TV drept „bun de preț", cea în care un „Tradițional",

pe un forum, cere evitarea orgasmului, ca fiind un soi de maximum al păcatului, iar teoria evoluției speciilor e scoasă din manuale de doi ingineri, unul mai ministru decât altul, de teamă să n-ajungem noi „barbari cu diplomă".

În context (român, arab, francez etc.), romanul e un soi de exorcism când surâzător, când scrâșnit: „nu găsiseră altă modalitate de a alunga răul decât povestindu-l. Cuvintele le erau leșia, cu ele ștergeau ungherele mizerabile ale vieții lor, cutele cele mai întunecate ale sufletelor." La capătul lui, constatarea suprapunerii dintre puterea cuvântului, cu precădere în sens poetic, și a sexului este marea revelație. Cuvintele nasc destine, le reîncarcă energetic: „Când le scrii, lucrurile își trăiesc o a doua viață." Nu inutil cartea e presărată de povești: este cea mai bună opoziție în fața morții, conform strategiei din O mie și una de nopți!

În definitiv, Zobida e mai iute o epicureică decât un campion absolut al eliberării. Important e, însă, că i-a oferit Leilei o altă perspectivă, în speranța că aceasta va face același lucru cu generația nepoatei sale, Badra, și încă mai departe, dincolo de dogme și de opreliști de tot felul: „Asta ți-e nervura, centrul de gravitație, revanșa contra morții, hohotul de râs împotriva zeilor și demonilor. Aici, sub pielea ta, sunt adunate cerul și pământul, astrele și cometele."

Altfel zis: Free your mind... Free your body... Is the same!

LEXICON

Adul = funcționar de rang inferior care pune la punct documentele pentru căsătoria religioasă

Aed = poet epic, cântăreț ce se acompania la liră și recitator în Grecia antică

Al-karaz = vas poros, de pământ, în care apa se răcește evaporându-se prin pereți

Argan (Argania spinosa) = copac întâlnit în special în Maroc, din fructele căruia se extrage un ulei cu proprietăți

cosmetice hidratante și nutritive, pentru tratarea pielii, părului și a unghiilor

Bendir = tamburină

Berberi = populație hamito-semitică din nordul Africii

Cadiu = judecător musulman care exercita funcții religioase și civile

Caid = guvernator al unei provincii sau al unui oraș din statele musulmane, care putea să mai aibă și funcțiile de judecător și de șef al poliției

Djellaba = haină lungă și largă, desfăcută pe părți, cu glugă, purtată în Africa de Nord

Djinn = spirit binefăcător sau răufăcător în mitologiile religiei arabe

Derviș = călugăr din secta sufiștilor, curent mistic musulman apărut în secolul al VlII-lea, anticlerical și ascetic

Emir = titlu oferit descendenților lui Mahomed; principe domnitor sau guvernator al unei țări Fatiha,

El-Fatiha, Al-Fatiha = prima sură a Coranului, fără de care nu se poate începe nicio rugăciune

Fatwa = edict fondat pe tradiția religioasă și pe Sharia, legea islamică

Ghassoul (de la arabul Ghassala = a spăla; se citește rasul) = argilă saponiferă care se găsește într-un singur zăcământ, în Maroc; conține magneziu, zinc, sodiu, fosfor, potasiu și provitamine; efect anti-iritant, purificator, astringent și absorbant; folosit în cosmetică pentru măști faciale și capilare, ca șampon și cremă de corp

Hamam = baie turcească de tip saună

Haram (în text) = interzis, blestemat, nedrept; antonim al lui halal

Hena (Lawsonia inermis) = plantă din zona tropicală sau subtropicală din tulpinile și frunzele căreia se produce un colorant cosmetic galben sau roșu

Hurie = fecioare veșnic tinere și frumoase, promise credincioșilor în paradisul musulman

Imam = preot musulman

Iminei (de la turcescul Yemeni = din Yemen) = pantofi de

marochin cu vârful ascuțit

Inshallah = cu voia lui Allah

Jahiliyya = perioada de dinaintea revelării Coranului, Profetului Mahomed; prin extensie, țările în care nu sunt urmate învățăturile Coranului

Kabyl = locuitor din Kabylia (aparținând ariei berbere), regiune muntoasă a Algeriei

Kaffiyeh = eșarfă, șal arab

Maktub = „Așa e scris", termen utilizat, la origine, de către alchimiștii arabi

Muezin = preot musulman care anunță din minaret ora rugăciunii

Qamis = haină lungă, până sub genunchi, cu mâneci, cu guler tip tunică

Selham = mantie, capă Sură,

Surat = capitol al Coranului

Șeic = căpetenie de trib ori stat; lider al unei comunități religioase musulmane

Tqaf, Tasfih = ritual magico-religios din zona nord-africană, destinat să facă impenetrabil vaginul, pentru a prezerva virginitatea până la căsătorie, provocând însă vaginism și repercusiuni de natură psihologică pe termen lung

Ued = curs de apă din zonele aride ale Africii de Nord și Arabiei, secat cea mai mare parte a anului

Ulema = cleric, teolog musulman cu atribuții de legiuitor

Valiu = guvernator al unui vilaiet, unitate administrativă în țările musulmane

Zauia = mănăstire musulmană